

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul IV - 1902

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Luptele cu păcatele
2. Istoriograful Wolfgang Menzel despre Biblie
3. Poșta redacției
4. Din întuneric la lumină
5. Comunicări
6. Poate un creștin credincios să participe la duel?
7. Ce spune Biblia despre petrecerile distractive?
8. Din întuneric la lumină – VI
9. Sori adevărați și falși

Nr. 1 Luptele cu păcatele

Marele evanghelist, Moody, care a intrat triumfător în slava lui Dumnezeu în zilele Crăciunului din 1899, a fost în stare să vorbească cu limpezime biblică și energie despre păcatul imoralității, fără să lezeze conștiința morală. El spune în scurta lui lucrare „Cântărit și găsit prea ușor”:

Într-o autobiografie care a fost publicată de curând în Anglia, autorul acesteia vorbea despre nu puținele vicii și nebunii ale tinereții sale și a spus că n-a auzit niciodată o predică limpede împotriva imoralității.

Chiar dacă oamenii sunt înclinați să treacă pe lângă aceasta tăcând, Dumnezeu nu face totuși așa ceva. Dacă aud că cineva trăiește în adulter și libertinaj fără să-și facă probleme, îmi iau Biblia în mână și găsesc că Dumnezeu va lăsa să vină peste asemenea oameni blestemul și mânia Lui.

„Dar cel care comite adulter cu o femeie este un om fără minte, singur își pierde viața cine face așa ceva. Nu va avea decât rană și rușine, și disprețul nu i se va șterge.” (Proverbe 6,32-33).

„Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10).

„Dar desfrânarea sau orice alt fel de necurăție sau lăcomia de avere nici să nu fie numite între voi, așa cum se cuvinte unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte murdare, nici vorbe nechibzuite, nici glume care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumiri. Căci știți bine că nici un desfrânat, nici un necurat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă înșele cu cuvinte deșerte, căci din cauza acestor lucruri mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării. Să nu aveți deci părtașie cu ei.” (Efeseni 5,3-7).

„Dar cât despre fricoși, necredincioși, urăcioși, ucigași, desfrânați, ... partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21,8).

„Afară sunt ... desfrânații și oricine iubește și înfăptuiește minciuna” (Apocalipsa 22,15).

Acestea sunt numai câteva din multele cuvinte de avertizare și amenințare pe care le conține Biblia.

Astfel a înconjurat Dumnezeu căsnicia și viața de familie cu un zid de apărare, de protecție divină. Căsnicia este o instituire care a existat deja în Paradis¹ și este datată înainte de căderea în păcat. Ea este cea mai sfântă legătură care poate exista între creaturile omenești. Ea stă chiar mai presus de relația dintre părinți și copii. Cineva a arătat că atunci când Domnul a creat la început un bărbat și o femeie, El a dorit ca aceasta să fie cea mai stabilă rânduială pentru toate timpurile. Unde legăturile familiei au fost desconsiderate și pângărite, acolo au existat întotdeauna consecințe nefaste. Viața de familie a existat înainte de viața statului și de viața poporului. Dacă viața de familie nu este menținută curată și nepătată, atunci nici credința în familie nu poate fi practică și atunci sunt primejduite și statul și poporul. Adulterul și desfrânarea au dus popor după popor în întâmpinarea dispariției.

N-au adus ele foc și pucioasă asupra Sodomei și a Gomorei? Ce a adus prăbușirea Romei? Frescele și statuile imorale din Pompei și Napoli îți pot povesti istoria. Acolo unde viața de familie nu este păstrată sfântă, viața poporului este slăbită, virtutea casnică piere și copiii sunt otrăviți de mici. Lor le este implantată o sămânță sigură de decădere. În America au loc anual nu mai puțin de 25 000 de divorțuri. Acum ceva vreme am fost într-o stradă însemnată a unui

---

¹ Despre căsnicie au fost spuse următoarele: omul a pierdut tot ce a posedat în Paradis, numai un lucru l-a luat afară cu sine, pe ogorul vieții, care este plin cu spini și mărcini: căsnicia. De aceea se mai vede și astăzi o bucată de Paradis peste tot unde este întemeiată pe Isus o căsnicie și este trăită cu El și pentru El.

oraș important, în care (cu două excepții) nu era nici o familie care să nu aibă un fiu sau o fiică divorțați.

Desfrâul și adulterul merg mână în mână. Precis nu câștigăm nimic dacă punem deoparte poruncă sfântă a lui Dumnezeu.

Pofta senzuală este fotografia diavolului despre dragoste. Nu există nimic mai frumos pe acest pământ, decât o dragoste curată, sfântă; și nu există nimic atât de dăunător ca pofta rea. Nu știi nici o cale care duce mai repede și mai direct în prăpastie, decât pe cea a adulterului și a tuturor păcatelor de poftă murdară. Biblia spune că omul crede cu inima spre dreptate, dar „Curvia și vinul și mustul iau inima.” (Osea 4,11). Poftele și dorințele rele alungă din inimă toate sentimentele și concepțiile mai bune. Pentru a se deda dorințelor sale, câte unul calcă în picioare chiar sentimentele unei mame evlavioase, a unei soții temătoare de Dumnezeu, a unei surori iubitoare. Tinere, duci tu o viață murdară? Cum te-ai simți dacă acum s-ar așeza în fața ta cântarul lui Dumnezeu? Ești pregătit să pășești în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu? Tu știi foarte bine cât de puțin ești pregătit pentru așa ceva. Ție ți-e scârbă de tine însuși. Nu se ridică glasul avertizor în lăuntrul tău, când o privești pe mama ta venerabilă, pe soția ta evlavioasă? Oare nu trebuie să-ți spui singur: „Ce om mizerabil, detestabil sunt! Viața mea haotică, păcătoasă mă va băga de timpuriu în mormânt!”?

Fie ca Dumnezeu să facă pe fiecare să înțeleagă ce îngrozitor este acest păcat! Cu adevărat nu avem voie s-o luăm prea ușor cu el. Nu știi nici un alt păcat care-l aruncă pe om așa de repede în pierzare, ca acesta. Îmi sângerează inima când mă gândesc cum stau lucrurile în privința aceasta cu poporul nostru, cu tineretul nostru. Câți bărbați tineri nu duc un trai imoral! Cât de disprețuitor vorbesc ei despre virtutea femeii! În ziua de azi, acest păcat se prăvălește ca un torent asupra noastră. Oamenii sunt molipsiți cu miile de această ciumă și cad în mâinile ucigașului, care le distruge trupul și sufletul.

Este trist, ba chiar abominabil cum este tratată femeia dacă, poate cu promisiunea căsătoriei, a fost aruncată în mizerie. Poate că ea a păcătuit mai puțin decât s-a păcătuit față de ea, și totuși este tratată ca o exilată și este izgonită din societate. Viața ei este una deznădăjduită, ea și-o petrece în rușine și în înjosire până la capăt. Zilele ei se târăsc înainte încet și chinuitoare dacă nu cumva, mânăta de disperare, nu-și pune capăt vieții prin sinucidere. Dar pe mizerabilul care a adus-o în nenorocire, nu-l atinge nici un reproș. El poate să-și țină capul sus și înainte și după aceea. Dacă nu-și poate plăti datoriile de la joc, dacă la jocul de cărți s-a făcut vinovat de o mică trișare, societatea îl lasă baltă neîntârziat. Dar cu traiul lui imoral poate să se laude în gura mare, fără ca prietenii lui să gândească rău despre el din cauza aceasta. Părinții care n-ar permite ca fiica lor să umble cu bărbați tineri care nu au maniere distinse, nu văd de multe ori nimic rău în a primi în casa lor un om despre care știu exact că duce un trai imoral.

Să vorbim o clipă despre furt. Cine îi fură unei femei virtutea, este cel mai josnic hoț care a trăit vreodată pe pământ. Un om care pătrunde prin efracție într-o casă pentru a-ți fura banii, este un prinț în comparație cu un asemenea ticălos, care o lasă pe sora ta fără reputația ei bună și îți fură ție dragostea soției tale. Nici un hoț de pe pământul lui Dumnezeu nu este atât de ordinar și de josnic ca un asemenea om.

Oamenii dau destule legi ca să-și protejeze avutul, dar când ni se fură ceea ce ne este mai scump decât averea, atunci nu se face mult caz din aceasta. Dacă un bărbat împinge o fată în apă, atunci îl înșfacă imediat brațul justiției; el este tratat ca ucigaș și condamnat. Dar dacă el câștigă simpatia unei fete pentru sine, o aruncă în mizerie și apoi o părăsește, atunci el este mai rău decât un ucigaș, și totuși, poate să umble nepedepsit.

Există păcate care sunt cu mult mai rele decât omorul și acesta este unul dintre ele. Dacă cineva ți-a pângărit soția, sora, ai fi în stare să-l împuști ca pe un câine. De ce nu tratezi tu orice femeie cu aceeași considerație pe care o nutrești pentru soția ta, pentru sora ta?

Dumnezeu va da sentința și în această problemă: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și seceră!” El îl va judeca pe fiecare după faptele lui. Tu poți să te duci la biserică și să-ți ocupi acolo locul printre cei mai buni și să-ți închipui că nimeni nu-ți cunoaște păcatul. Dar Dumnezeu stă pe tron și te va judeca. Sau tu crezi că Dumnezeu va lăsa ca această neorânduială să meargă așa mai departe, încât femeia să aibă de ispășit singură această fărădelege, în timp ce bărbatul vinovat scapă nepedepsit? Dumnezeu a hotărât deja ziua când va judeca pământul cu dreptate; și ziua aceea se apropie cu pași grăbiți.

Cine se face vinovat de acest păcat, să nu lase soarele să apună înainte să se fi întors de pe căile lui rele și să se fi pocăit sincer! Dacă trăiești în păcate carnale, dacă în tine își găsesc locul gânduri murdare, atunci propune-ți să te scuturi, cu ajutorul Domnului, de acest jug al păcatelor. Niciunul care trăiește în asemenea păcate, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu, numai dacă mai înainte s-a pocăit în sac și cenușă și a încercat totul ca să repare iar nedreptatea comisă.

O viață imorală atrage după sine consecințe îngrozitoare deja în viața aceasta, de ambele feluri, trupești și psihice. Pofta și incitarea, care îi duc pe așa de mulți în rătăcire, dispare, dar răul care se trage din acestea, rămâne. Viciul ascunde în sine ghimpele aducător de distrugere. Tu păcătuiești în trupul tău și trebuie să suferi în trupul tău. „Orice alt păcat pe care l-ar face un om este în afara trupului; dar cel care curvește păcătuiește împotriva propriului trup”, spune Pavel în 1 Corinteni 6,18. Natura însăși îl pedepsește pe cel vinovat, iar omul se scufundă de timpuriu în mormânt, nenorocit și distrus. Există popoare întregi a căror putere este mistuită de această plagă îngrozitoare.

Omul se înjosește prin acest păcat sub nivelul unui animal. Ei își murdăresc memoria, iar memoria este „viermele care nu moare”. Ea nu se lasă curățată așa de ușor de gânduri și amintiri murdare; și chiar dacă omul s-a convertit, tot îl urmăresc imaginile trecutului său murdar.

Pofta rea l-a dat pe Samson în mâinile Dalilei și puterea lui s-a retras de la el. Ea l-a condus pe David să comită un omor, iar mânia lui Dumnezeu a trebuit să coboare asupra lui, într-un mod îngrozitor. Și dacă nu s-ar fi pocăit, Împărăția cerească ar fi rămas închisă pentru el. Dacă Iosif nu s-ar fi împotrivit ademenirilor soției lui Potifar, atunci lumina lui ar fi fost întoarsă în întuneric.

Păcatele cârnii nu pot sfârși decât în două feluri: fie în rușine și regret, dacă omul recunoaște cum a păcătuțit, împreună cu luptă aprigă împotriva vrăjmașului care l-a înrobit atât; fie în împietrirea inimii, într-o sălbăticiune a firii. În ziua de azi se vorbește mult despre necumpătare. Acest păcat devine repede vizibil; ea se trădează pe fața omului și în conduită. Dar imoralitatea se ascunde sub umbrele nopții. Un om care trăiește în păcatele cârnii, merge în jos pas cu pas, până când caracterul lui devine stricat, până când reputația lui este distrusă, până când sănătatea lui este dusă și până când el însuși și-a făcut viața un iad. Fie ca Domnul Dumnezeu să facă așa, încât chiar popoarele să-și vină în fire, ca să-și dea seama cum crește acest rău.

Cine va tăgădui că, așa cum spune Biblia, „Picioarele ei coboară la moarte, pașii ei dau în Locuința Morților”? Oare nu există bărbați a căror întregă situație a vieții a fost ruinată prin acest păcat? Oare nu există destule femei care ar prefera să coboare în groapă, decât să trăiască? Acum câțiva ani, un bărbat a intrat într-o căsnicie cu o fecioară evlavioasă și i-a jurat dragoste și fidelitate; și apoi s-a agățat de o femeie fără onoare și a adus nenorocirea peste soție și copii.

Tu, bărbat tânăr, fată tânără, trebuie să te declari aici vinovat, chiar dacă numai în gânduri! Gândește-te la cuvintele lui Hristos: „Ați auzit că s-a spus: „Să nu comiți adulter”; dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui. ... Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția, în afară de motiv de curvie, o face să comită

adulter; și oricine se căsătorește cu cea lăsată de bărbat comite adulter. (Matei 5,27, 28, 32). Poți tu să pășești pe cântar și să te lași cântărit în privința acestei porunci?

Dacă ești vinovat, fugi de păcat dacă-ți iubești viața! Ascultă glasul Dumnezeului tău cât mai este timp! Mărturisește-I fărădelegea ta! Roagă-L să te desprindă din lanțurile și din legăturile lui satan! Numai El te poate ajuta, numai El îți poate da putere pentru biruință asupra patimii tale. „Și dacă ochiul tău te face să cazi, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei.” Îmbărbătează-te ca Samson odinioară și roagă-L pe Dumnezeu pentru ajutor!

Voi, păcătoși și păcătoase, și pentru voi mai există nădejde. Dumnezeu nu se va întoarce de la voi. Oricât de jos ați fi căzut, oricât de mare ar fi vina în care sunteți, puteți fi spălați de păcatele voastre, puteți fi sfințiți prin sângele Lui, puteți obține iertare prin Isus Hristos, cu sprijinul Duhului Sfânt. Nu-l întâmpinați pe vrăjmaș în puterea proprie, ci în puterea lui Hristos, care a venit ca să distrugă lucrările diavolului. Cuvântul lui Isus, pe care El i l-a spus păcătoasei, este valabil și pentru voi: „Iertate îți sunt păcatele! Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!” Și celălalt cuvânt, pe care Isus i l-a spus femeii prinsă în adulter: „Du-te și nu mai păcătu!”

Moody vorbește aici fiilor acestui veac, care sunt legați în funiile lui satan; ei trebuie să facă voia cărnii, stăpânul lor îi duce ca prizonieri în prăpastie; Cuvântul serios al lui Dumnezeu le arată oamenilor neconvertiți păcatul lor, ca să se pocăiască și să fie mântuiți. Dar experiențele pe care le facem în asistența duhovnicească ne dictează să mai adăugăm câte ceva la cuvintele serioase de mai sus, pentru numărul mare al acelor care se luptă zadarnic în mijlocul poporului nostru, ca să devină liberi de puterea și de blestemul lanțurilor acestui păcat. Există în zilele noastre mulți copii ai lui Dumnezeu bolnavi, creștini convertiți, care se roagă, care totuși n-au fost eliberați de cursele păcatului. Aceștia sunt mult mai nefericiți decât copiii lumii, care își urmează drumul fără să le pese de Dumnezeu. Un creștin legat în lanțurile păcatului simte zi și noapte nenorocirea robiei sale. Când cade în necurăție, simte nenorocirea, paguba veșniciei, fățarnicia vieții lui și simte însutit vina, durerea, rușinea, dacă vrea să se ridice după cădere și să se întoarcă la picioarele lui Isus.

Lanțurile păcatului sunt felurite. Primejdiile și ispitele, care se apropie de fiecare în parte sub înfățișarea păcatului său preferat, sunt diferite. La Iuda a fost avariția, la câte unul este mania de a-i calomnia și de a-i înjosi pe alții, la alții este ambiția, la mulți este pofta cărnii, iar aceasta din urmă este pentru tineri cea mai primejdioasă capcană a lui satan. Cum se face că vrăjmașul, cu această armă, îi aduce în primejdie și în lupte zguduitoare chiar și pe credincioși? În marea majoritate a cazurilor, cauza stă în aceea că la convertire, păcatele trecutului n-au fost mărturisite cinstit; ele ar fi trebuit mărturisite nu numai înaintea Domnului, ci și a unui credincios încercat și experimentat, dacă a existat sinceritate adevărată, profundă. Dar în felul acesta n-a existat o rupere adevărată cu păcatul.

Unde un copil al lui Dumnezeu se naște sănătos la convertirea lui și la nașterea lui din nou, acolo totul este adus la lumină. Isus spune: „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8,12.) Robia în pofta murdară este un întuneric foarte mare, incompatibil cu adevărata urmare a lui Isus. Isus dă biruință asupra păcatului oricărei inimi sincere, care se încrede în El în mod credincios. El rupe lanțurile lui satan. „Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca faptele să-i fie arătate, întrucât sunt făcute în Dumnezeu” (Ioan 3,19-21). Satan este stăpânul întunericului. Dumnezeu vrea ca oamenii să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea satanei la Dumnezeu (Faptele Apostolilor 26,18). Atunci viața trecută trebuie pusă total în lumină. „Mărturisiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați” (Iacov 5,16). Este într-adevăr așa, că nimeni nu este

eliberat de blestemul și de lanțul păcatului pentru că mărturisește, ci este eliberat numai prin credința în Isus, care cu sângele și cu jertfa Lui i-a răscumpărat deplin de sub puterea lui satan pe toți cei care cred.

Dar această lucrare mare a lui Isus nu poate avea efect decât acolo unde omul pășește în lumina lui Dumnezeu, ca să fie vindecat de boala păcatului. Aceasta este de o însemnătate veșnică pentru toți oamenii care vor să fie vindecați de boala și de robia îngrozitoare și de otrava mortală a necurăției. Dumnezeu vrea să-i elibereze, Isus vrea să le dea o biruință completă asupra puterii păcatului – „Pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: *credința noastră*” (1 Ioan 5,4). Această victorie este cu atât mai sigură, cu cât Domnul înălțat la dreapta Tatălui, în calitate de Mare Preot credincios, Își ridică mâinile în rugăciune neîncetată pentru ai Săi, față de slăbiciunea cărora El are o milă divină. (vezi Evrei 2,17-18; 4,14-16; 7, 25.) Pe această mijlocire atotputernică a lui Isus trebuie un credincios să se bazeze înaintea lui Dumnezeu; atunci poate să apuce victoria în credință.

Este important să înțelegem că este voia lui Dumnezeu în toate domeniile, să-l păzească pe cel care crede ca să nu păcătuiască, să-i ia ademenitorului puterea, să-l așeze astfel pe copilul lui Dumnezeu pe turnul înalt al harului și pe puterea lui Dumnezeu, încât acesta să poată spune: „Dar tu, suflete al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea mea. Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu de scăpare; nu mă voi clătina. Pe Dumnezeu se întemeiază mântuirea și slava mea; în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost” (Psalmul 62,5-7 textual). Dar cum ar putea fi aceasta partea unui creștin, care înainte și după convertire acoperă cu vălul întunecat al tăcerii cele mai triste fărâdelegi ale vieții sale, cu care a păcătuțit față de sine și față de alții în: gânduri, priviri, cuvinte, căi și fapte necurate? Cu siguranță că în majoritatea cazurilor este greșit și nu este după voia lui Dumnezeu, dacă asupra unor lucruri atât de serioase se vorbește față de mulți sau față de mai mulți oameni. Dar omul care vrea să rupă definitiv cu păcatul, trebuie totuși să se smerească cu toată vina lui față de un credincios, ca să nu pară în fața oamenilor ceea ce nu este. Cine vrea să fie un martor pentru Isus, un luptător pentru lumină în țara întunericului, trebuie să dezvelească adâncurile păcatului său din propria lui viață. Atunci vor fi aduse la odihnă figurile acuzatoare față de care a păcătuțit un asemenea creștin, ca ademenit sau ca ademenitor, înainte de convertirea lui. Dacă nu se întâmplă lucrul acesta, atunci stăpânul întunericului își folosește dreptul în domeniul în care întunericul a fost iubit mai mult decât lumina. Abia s-a sculat un asemenea creștin ca să meargă pe calea îngustă, că satan și trage de lanț; credinciosul se poticnește și cade; el vrea să scape și nu poate să scape, indiferent de câte ori se scoală; după câteva zile sau săptămâni cade iar. El seamănă cu o pasăre căreia i-a fost tăiat lațul pe care l-a avut în jurul gâtului, dar căreia lațul din jurul piciorului nu i-a fost desfăcut. Ea își ia zborul, dar după câteva bătăi din aripi este trasă înapoi. Cine vrea cu adevărat să rupă cu păcatul și să fie eliberat, acela trebuie să recunoască cu o mărturisire sinceră. Pe el sunt poveri ale conștiinței care îi ating pe alți oameni ademeniți; el să lase să i se arate calea pentru a diminua vina atât cât permite Dumnezeu; altfel nu va avea pace.

Cât de adânci, cât de zguduitoare, până la disperare, pot fi luptele care se dau aici! Este impresionant să privești în inima unui asemenea om care luptă, în care puterea harului lui Dumnezeu nu se poate revela pentru că nu toată inima l-a fost dată Domnului. Dar după gândurile lui Dumnezeu, asemenea lupte nu trebuie să fie partea acelor care Îl apucă pe Mântuitorul înviat ca pe singurul lor Mântuitor și care se supun deplin Cuvântului lui Dumnezeu. Cine vrea să apuce, crezând, adevărul Bibliei, cine vrea să fie proprietatea mântuită a lui Isus, acela nu trebuie numai să rupă cu păcatul său preferat, ci el trebuie să rupă și cu lumea și cu felul ei de a fi. *Satan este stăpânul acestei lumi*; dacă vrem să scăpăm de sub puterea lui, trebuie să demisionăm cu totul din slujba lui, nu pe jumătate. Dacă un om n-a

reușit să rezolve nimic, cu toate zbaterele și luptele, și dacă în starea sa pierdută se încrede în Isus, atunci va afla ce face Isus pentru ai Săi, ca să-i facă biruitori.

Nu să luptăm cu păcatul, ci să avem *încredere în Isus*. Este de o însemnătate deosebită ca un creștin să înțeleagă unde l-a adus jertfa lui Isus pe credincios. Hristos, garantul meu, a mers pentru mine la judecata lui Dumnezeu, la moarte de cruce; păcatele mele au stat pe capul Lui și El a simțit ceea ce, după lege, ar fi trebuit să fie partea mea: blestem și moarte. *Eu am fost răstignit împreună cu Hristos, am murit și am fost îngropat împreună cu El*. Legea nu are nici putere, nici drept asupra unui om mort și îngropat. Un creștin credincios nu mai are absolut nimic de-a face cu legea; el este eliberat de ea, dezlegat de ea; el este un rob răscumpărat al lui Isus Hristos, plătit cu sângele Fiului lui Dumnezeu; pentru el nu mai este valabilă legea de la Sinai, el are o lege superioară: sfânta voie a Domnului său; *legea lui se numește Hristos*. Pe Sinai s-a spus: „*Să nu comiți adulter!*” Credinciosului, Domnul îi spune: Trupul tău este un templu al lui Dumnezeu, sfințit pentru Domnul. Nu-ți murdări ochiul cu o privire imorală, nici inima cu un gând necurat, imoral!

Dar Domnul nu numai că dă a lor Săi porunci de dragoste, de curăție, ci le oferă și putere ca ei să umble pe urma pașilor Lui. Cine înțelege aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu, prin lumina Duhului Sfânt, cine poate spune crezând: „Eu sunt proprietatea lui Isus pentru totdeauna, eu pot spune prin Duhul Sfânt: sunt copilul lui Dumnezeu, Ava, Tată!”, acela încetează cu propriile zbatere și lupte; el a trecut de capitolul șapte al Epistolei către Romani și a intrat în capitolul opt. *El a înviat împreună cu Hristos*. El a lăsat în urmă legea și gustă harul. Vrei să-l guști? Dacă vrei să mergi în pace, ca biruitor, sub mâinile ridicate ale lui Isus, atunci abandonează-te de tot în mâinile Lui, încredințează-te Lui! Mergi cu veghere și rugăciune, ca Duhul Sfânt să țină în mormânt vechea ta fire! Hristos vrea să locuiască prin Duhul Sfânt în inimile alor Săi. Firea veche (numită în Biblie „carnea”) nu poate fi îmblânzită, corectată, sfințită; ea ajunge la odihnă numai dacă este declarată moartă și îngropată; de aceea spune Scriptura: „Socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos” (Romani 6,11). Nu este scris: „Luptă-te lupta cea bună a intențiilor și a hotărârilor serioase!” ci „*Luptă-te lupta cea bună a credinței!*”

O asemenea viață nu se poate trăi dacă relațiile cu cercurile și prietenii lumești vor rămâne neschimbate; întoarcerea de sub puterea lui satan la Dumnezeu dă naștere la *o rupere cu lumea*. Cine va efectua această rupere numai pe jumătate sau numai cât o optime, nu va fi liber.

Cine neglijează să se așeze de partea lui Isus față de lume, cu mărturii limpezi, la acela nu va fi ruptă robia păcatului. Există mulți oameni care sunt religioși și se roagă, dar ei nu vor să se întoarcă, ei vor să rămână acolo unde au fost și așa cum au fost. Poate că este ceva serios pentru ei să rupă cu unul dintre păcate, care le apasă conștiința în mod deosebit, dar nu vor s-o rupă cu un alt păcat greu, cu acel păcat aducător de blestem, încât ei zilnic Îl întristează și Îl tăgăduiesc pe Mântuitorul lor printre copiii lumii, prin asemănarea cu lumea. Biblia numește aceasta, în sens spiritual, *adulter*. „Suflete adultere, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu?” (Iacov 4,4). Dumnezeu nu-Și poate descoperi puterea și harul într-o asemenea viață.

Am în fața mea jurnalul zguduitor al unui asemenea creștin rugător, care mult peste un deceniu n-a putut niciodată să ajungă la biruință și pace, cu toată că, în lupte crâncene, a vrut să fie liber. Pentru că n-a vrut să rupă cu lumea și n-a vrut să devină cu totul proprietatea lui Isus, Domnul n-a putut să se glorifice în el. Să găsim spațiu aici pentru câteva fraze din acest jurnal:

„13 iunie,

Păcate preferate – un cuvânt îngrozitor și de aceea cu atât mai îngrozitor, pentru că ascunde un adevăr în el.

.....

Este grav dacă cineva iubește lumea; dar când cineva iubește păcatul, și anume, păcatul în forma lui cea mai înjositoare, aceasta este și mai grav. Nu știu ce se poate face împotriva acestui lucru. Cine va citi odată această carte, va fi îngrozit în legătură cu acest veșnic „sus și jos”, această neputință, această lipsă de energie. Și totuși, cartea aceasta nu știe nici pe departe ce știe Dumnezeu; și în plus ea datează numai de vreo două luni. Dar tot așa merge deja de ani, de mai mulți ani.

.....

Știu bine și mi-o spun limpede în fiecare clipă: această patimă, aceste păcate îmi mistuie măduva. Aș fi un alt om în trup, în suflet și la minte, dacă aș scăpa de ele, mult mai vioi, mult mai puternic, mult mai bucuros de viață. – Dar așa, mă duc tot în jos.

.....

Iubesc păcatul! Aceasta este nenorocirea mea, tânguirea mea, necazul meu. Dacă L-aș iubi pe Mântuitorul, ar fi altfel. Dar Mântuitorul cere un om integru. Și aceasta încă n-am putut niciodată, să mă predau Lui cu totul. Să devin sclavul Lui în fața tuturor oamenilor, în orice clipă, în orice stare sufletească – *de aceasta mă sperii involuntar*. – ce vor spune oamenii? Cine-mi va da putere pentru această hotărâre, să ignor opinia tuturor oamenilor și să trăiesc numai pentru Hristos?

.....

Numai conștiința din mine mă mustră în timp ce scriu acestea; trebuie să adaug și lucrul acesta, de dragul adevărului. Conștiința sau un glas oarecare din mine îmi spune: *Mântuitorul are totuși puterea!* – Dar eu nu ajung la uzurfructul ei. Totul rămâne o enigmă. Închei. Dumnezeu, ajută-mă pe mine, sărman om obosit, să scap de iubirea păcatelor! Ah, dacă mă ajuți să scap – atunci... atunci voi fi al Tău!”

Ce demonstrează aceste cuvinte? Să fie acesta rodul, rezultatul pe care îl obține un om care fuge cu povara păcatului său la Isus? Nu, aici se descoperă toată nenorocirea unei vieți care șchiopătează de ambele părți. Dumnezeu Se declară Dumnezeu oricărui har, dar omul nu vrea să răzbată la o întoarcere totală. Mulți, mulți oameni vor să scape de blestemul păcatului lor și să fie liberi de el; dar să-I ofere lui Isus toată inima și viața, ca o jertfă de mulțumire, aceasta n-o vor. Asemenea oameni au parte într-adevăr de har, de îndurare, de credințioșia lui Isus – dar nu au parte de biruința credinței. Aici nu se vede ce face creștinismul adevărat dintr-un păcătos pierdut. Cum ar putea un om, care este prins în aceste lupte, să spună cu adevărat: „Am găsit pace!”?

Fie ca mulți, care citesc aceste pagini, să-și plece genunchii cu stăruința fierbinte: „Doamne, ia-mă cu totul, deplin, în mâinile harului Tău! Fă să trăiesc biruința credinței, biruința asupra păcatului, a lumii, asupra propriului meu eu născut în păcate și fă ca pacea Ta să fie partea mea!”

Este un adevăr divin că Isus vrea să dăruiască celor care sunt ai Lui, biruință deplină asupra puterii păcatului, a vicleniei lui satan, să le sfărâme total lanțurile păcatului. *Domnul este desăvârșit de credincios!* El Își ține cuvântul. Dar toată mântuirea, toată biruința le poate trăi numai acela care s-a predat lui Isus cu toată inima și cu toată viața lui – *neîmpărțit!*

„Căci ochii DOMNULUI străbat tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă înaintea Lui” (2 Cronici 16,9 textual).

Nr. 2 Istoriograful Wolfgang Menzel despre Biblie

Istoriograful Wolfgang Menzel, care a decedat în anul 1873, a participat la campania militară din 1815 împotriva lui Napoleon, ca tânăr de 17 ani. Deja la 29 de ani, prin cartea sa, „Istoria germanilor”, a intrat în rândurile personalităților istoriografiei. Această lucrare a văzut șase ediții. Menzel a colaborat până la moartea sa, ca istoric, la consolidarea conștiinței naționale sănătoase. Cartea sa, „Istoria germanilor”, se încheie cu războiul din 1870/1871. Menzel a fost activ timp de zece ani în camera deputaților din Württemberg, ca politician practic. Ca scriitor este cunoscut în mod deosebit prin basmele lui, „Rübezahl” și „Narcis”.

Acest bărbat foarte talentat, multilateral, cu experiența vieții, ne-a lăsat moștenire opinia sa despre Biblie. Ea sună așa:

„Sfânta Scriptură este Cartea cărților, izvorul vieții veșnice, a mângâierii și a tăriei pentru toți oamenii nefericiți și neliniștiți, un scut și o armă a nevinovăției, un deșteptător al celor adormiți spiritual, o călăuză din labirintul păcatului, o judecată îngrozitoare definitivă pentru aceia care persistă în păcat. Ea este o carte cum nu este alta pe pământ, al cărei conținut, ca însăși privirea lui Dumnezeu, pătrunde atât de adânc în suflet, care este atât de adevărat până în măduva lui, mai înțelept decât toate codurile de legi, mai bogat decât toate manualele, mai frumos decât toate creațiile poetice ale lumii, pătrunzând în inimă mai mult decât vorba mamei; și încă o dată, de o asemenea profunzime spirituală, încât nici cel mai deștept om nu o epuizează, accesibil oamenilor simpli, dar și reconfortant pentru oamenii cei mai cultivați și cei mai sus-puși. Biblia este o lumină suprapământescă, ce arde ca o flacără mai mult decât arșița soarelui, o suflare a Celui veșnic, care îi trezește un dor adânc de acasă celui fericit în mijlocul dulcii plăceri pământești și îl pătrunde cu o desfătare de negrăit pe cel suferind, în necazul pământesc cel mai amar; este cuvântul de dincolo, în fața căruia Belșatar s-a cutremurat și în fața căruia însuși Saul a amuțit și a orbit, cuvântul care leagă și dezleagă, omoară și dă viață.”

Nr. 3 Poșta redacției

În ultimele zile, când acest caiet era deja corectat, a sosit la editor o întrebare anonimă, privind duelul. Sperăm să răspundem la ea în caietul următor, dar atragem atenția că întrebările anonime de aceea nu sunt dorite, pentru că-l lipsesc pe editor de posibilitatea ca într-un schimb personal de scrisori să elucideze asemenea puncte, care apar nepotrivite pentru dezbaterea publică.

Nr. 4 Din întuneric la lumină (Vezi articolele cu același titlu din anii I și II)

Un mesager devotat al lui Dumnezeu, care mai propovăduiește și astăzi cu mare binecuvântare evanghelia în Franța și în Elveția franceză, povestește în rândurile care urmează minunata poveste a convertirii sale. El este fiul unui maior francez, un soldat zelos, care a fost un bărbat loial și sincer, dar neconvertit. Mama, dimpotrivă, a fost un copil al lui Dumnezeu, care-L aștepta pe Mântuitorul care va veni. Visul prin care L-a găsit pe Isus și viața veșnică, ne lasă să ne dăm seama cât de puternic este adevărul că sosirea Domnului este aproape.

Dumnezeu mi-a vorbit în vis

Știam de mult că întoarcerea la Dumnezeu este necesară, că trebuie să fii născut din nou ca să intri în Împărăția lui Dumnezeu. Judecata de apoi mă speria; tânjeam să fiu mântuit, să fiu pus la adăpost de mânia viitoare. Dar cum să se petreacă așa ceva? Nu puteam să-mi dau seama; mă gândeam de multe ori că nu puteam să fiu dus la Dumnezeu decât ca urmare a unei mari suferințe, de exemplu, prin moartea iubitei mele mame.

Credeam că Biblia este într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu și tocmai aceasta mă neliniștea, căci știam foarte bine că după moarte vine judecata. De multe ori mi-am dorit să fi fost născut ca păgân și să aud dintr-odată Evanghelia. Mi se părea că atunci aș fi apucat credința corectă. Dar acum, obișnuit din copilărie cu adevărul Evangheliei, prin instruirea unei mame credincioase, eram totuși nesigur în privința multor lucruri. Duhul lui Dumnezeu încă nu dădea mărturie duhului meu că eram un copil al lui Dumnezeu. Într-adevăr, mă rugam adesea: „Doamne, întoarce-mă!”, dar o zi lua gândurile altei zile și an după an toate rămâneau cum au fost. Atunci i-a plăcut lui Dumnezeu să mă smulgă printr-un vis serios din această indiferență spirituală.

Era în anul 1859. Tatăl meu era pe atunci maior în regimentul 94 francez de infanterie, în Mezières; eu mergeam la școala din Charleville²; aveam 17 ani și jumătate.

În vis l-am văzut pe profesorul meu de matematică, ce-mi explica o problemă foarte grea, din care nu înțelegeam nimic. Scumpa mea mamă ședea lângă mine. (De atunci m-am gândit că problema aceea așa de grea pentru mine a fost cea a mântuirii.) Am rămas adâncit în aflarea soluției, când deodată a bătut ora douăsprezece de amiază și în același minut un întuneric dens a umplut camera. M-am repezit la fereastră ca să văd ce se întâmplă. O noapte neagră umplea spațiul nesfârșit al lumii. Conștiința mea speriată mi-a spus: Poate că aceasta este revenirea Domnului și tu nu ești pregătit! Am strigat în grabă la Domnul: „Întoarce-mă! Întoarce-mă!” Toată atenția mea a fost captată de ceea ce se petrecea în fața ochilor mei. În întunericul adânc, pe care îl observam de la geam cu emoție febrilă, am descoperit în sfârșit contururile unor ființe înspăimântătoare, care, mânate de o putere superioară, se mișcau încolo și înapoi. Ele făceau tărași în timp ce blestemau și amenințau cu pumnii pe cineva pe care eu nu-l vedeam. Ele îl înjurau și-l scuipau în mânia lor, dar se retrăgeau mereu și se scufundau tot mai adânc în abis.

Am încercat să-l descopăr pe cel pe care ele păreau să-l vadă, împotriva căruia erau îndreptate toate blestemele și grimasele lor îngrozitoare. Urmându-le privirile, am observat la o mare distanță un punct luminos foarte mic, ca o stea la orizont, care, cu cât îl priveam mai mult, cu atât devenea mai mare. Iar mi-a spus conștiința: Aceasta este întoarcerea Domnului și tu nu ești pregătit!

Mai aveam foarte puțin timp, după cum credeam, până când El ar fi ajuns la mine din acel punct îndepărtat. Cu ce teamă am strigat din adâncul sufletului meu: „Doamne, Doamne, Te rog, întoarce-mă, mântuiește-mă!” Niciodată nu m-am rugat mai puternic, niciodată strigătul sufletului meu n-a pătruns până la Domnul cu o îngrijorare mai mare – dar vai! părea că rugămintele mele nu ajung la urechea lui Dumnezeu. Un glas mi-a spus: Acum cerurile sunt pentru tine de aramă; te interesezi prea târziu de mântuirea sufletului. Așa că rugăciunea mea părea să cadă înapoi peste mine ca o povară grea. O, de ce strigătul meu nu mai atinge inima Domnului? „Nu mai vrei să mă ascuți, o, Doamne? Nu mă pot hotărî să mă alătur celor care Te înjură până când se scufundă în întunericul extrem; doresc să fiu convertit și să-Ți aparțin Ție; Dumnezeul meu, mântuiește-mă!”

Între timp, steaua a venit tot mai aproape; ceea ce adineauri încă părea să fie un punct mic, luminos, acum acoperea o întindere mare. În mijlocul acestei splendori l-am văzut limpede

---

² O suburbie din Mezières.

pe Domnul Isus Însuși. Am fost impresionat când am observat blândețea extraordinară de pe fața Lui; duiosia cu care El întâmpina pe fiecare nou venit m-a acaparat cu totul. Îngerii luminoși, minunați, erau foarte ocupați; ca albinele în jurul stupului, așa veneau și plecau. Fiecare se îndepărta singur și se întorcea cu o ceată de răscumpărați, pe care îi aducea la picioarele Domnului, pentru a ieși apoi iar. Așa au mers îngerii în toate cetățile, cătunele și casele; chiar dacă acolo era un singur copil al lui Dumnezeu, ei nu-l uitau. Numărul celor adunați în jurul lui Hristos a devenit tot mai mare. Acum o rază de nădejde mi-a luminat sufletul. Cu siguranță, așa mă gândeam, va veni și încoace un înger ca s-o ia pe iubita mea mamă, care așteaptă de mult această clipă binecuvântată. Atunci voi încerca să merg cu ea. La urma urmei sunt totuși un creștin, deoarece doresc cu atâta dor să fiu mântuit. Cine știe, poate că îngerul îmi va spune: „Tu ești mântuit tocmai la momentul potrivit, în ceasul al unsprezecelea.” În orice caz, soarta mea veșnică va fi în curând decisă.

Deodată s-a deschis ușa; un înger impunător, strălucind de lumină, stă în prag; dar nu intră în cameră, căci (așa mi se face cunoscut) locul este întinat prin prezența unui neconvertit. Încă nu-mi este limpede dacă îngerul pe mine mă privește ca pe un neconvertit sau numai pe profesorul meu, care era și el prezent. Încă mai speram, deși tremurând. Stând pe vârfuri, aplecat în față ca să urmez primul semn de plecare, așa stăteam pregătit. Prin privirea mea rugătoare voiam să dau de înțeles cât de mult doream să merg cu el, ca să fiu pentru totdeauna la Domnul. Dar fără a fi primit vreun semn de la înger, nu putea nimeni să se miște. Apoi a întins mâna și arătând spre mama mea, i-a spus: „Vino după mine!” Privirile mele erau fixate pe buzele îngerului; neliniștea și teama mea au crescut de la secundă la secundă – mai departe n-a spus nimic! Mama mea se grăbise într-o clipă până la ușă; s-a întors spre mine și mi-a spus cu glasul cel mai duios, dar profund trist: „Fiule, ți-am spus suficient de des că ar trebui să crezi în Domnul Isus și ai să fi mântuit. Dar acum este prea târziu!” Și ușa a fost încuiată.

M-am prăbușit; teama mea a atins culmea – nu puteam să mă găsesc într-o situație atât de îngrozitoare. Să am cerul atât de aproape și totuși să nu pot să intru în locul dragostei, al vieții, al păcii și al slavei – da, să fiu silit să cobor la diavoli, aceasta era prea mult, prea groaznic. Durerea mea era nemărginită; plângeam și eram în pragul disperării. Am pierdut totul într-o clipă. Iubita mea mamă m-a părăsit așa dintr-odată pentru totdeauna și cerul era închis pentru mine pe veci. Nu mai era nici o nădejde. Totul se terminase. Este prea târziu! Vremea harului a trecut. Tânguiri, reproșuri, lacrimi, totul este zadarnic! Este prea târziu, prea târziu! Așa îmi răsuna mereu; și mama mea însăși a spus-o, nu mai era nici o îndoială. O, de-aș mai avea un minut din timpul acela prețios, în care ești mântuit din har! Dar timpul acela a fost risipit, pierdut cu lucruri fără valoare. Ah, cum l-aș folosi altfel acum! Dar cuvintele mamei mele încă mai răsuna în urechile mele: prea târziu!....

Plânsul meu cu sughițuri s-a mai potolit. – Am tresărit și m-am trezit pe jumătate. Încă nu puteam să cred că sunt într-adevăr în viață, că totul a fost numai un vis. M-am trezit deja într-o veșnicie a disperării – nu-i așa? Am mai apucat să scap de ea? Visez acum sau visul a fost mai înainte? Nu știu. Îmi pipăi pătura, apoi perna, care este udă de lacrimi. Încet-încet m-am întors la starea conștientă. Dar acum vorbește Dumnezeu cu mine: „Vrei să-ți amâni încă o dată salvarea sufletului? Astăzi îți ofer har; vei aștepta până mâine? Ai văzut fericirea celor credincioși, disperarea celor neconvertiți. Tu știi că nu este nici o siguranță pentru cel care, ca tine, ia o poziție intermediară. Nu există o poziție intermediară, nici cale de mijloc. Tu nu ești pregătit. Acum îți dau timp; ce vei face?”

Acum am recunoscut valoarea timpului care trece repede. Am sărit repede din pat, am căzut în genunchi și am cerut îndurarea, harul Domnului, în timp ce l-am mărturisit păcatele mele.

Mântuirea unui păcătos Îi aparține numai lui Dumnezeu; căci ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu. Cine poate ierta păcate în afară de Dumnezeu? „Astăzi, dacă auziți glasul Meu, nu vă împietriți inimile!”

Stăruința mea a fost amestecată cu mulțumire.

Dacă întoarcerea mea la Dumnezeu s-a petrecu în noaptea aceea memorabilă, de siguranța că sunt mântuit am avut parte abia câteva luni mai târziu, când am citit o mică scriere: „Pace prin credință”. De atunci știu ce înseamnă să fii împăcat cu Dumnezeu, să fii îndreptățit pe principiul credinței și să ai pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.

„Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel, când într-altul. El vorbește prin visuri, prin viziuni de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în paturile lor. Atunci El deschide urechile oamenilor și le întipărește învățăturile Lui, ca să-l abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie” (Iov 33,14-17 textual).

„Și voi deci fiți gata, căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. „Doamne”, I-a zis Petru, „pentru noi spui pilda aceasta, sau pentru toți?”” (Luca 12,40-41 textual).

„Și ceea ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!” (Marcu 13,37).

„Pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele; cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și s-a închis ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și-au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar el, drept răspuns le-a zis: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!” Vegheați deci, căci nu știți ziua, nici ceasul” (Matei 25,10-13 textual).

„Eu sunt rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineață. Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!” Și cine aude să spună: „Vino!” Și cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată. ... Cel care mărturisește acestea spune: „Da, Eu vin curând!” Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22,16, 17, 20 textual).

Nr. 5. Comunicări

1. Articolul „*Priviri aruncate în inima unui erou*” (de la nr.12 din anul III) a apărut ca broșură la editura Societății Evanghelice Germane de cărți și tractate. Un prieten al marinei germane a pus să se trimită acest caiet, pe socoteala lui, la toți ofițerii activi și la toți cadeții flotei germane (rotund: 1500 de exemplare). Domnul să binecuvânteze acest semănat cu un rod bogat! Fie ca mulți să se roage pentru lucrul acesta!

2. În ianuarie 1901 au avut loc următoarele adunări de evanghelizare pentru ofițeri și familiile ofițerilor: În 31 ianuarie, la Berlin, în Michael-Hospiz; în 8 martie la Naumburg, în hotelul Reichskrone; în 20 martie la Darmstadt, în cazinoul regimentului de „Leibdragoner”; la 22 martie în Strasbourg, în Alsacia, în sala mare a cazinoului garnizoanei.

3. Răspândirea revistei „Sapie și scut” a urcat la 702 exemplare. În aprilie 1899, după ce a început primul an de editare, numărul abonaților însuma 337. Mulțumim Domnului pentru ajutorul Lui!

4. Ani de apariție legați, ai revistei „Sapie și scut”. Anul I este epuizat. Anii II și III sunt legați pentru a fi comandați la expediția din Diesdorf. Cele patru caiete ale unui an sunt asamblate într-un volum solid și cu gust și cu tablă de materii; la fel sunt într-un volum deosebit și cele douăsprezece caiete lunare de „Bilete pentru citit Biblia”. Fiecare dintre aceste părți legate costă o marcă și 50 de pfenigi.

5. În caietul 4 al anului 1901 s-a atras deja atenția din partea Societății Biblice Britanice și Străine, asupra Bibliei în format de buzunar, editată pentru soldați și marinari. Prețul este de o marcă și 25 de pfenigi. La o comandă de 50 de exemplare și chiar mai multe, prețul este de o marcă. Dacă Dumnezeu, în harul Său, ne dă privilegiul să purtăm în buzunar întreg Cuvântul lui Dumnezeu, cu un tipar ușor de citit, pentru o marcă, atunci suntem și noi răspunzători dacă vreun credincios din armată și din flotă nu posedă Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca toți să fim dornici și dispuși să ajutăm ca toți credincioșii să aibă Biblia lor și s-o folosească!

Nr. 6 Are voie un creștin credincios să participe la duel?

de

Georg von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

CUPRINS

- I. De ce este tratată aici problema aceasta?
- II. Motivare și delimitare a întrebării puse
- III. Retrospectivă istorică. Un tur de orizont literar
- IV. În ce măsură este corpul ofițeresc german, ca putere laică, supus Bibliei?
- V. Însemnătatea problemei duelului, supraestimată din unele părți
- VI. Ce deosebire există între un ofițer cu atitudine creștină și un ofițer care este un creștin convertit?
- VII. Duelul și Evanghelia
- VIII. Efectele Evangheliei în interiorul corpului ofițeresc german din zilele actuale

I

De ce este tratată aici problema aceasta?

A fost trimisă următoarea întrebare, ca să se răspundă la ea în „Poșta redacției” de la „Sapie și scut”:

Care trebuie să fie poziția unui ofițer creștin, care consideră pentru sine obligatorii în toate împrejurările învățătura și exemplul lui Isus Hristos, față de problema duelului?

Aceeași întrebare a fost exprimată concomitent, oral, din altă parte.

Tema nu este deci tratată aici după o alegere din voință proprie, ci pentru că trebuie să dau explicații.³

II

Motivare și delimitare a întrebării puse

Cel care a pus întrebarea a adăugat întrebării sale următoarea motivare:

Sub impresia duelului de la Insterburg⁴, nenumărați ofițeri creștini și tați de ofițeri vor fi pus din nou în mișcare această întrebare în inima lor, iar câte unii, care au crezut că au rezolvat deja cu această problemă, vor fi stârniți de o nouă îndoială. Sigur că în cele din urmă trebuie să se hotărască fiecare singur și nimănui nu i se poate lua responsabilitatea pentru poziția pe care o ia el față de această problemă. Cu toate acestea, un cuvânt de învățătură ... cu siguranță că va fi nesfârșit de bine-venit pentru un suflet chinuit de îndoieli. Un lucru este într-adevăr limpede, că nici un bărbat creștin nu are voie să intre pe locul de desfășurare a duelului cu intenția să se răzbune, ci că el, înainte, cel puțin în inima lui, trebuie să-l ierte deplin pe adversar, oricât de gravă ar fi fost jignirea acestuia. La fel este foarte limpede că un bărbat care gândește creștinește, dacă a avut nefericirea să stârnească în alt om sentimentul ofensei, trebuie să facă totul pentru a aduce o clarificare și o înțelegere pașnică. Dar, de fapt, are voie un creștin să emită o provocare la duel în calitate de insultat? Dar să accepte o

³ Acest articol apare concomitent ca scriere separată, în formă de broșură. Comanda se face la Societatea Evanghelică Germană de cărți și tractate, Berlin N. Ackerstraße, 142. Preț: 50 de pfenigi.

⁴ Duelurile de la Jena și Springe au urmat câteva săptămâni după cel de la Insterburg.

asemenea provocare, ca ofensator? Scuza ofițerului, că el, pășind spre duel în înțelegere cu juriul său de onoare, potrivit dispozițiilor comandantului său privind rezolvarea disputelor pentru chestiuni de onoare între ofițeri, deci că a acționat oarecum la ordinul conducerii sale, îl va despovăra aceasta pe el înaintea lui Dumnezeu?⁵ Dar acela care trebuie să răspundă cu „nu” la această întrebare în fața conștiinței sale, poate de fapt să fie ofițer? Sau poate el să se ajute astfel, că el, silit la duel, renunță la orice folosire ofensivă a armei sale, deci la duelul cu pistoale să tragă pe alături? Dar oare nu s-ar proceda în acest caz tot necinstit, față de conducere, care vrea totuși un duel serios?

Nimeni nu trebuie să aștepte până când această întrebare i se adresează personal; fiecare trebuie în principiu să aibă clarificate asupra acestor lucruri. Ajutați-ne la aceasta.

~~~~~

Autorului acestei scrisori îi strâng mana ca unul care îl înțelege perfect. În deceniile trecute am avut aceeași înlănțuire de idei. Ca ucenic al lui Isus care lua în serios lucrul acesta, să-I slujesc Mântuitorului, să-L mărturisesc sincer, m-am străduit să deduc din Biblie o îndreptățire a concepțiilor tradiționale despre onoare și rang. Recunosc că am ajuns de rușine cu această strădanie. Nu după ce am plecat din serviciul activ, ci un deceniu mai înainte am ajuns la claritate asupra acestor lucruri.

Deoarece bărbați sinceri, nobili, au cerut de la mine răspuns la întrebarea de mai sus, vreau să dau un *răspuns cinstit, limpede*, în timp ce mă țin strict de subiectul întrebării.

Însemnătatea duelului pentru armată în ansamblu, îndreptățirea sau inacceptabilitatea lui din punct de vedere al omeniei, al culturii și al binelui obștesc, măsurile de reglementare prin care el ar putea fi diminuat sau împiedicat, posibilitatea ca el să fie desființat de tot și consecințele care ar putea fi de sperat sau de temut în urma unei asemenea dispoziții pentru starea morală a corpului ofițeresc – toate acestea sunt în afara cadrului dat aici. Aici este vorba numai despre întrebarea: Poate un creștin credincios să participe la duel?

Problema duelului în armată a fost în decursul ultimilor ani, în mod repetat, obiectul luptei partidelor politice în Reichstag și al presei. Strădania considerată nobilă, de a înlătura duelul pe această cale, stă pe o cu totul altă bază decât întrebarea pusă aici. Firește că ar trebui să ne bucurăm dacă am reuși să aducem concepția generală a corpului ofițeresc despre duel în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu; dar aceasta nu constituie scopul articolului de față. Încercarea sau dorința să dezbate critic măsurile reglementare și deciziile comandantului suprem sau să mă bag cu de-a sila în rândul celor chemați și a foarte numeroșilor sfătuitori incapabili de astăzi, este departe de mine.

Totuși, și în limita îngustă a întrebării date sunt conștient de importanța cuvintelor mele înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. De aceea răspund cu rugăciune serioasă către Dumnezeu, ca articolul de față să contribuie la producerea a două feluri de roade:

1. Ca nici un mărturisitor al lui Isus, credincios biblic, să nu-și părăsească prematur locul din armată din cauza acestei probleme, căci Dumnezeu i-a dat fiecărui ofițer credincios înalta misiune de viață, să-L mărturisească pe Isus camarazilor săi prin credincioșie devotată în umblare și în cuvânt.

---

⁵ Chiar dacă aici, pentru a menține tema problemei liberă de orice amestec, se renunță la orice dezbateri existentă în vigoare a unui ordin de cabinet și a unei ordonanțe, trebuie totuși arătat că scopul limpede al dispozițiilor date de către Majestatea Sa este acela de a limita duelurile. La duelul de la Instenburg, cei implicați n-au putut să invoce că au acționat la ordinul conducerii, dimpotrivă, ei au acționat împotriva voinței limpede declarate a comandantului, așa cum a fost ea pronunțată la 1 ianuarie 1897, cu toate că în acest ordin de cabinet al corpului ofițeresc nu este dată numai o cale binecuvântată, ci și una pentru toate cazurile, pe care se poate merge practic.

2. Ca Dumnezeu să dea har corpului nostru ofițeresc, ca în interiorul lui să rămână loc pentru un creștin sincer, chiar dacă conștiința lui îl silește să renunțe la concepția moștenită a rangului în legătură cu duelul.

Pentru mine personal nu este ceva îndoielnic că un adevărat ucenic al lui Isus, de îndată ce cazul se apropie de el practic, trebuie să refuze limpede orice duel, pentru că iubește mai mult onoarea lui Dumnezeu decât onoarea oamenilor (Ioan 12,43). El trebuie, dacă într-adevăr vrea să-și plece inima sub Cuvântul lui Dumnezeu, să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni (Faptele apostolilor 5,29).

III

Retrospectivă istorică. Un tur de orizont literar

Remarc că pentru aceia cărora această concepție le merge la inimă ca ceva nou, nemaiauzit, se merită să studieze ordinele și sentințele comandanților noștri corespunzători, privind duelul.⁶

Frederic cel Mare, creatorul corpului ofițeresc prusac de astăzi, a luat o poziție remarcabilă în această problemă. De exemplu, pe von Günther, maiorul de atunci, l-a făcut comandant al husarilor negri (pe atunci în Stargard, în Pomerania), cu ordinul precis să pună capăt duelului care progresa în corpul ofițeresc.

Într-o scrisoare către generalul von Stille, marele împărat se exprimă după cum urmează: „...Adevărata onoare are o cale deșteaptă de mijloc, ea nu arată slăbiciune, nu este niciodată iute la mânie; are inima asigurată și este stăpână pe ea, ea nu iubește un nume gol, ci virtutea. Dar dacă onoarea are alte consecințe, dacă a furnizat sfadă, omor și delict, dispare virtutea ei și devine un viciu. Acest desfrâu aruncă adesea tineretul rigid în distrugere. Lăsându-se repede pradă mâniei violente, el este pregătit să se omoare pentru un singur cuvânt. Onoarea este mereu în gura lor, ea le împodobește pricina cu acest nume grandios și în orbirea lor ei nu știu să deosebească nici pe dușman de prieten, nici pe străin de rudă. Ei se grăbesc să se sugrume, dar fără să aibă un suflet ticălos și cred că prin fărădelege urcă spre onoare. ... Sunt cumva oameni absurzi și nebuni acești răzbunători îngrozitori de onoare odioasă? Nu, este un popor blajin, omenos, nobil, care este târât la fărădelege de către o prejudecată dăunătoare. Un popor care renunță la ceruri cu un curaj rar, inversează întrebuințarea acestuia și îl transformă într-o nebulă.”

Împăratul Frederic Wilhelm al III-lea a rostit în ordinul său de cabinet din 13 iulie 1828: „Viața ofițerului este dedicată apărării tronului și a patriei și cine pune aceasta în joc pentru un conflict meschin, dovedește că nu este conștient de menirea lui serioasă și că nu știe să-și susțină atitudinea morală care se bazează pe moralitate și pe adevăratul sentiment al onoarei.”

Cele de mai sus pot dovedi că în punctul din care corpul ofițeresc a obținut orientarea hotărâtoare a concepțiilor sale de rang, n-a existat în nici un caz mereu aceeași interpretare de-a lungul secolelor în legătură cu problema duelului, care, în general, este privită în corpul ofițeresc de astăzi ca fiind singura posibilă.

Întrebarea care ne stă aici în față a fost tratată amănunțit în lucrarea maiorului în rezervă, von der Oelsnitz: „Conceptul de onoare și de rang al ofițerului german, în lumina Cuvântului dumnezeiesc”.⁷ În prefață se spune:

---

⁶ O redactare istorică temeinică a acestui subiect a devenit o necesitate. Dacă este adevărat ce s-a susținut într-un articol de ziar, că marele prinț elector a interzis înmormântarea onorabilă pentru cei căzuți în duel și a ordonat să fie îngropați la locul celor fără onoare, este important să stabilim că astfel de măsuri energice, ba chiar condamnări la moarte, n-au fost suficiente pentru cei care se duelează, ca să stârpească duelul.

⁷ Liegnitz, 1898. La comisia filialei de scrieri creștine, în Friedrichsplatz. Preț: 50 de pfenigi.

„Idealurile ofițerului prusac nu mi-au fost zdrobite pe cale; încă le mai port pe aceleași în inima mea.

Drumul meu a trecut într-adevăr prin multe lupte, dar brațul Dumnezeului meu m-a purtat, m-a condus și m-a întărit cu mare îndurare. Privind înapoi, am numai de mulțumit.

Experiența mea m-a adus la convingerea fermă că numai urmarea devotată a lui Isus, Mântuitorul nostru, ne face capabili să înfăptuim și să păzim idealurile profesiei noastre.

În zilele serioase ale prezentului, corpul nostru ofițeresc nu poate să se lipsească de creștini serioși, de urmași devotați ai lui Isus, ba chiar mai mult, trebuie să-i câștige. Aceștia, pentru că nu se supun spiritului acestei lumi, ci numai Cuvântului lui Dumnezeu, se vor dovedi permanent ca fiind cei mai credincioși ajutători pentru camarazii lor, acolo unde este vorba să se păzească bunurile ideale ale armatei.

Am scris lucrarea care urmează ca un creștin care-și iubește din inimă împăratul și patria, căruia îi este scump corpul nostru ofițeresc – ca unul care este sincer interesat să ceară binecuvântările lui Dumnezeu asupra armatei noastre.”

Fie ca această lucrare (54 de pagini) să slujească multora spre adâncirea punctelor lor de vedere!

Din literatura înmulțită deja destul de mult despre duel, nu mai amintesc aici decât mica lucrare: „Duelul și onoarea”⁸, de președintele consistorial de acum, Balan don Posen, pe atunci locotenent-major al regimentului de rezerviști de gardă, nr.4. Autorul nu este teolog, ci jurist; lucrarea lui se bazează pe motive logice și etice. Ea nu este în mod special pentru credincioși, ci este destinată tuturor; cercurile ei de idei sunt de aceea esențial altele decât cele ale studiului de față.

IV

În ce măsură este corpul ofițeresc german, ca putere laică, supus Bibliei?

Dacă corpul ofițeresc german ar fi alcătuit numai din creștini biblici credincioși, problema duelului n-ar exista. Dar acesta nu este deloc cazul. Corpul ofițeresc în caracterul său unitar reprezintă o putere laică – el poate fi comparat cu nervii motori, prin care pumnul Reichului German este adus în stare să lovească și fără de care pumnul nu poate lovi: pumnul ar fi total paralizat dacă nervii motori nu și-ar face treaba. Într-adevăr, conceptele creștine exercită în corpul ofițeresc o influență considerabilă; ele lucrează în indivizi, prin educația acestora, asupra conștiinței, a concepției și a comportamentului, la unul mai mult, la altul mai puțin. Și privit ca un întreg, corpul ofițeresc nu va lăsa niciodată să i se conteste caracterul creștin. Pe acesta nu-l va nega nici un cunoscător al corpului ofițeresc german, chiar dacă el însuși ar fi rupt-o cu Biblia și cu creștinismul. Dar prin aceasta nu va fi anulată cealaltă realitate, că în unele corpuri ofițerești, ca o solidaritate lumească, pământescă, domnește spiritul lumii. Nu poate fi altfel.

Astfel de creștini, care și-au supus necondiționat toată viața Domnului Isus și Bibliei, constituie în corpul ofițeresc o minoritate care dispare. La ceilalți, în ciuda temerii de Dumnezeu și a religiozității, care există la mulți, intră neînfrânt în plan omenescul „eu”. Într-adevăr, pretențiile, înclinațiile și dorințele câte unuia sunt îngădite prin subordonarea militară, prin considerații camaraderești și sociabile, prin punctele de vedere tradiționale de rang; într-adevăr, virtuțile omenești și soldățești ajung de multe ori la o desfășurare strălucitoare – cu toate acestea: omul născut în păcate cere satisfacerea dorințelor și a patimilor sale în domeniile: plăcerii, ale savurării vieții, ale ambiției.

Ar fi un început nebunesc să se impună din afară, cu forța acestor bărbați, Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul îndreptar al vieții. Care ar fi rezultatul dacă, de exemplu, am impune

---

⁸ Belin, 1890. Editura „Walther und Apolant”.

din exterior corpului ofițeresc porunca divină a castității? Și totuși, prin disprețuirea acestei porunci sunt ruinate mult mai multe existențe omenești, semănate mai multe lacrimi și suferință decât prin duel. Oricât de necesar este să se ridice concepțiile morale, să se dea recunoaștere și ascultare vocii sfinte a lui Dumnezeu, totuși, fiecare va fi convins că pretențiile de felul acesta pot fi satisfăcute numai acolo unde inima este pregătită pentru așa ceva prin harul lui Dumnezeu.

Este o absurditate să ceri de la un om neconvertit să-și supună Bibliei concepțiile de onoare și de rang. Omul firesc acționează după simțirea lui subiectivă. Mândria jignită cere recunoașterea valorii personale în fața lumii înconjurătoare, și aceasta cu atât mai energic cu cât este mai delicat sentimentul pentru onoarea personală. În asemenea clipe pornesc din „eu” ofensat impulsuri puternice, care împing la duel. Într-adevăr, majoritatea oamenilor, chiar și cei înstrăinați de Dumnezeu, simt că fac o nedreptate dacă provoacă un duel; conștiința le mărturisește că acționează împotriva vocii lui Dumnezeu. Orice om sincer răspunde la întrebarea: „Este liniștită conștiința ta în problema aceasta?” cu „Nu! – Dar...” Acest „dar...” înseamnă: concepțiile moștenite ale rangului sunt o putere mult mai mare decât glasul conștiinței, care a fost amuțit în viața unui asemenea bărbat deja în mii de cazuri din cauza plăcerii sau a onoarei sau a temerii de oameni.

Acum câteva săptămâni, ziarul „Wiener Allgemeine Zeitung” a adus următoarea declarație publică: „Stimate domnule redactor, am în viața mea la activ patru dueluri cu pistolul și șapte cu spada, dar trebuie să recunosc foarte deschis că am avut în privința lor permanent convingerea lăuntrică, atât din punct de vedere religios, cât și legal, dar și din punct de vedere filozofic, că am comis nedreptate și absurditate. De aceea este pentru mine o adevărată necesitate a inimii, cu prilejul unei inițieri împotriva duelului de către un număr de bărbați curajoși, să le fac cunoscut și consimțământul umilei mele persoane. Cu respect deosebit,

Andor, contele Szechenyi (Viena).”

Deci în viața aceasta, în unsprezece dueluri s-a dovedit mai puternică acea concepție de rang, decât glasul conștiinței și a cunoașterii.

Bineînțeles că această confesiune îl onorează pe mărturisitor, dar în același timp dovedește câtă putere spirituală există în această concepție a rangului. Las nedezbătută întrebarea dacă și cum va putea fi reformată în corpul ofițeresc german concepția rangului. Dar aceasta este clar: Dumnezeu prezent îi cere unui creștin adevărat, ca „eu” ofensat să se plece sub Cuvântul Său și sub voia Sa. Aici îi devine limpede chiar și criticului superficial, că domnia lui Isus, Stăpânul nevăzut, trebuie să fie întemeiată în inimă cu mult înainte, dacă ea trebuie să-și arate puterea în asemenea situații furtunoase, cum sunt acelea care însoțesc provocarea la duel în majoritatea cazurilor. Chiar și creștinii mai vârstnici și mai experimentați au nevoie în asemenea ore de multă rugăciune și de ocrotirea harului, ca la fiecare hotărâre și la fiecare cuvânt să întrebe numai ce Îi place Domnului. De ce ne împărtășește Biblia cazul trist că și între Pavel și Barnaba a existat o „neînțelegere” (Faptele apostolilor 15,39)? Pentru a-i avertiza pe credincioși de primejdiile caracterului lor înnăscut, care chiar și după multe experiențe cu harul lui Dumnezeu, se manifestă așa de ușor în vechea patimă.

V

Însemnătatea problemei duelului, supraestimată din unele părți

Mi s-a permis să exprim aici părerea că problema duelului este astăzi împinsă în prim-plan într-un mod care depășește cu mult importanța ei în viața practică. Oare nu cer alte domenii ale vieții ajutor mai urgent și protecție pentru existențe amenințate? Desfrâul, obiceiurile de băut, jocurile de noroc, risipa, acumularea cu nechibzuință a datoriilor, cer în interiorul, ca și în afara armatei mult mai multe victime decât duelul.

Este foarte explicabil că durerea și spaima pe care le provoacă asemenea cazuri ca cele trei dueluri: de la Insterbugr, Jena și Springe, împing problema duelului în fața tuturor ochilor. Conștiința națiunii se trezește în astfel de evenimente la cunoștința că între duel și creștinism există o contradicție inconciliabilă. Strigătele tari după remediu conțin întrebarea resimțită profund: La noi este creștinismul real sau numai o poleire exterioară cu aur a vieții publice? Oare nu cumva la Insterburg punctul de plecare a fost în beția? De ce se trece pe lângă această realitate, ca și când ar fi fără importanță? Nu este greu să te indignezi din punct de vedere moral asupra duelului; dar dacă trebuie combătute obiceiurile de băut, atunci la unii, din interiorul și din exteriorul parlamentului și a presei, sunt atinse propria viață și propria conștiință.

De curând a fost îngropat un ofițer foarte tânăr, care a murit după ce a golit o sticlă întreagă de coniac, în urma unui pariu. Noțiunile total despărțite de Cuvântul lui Dumnezeu, care stau la baza unui asemenea pariu, costă armata și poporul mult mai multe victime decât duelul.

Nici în domeniul păcatului nu este altfel cu desfrâul. O detaliere a motivelor în cazurile atât de dureroase de sinucidere, ar furniza dovada limpede că în toate cazurile păcatul este pieirea oamenilor. Cine vrea să aducă ajutor real tovarășilor noștri de profesie, trebuie să le arate calea mântuirii și a eliberării din lanțurile păcatului.

Această eliberare se găsește numai în Isus, Fiul lui Dumnezeu, - Hristos, Cel răstignit și înviat, trebuie să fie mărturisit întregului nostru popor, chiar și corpului nostru ofițeresc. Dar El poate fi mărturisit eficient în mijlocul corpului ofițeresc numai prin creștini adevărați, hotărâți. Cu cât este acesta mai mult cazul, cu atât este mai eficientă puterea Cuvântului și a vocii lui Dumnezeu. Mărturia vieții creștinilor adevărați influențează atitudinea conștiinței camarazilor total lumești și neconvertiți, fie că vor, fie că nu vor. Această influență foarte eficace nu va lipsi nici în domeniul duelului.

Oricât de mult dorim, cerem și căutăm să obținem aceasta cu toate mijloacele, vrem totuși să scoatem în evidență față de cererile adesea impetuoase ale moralistilor politici: puterea lumească a corpului ofițeresc german nu poate fi dirijată dincolo, în concepții noi, decât de către comandantul ei suprem, dar pentru aceasta este nevoie de o înțelegere înțeleaptă a felului cum au evoluat ele istoric. Dojana și amenințarea unor oameni incapabili dă naștere în cazul unor caractere energice și conștiente - și cu acestea avem de-a face în corpul ofițeresc - la o împotrivire și mai puternică. Cu atât mai mult aceasta din urmă, cu cât corpul ofițeresc, conștient de locul istoric pe care l-a ocupat și-l ocupă în devenirea și creșterea Prusiei și a Germaniei, este foarte departe de a se da bătut în fața criticii parlamentului și a presei.

Această părere n-o exprim aici numai ca fiind convingerea mea personală - ea este exprimată din multe părți în cercurile ofițerești. Tocmai cei mai buni și mai nobili simt că există o contradicție între strădaniile educative ale criticii oficiale pe de o parte și caracterul istoric particular al corpului nostru ofițeresc pe de altă parte; căci corpul ofițeresc este obișnuit să privească numai spre un loc, ca de acolo să fie condus și educat.

Și totuși, trebuie să privim înapoi cu mulțumire la faza care în decursul ultimilor ani a străbătut chestiunea duelului în Germania. S-a obținut prin aceasta ca toți ofițerii să vadă această problemă clarificată odată și în altă lumină decât au fost obișnuiți până acum. Toți au devenit conștienți că există mulți bărbați serioși, nobili, foarte culți, care au alte puncte de vedere și că orice om rezonabil simte că: există motive de respingere a duelului, a căror însemnătate am subestimat-o până acum. Prin aceasta, poarta este deschisă speranței că în această problemă, creștinilor credincioși din interiorul corpului ofițeresc le va fi acordată libertatea de conștiință.

Oricât de recunoscători salutăm aceasta, trebuie totuși să subliniem: pentru un creștin credincios chestiunea duelului nu constituie centrul.

Și creștinii serioși sunt în primejdie să evalueze greșit problema duelului în semnificația lui practică. Unii vor să introducă refuzul duelului pentru un ofițer, într-o anumită măsură, în mărturisirea pentru Isus. Locul acestei probleme nu este aici. Nimeni nu știe dacă în viitor problema duelului se va apropia de el; dar este sigur pentru orice mărturisitor sincer, că în viața zilnică există nenumărate alte ocazii în care creștinismul adevărat cere confirmare și mărturisire, în care credințioșii lui este pusă la încercare. Dacă inima și viața unui bărbat sunt supuse lui Hristos ca Stăpânului îndreptățit, atunci poziția sa față de duel se reglementează de la sine. Cu siguranță că numărul ofițerilor germani care recunosc între patru ochi: „N-aș putea să accept un duel din cauza conștiinței”, este mai mare decât bănuim. Cu toate acestea vreau să avertizez serios în privința discuțiilor din cercul camarazilor, asupra acestei probleme. Fie ca nenumărații camarazi tineri să se lase păziți de necazurile serioase care sunt provocate aici fără folos! Altfel este când un creștin dă explicații între patru ochi, cu Biblia în mână – atunci el poate să-i mărturisească dragostea și adevărul lui Dumnezeu. Pentru aceia care m-au interpellat în calitate de creștin despre duel, într-un cerc mai mare de camarazi, poate șezând în spatele sticlei cu vin sau cu bere, răspunsul meu va fi mereu acesta: „Dacă îmi vor face onoarea vizitei lor, voi discuta cu ei problema cu toată franchețea – aici nu este locul.”

Camarazii și superiorii știu foarte bine la ce să se aștepte de la un creștin adevărat. El nu trebuie neapărat să dea o declarație programatică: „Nu voi accepta niciodată o provocare la duel!” Camarazii care gândesc altfel ar vedea în ea numai o provocare. Printr-o asemenea declarație s-ar da naștere la aparența greșită că în problema duelului ar sta esența creștinismului. Dar esența creștinismului stă într-o cu totul altă întrebare, și anume în aceasta: am găsit eu iertare veșnică și pace în rănilor de moarte ale Fiului lui Dumnezeu? A devenit Isus Domnul meu?

VI

Ce deosebire există între un ofițer cu atitudine creștină și un ofițer care este un creștin convertit?

Este necesar să atragem atenția asupra deosebirii care există între un ofițer creștin, respectiv un bărbat care gândește creștinește (vezi textul din expunerea întrebării puse, capitolul II) și un *creștin* convertit, suspus Cuvântului lui Dumnezeu.

Armata nu este în nici un caz săracă în bărbați care doresc, în măsura în care o permit oarecum relațiile practice de viață, să procedeze creștinește, să cultive concepții creștinești în subordonații lor, să-L cinstească pe Dumnezeu, care se roagă și își învață copiii să se roage. Fără îndoială că numărul mare al unor astfel de bărbați care gândesc în mod nobil, a contribuit esențial la a da și a păstra corpului ofițeresc caracterul lui cavaleresc. Mulți dintre acești ofițeri orientați creștinește, cărora le-au stat alături soții deopotrivă spirituale, evlavioase, n-au transmis numai în raza lor de activitate profesională, ci și în casele lor tradiția punctelor lor de vedere creștin-cavaleresci generației în creștere. Acești bărbați sunt și astăzi o comoară pentru armată și pentru popor, pentru care națiunea trebuie să mulțumească. Dar dacă se pune întrebarea: câți ofițeri sunt în armată și în flotă care nu vor să dea numai cezarului ce este al cezarului – supunere devotată, loialitate gata de sacrificiu, slujire altruistă – ci și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu – să-și plece toată inima și viața sub Cuvântul și voia lui Dumnezeu, care cercetează rugându-se Cuvântul lui Dumnezeu și care pot spune sincer: „Sunt proprietatea Domnului; mai bine mă lipsesc de perspectivele mele de viitor și de onoarea mea omenească, decât să fiu conștient neascultător în ceea ce mi-a poruncit Domnul meu în Cuvântul Său” – atunci nu va fi nici o contradicție că numărul unor asemenea creștini este mic în corpul ofițeresc – *Dumnezeu să-l mărească!*

Domnul spune: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,31-32 textual). Ce înseamnă să rămâi

în cuvântul lui Dumnezeu? Înseamnă că acesta înconjoară ca un zid viața unui ucenic adevărat al lui Isus, din interiorul căruia el nu pășește afară, ca o graniță sfântă dincolo de care nu trece, care-l desparte de lume și de concepțiile ei. Lumea poate să-i pretindă: *Tu trebuie* să te supui punctelor noastre de vedere – un ucenic adevărat al lui Isus spune: „Ce a poruncit Dumnezeu, acesta este adevărul; sunt liber față de pretențiile lumii; eu sunt un sclav al lui Isus Hristos, scump răscumpărat cu sângele Mielului lui Dumnezeu.” „Voi ați fost răscumpărați cu preț; nu vă faceți robi ai oamenilor!”, de fapt: sclavi. (1 Corinteni 7,23). Un creștin adevărat a trăit o convertire, o naștere din nou. Fără acestea omul poate fi foarte religios, temător de Dumnezeu, gata de jertfire, rugător – tot așa Pavel, ca și soldatul nobil, sutașul Corneliu, ei au avut toate aceste calități înainte de convertirea lor – dar Domnul spune cu o claritate fără echivoc: „Dacă un om nu este născut din nou, (sau de sus) nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3 textul). El i-a spus evlaviosului, respectabilului Nicodim, care aparținea învățătorilor religioși ai lui Israel: „*Nu te mira* că ți-am zis: Trebuie să fiți născuți din nou” (Ioan 3,7). Dar aproape toți oamenii cărora li se spune aceasta, *se miră* extraordinar; acesta este pentru ei un gând cu totul nou.

„Viața de sus” o primește un om prin Cuvântul lui Dumnezeu (1 Petru 1,23) și prin lucrarea Duhului Sfânt (Ioan 3,5⁹) în nașterea din nou. Așa numește Scriptura, privită din partea lui Dumnezeu, această mare minune a harului lui Dumnezeu, când un om născut păcătos după carne, *primește viață din Dumnezeu și devine un copil al lui Dumnezeu*. Privit din punct de vedere omenesc, în măsura în care voința omenească înnoită se întoarce din slujba păcatului și a lumii, Scriptura numește evenimentul la fel de mare din viața omului: convertirea.

Orice creștin convertit, care umblă sincer, este în mijlocul copiilor lumii o apariție remarcabilă; Biblia îl numește: o lumină strălucitoare și o sare. Dar un ofițer convertit este de aceea o apariție deosebit de remarcabilă, pentru că în trăirea strânsă laolaltă cu camarazii lui, în serviciu și în afara lui, marea transformare a vieții sale este conștientizată permanent de către cei din jurul lui. Un astfel de ofițer, în fața ochilor camarazilor lui trebuie „să vestească virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9). Aceia trebuie să citească în viața lui cine este Domnul lui. El este o „epistolă a lui Hristos, scrisă cu Duhul Dumnezeului celui viu, cunoscută și citită de toți oamenii” (vezi 2 Corinteni 3,2-3). O viață smerită, loială, sfințită, sinceritate profundă, slujire altruistă, abnegație camaraderescă, mărturisire devotată a Domnului prezent sunt puteri eficiente care mărturisesc: „Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi!” (2 Corinteni 5,17). Cine n-a trăit încă marea transformare de viață a convertirii, cine nu poate mărturisi cu adevărul inimii: „Sunt mântuit pentru totdeauna prin sângele lui Isus, am devenit un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al slavei veșnice”, pentru acela este mult mai urgent și mai important să se preocupe cu mântuirea sufletului său, decât cu problema duelului. Unui asemenea om aș vrea să-i spun: Lasă să ți se deschidă ochii de către Dumnezeu, ca să vezi păcatul tău și harul Lui, ca să apuci prin credință viața adevărată și să găsești pace pentru sufletul tău!

Numai dintr-o poziție corectă a inimii față de Domnul crește în afară puterea de a examina în lumina lui Dumnezeu toate problemele vieții pământești, deci și problema duelului. În primul rând este pomul, în ultimul rând este rodul. Cine poate mărturisi: „Am găsit viața veșnică în Isus”, acela este și capabil și responsabil să se supună cu adevărat Cuvântului lui Dumnezeu în toate lucrurile.

Dumnezeu să binecuvânteze aceste rânduri pentru inimile multora dintre camarazii mei, ca să vină la Isus, să găsească mântuire și pace și să devină cu adevărat fericiți! Aceasta este incomparabil mai mult decât cea mai înaltă funcție de onoare din lume. Mai sus nu poate nimeni să avanseze, decât să devină un fiu preaiubit al Creatorului tuturor lumilor,

---

⁹ În multe locuri din Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu este exprimat prin imaginea apei; tot așa și în Ioan 3,5.

moștenitorul unei cununi veșnice. Dacă a obținut aceasta, binecuvântarea lui Dumnezeu va însoți toată slujirea lui și lupta lui în serviciul militar pământesc în timp de război, atâta timp cât el umblă în ascultare și în dependență de Domnul. Dumnezeu îl va cinsti, pentru că el Îl cinstește pe Dumnezeu. Căci Dumnezeu spune: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește (vezi 1 Samuel 2,30). O asemenea viață este foarte departe de starea depresivă, căci Duhul lui Dumnezeu dă naștere în inimă și în ființă la încredere copilărească și la franchețe, „dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14,17). Dar un asemenea creștin va socoti că este demn să aibă parte de ocara Domnului său aici pe pământ, și sus, cinstea și slava (vezi Romani 8,17). În toate greutățile, copiii lui Dumnezeu nu vor fi părăsiți niciodată de Dumnezeu, ci se vor mângâia cu harul lui Dumnezeu și cu sfatul Său. Ei fac experiențe minunate, cum Dumnezeu le răspunde la rugăciunile credinței. Cine speră să găsească în urmarea lui Isus numai onoare și recunoaștere, se va înșela. Ucenicii lui Isus trec prin luptă, prin suferință – când lupta pe pământ este încheiată, urmează bucuria veșnică.

VII Duelul și Evanghelia

Nimeni nu-și poate imagina că un pastor devotat și credincios va accepta un duel. Dacă ar face-o, și-ar pierde tot prestigiul; unul ca el n-ar găsi nici măcar un singur apărător în corpul ofițeresc. Toți ar spune: felul lui de a proceda este categoric în contradicție cu ceea ce este dator să învețe din Biblie, așa că s-a făcut de râs la amvon.

Numai că Biblia nu cunoaște nici o deosebire între preoți și laici, de aceea nu cunoaște nici deosebirea de mărturisire, de umblare și de responsabilitate. Biblia presupune despre toți creștinii că „gândesc creștinește”. Biblia îl privește pe fiecare creștin credincios ca pe un om adus prin Duhul Sfânt într-o relație cu totul nouă la Dumnezeu (Romani 8,9); ea spune ca un semn general de recunoaștere a creștinismului adevărat: „Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,14). Acolo unde Luther a tradus în spiritul vremii sale cuvântul „laic”, în grecește este cuvântul „om ignorant”, „om profan” sau „oameni necultivați” (1 Corinteni 14,23-24). De exemplu, Petru și Ioan le erau cunoscuți preoților de seamă și cărturarilor ca oameni „fără carte și simpli” (Faptele apostolilor 4,13). Dar ei erau plini de Duhul Sfânt, martori aleși ai lui Dumnezeu.

Toți credincioșii sunt răspunzători în mijlocul unei lumi care nu-L cunoaște pe Isus, să-L mărturisească cu viața pe Domnul. Cine este, ca ofițer, un mărturisitor al Domnului, are în mână exact aceeași Biblie, aceeași voie a lui Dumnezeu pentru comportamentul lui, ca și pastorul credincios care mărturisește public Cuvântul și predică Evanghelia. Toți creștinii adevărați sunt trimiși ai lui Dumnezeu pentru lumea pierdută, care mărturisesc harul prezent și judecata viitoare; fiecare la locul în care l-a așezat Dumnezeu.

Ce gânduri scoate un creștin credincios din Biblie despre duel? Așa-numitele „clase sociale cultivate” privesc duelul ca pe locul pe care onoarea atinsă sau pătată a unui bărbat trebuie să fie spălată și restabilită cu sânge. Punctul de vedere care stă la baza duelului sună ideal exprimat astfel: Bărbatul își pune în joc cel mai înalt bun material, viața și sănătatea, ca să-și salveze sau să-și păstreze prin el cel mai înalt bun ideal, onoarea personală.

În ce măsură mulți, care intră pe terenul de luptă, o fac numai nevoiți, cu o repulsie lăuntrică, siliți de puterea punctelor de vedere ale rangului, rămâne nediscutat. Cu siguranță că în multe cazuri este acel cuvânt de onoare al adevărului personal al inimii, care sună nobil. Acesta este cazul la acei bărbați generoși, religioși, pe care i-am descris mai sus ca reprezentanți creștin-cavaleștești din corpul de ofițeri. În mijlocul lor vom găsi mulți apărători ai caracterului indispensabil al duelului pentru oștire și flotă. Cine cunoaște armata nu va subestima importanța acestei convingeri și a reprezentanților ei. Totuși, creștini fiind, trebuie să smulgem lumii de pe față masca ei falsă. Vreau să iau din viață un caz din trecutul

îndepărtat. Un prieten și-a înșelat prietenul, răpindu-i inima soției lui, i-a furat onoarea casei, i-a distrus fericirea vieții, le-a răpit copiilor lui pe mama lor. Cel înșelat l-a provocat la duel pe adulter și a fost împușcat mortal de acesta din urmă. Adulterul – călcarea jurământului de credință –, înșelăciunea au pătat onoarea acestui bărbat – a spălat-o duelul? Nu! La celelalte păcate s-a mai adăugat și un omor. Putem să ne gândim la onoare și la duel cum vrem, pentru că nici un om care cunoaște situația reală nu va crede că un asemenea bărbat este cu adevărat un om de onoare, care merită încredere. Dacă în asemenea cazuri spunem: „Da, este într-adevăr așa; dar ce să facem? Nu cunoaștem altă soluție”, atunci nimeni să nu privească un asemenea răspuns cu desconsiderare, ci cu milă adâncă. Lumea nu cunoaște într-adevăr nici o cale de ieșire – căci ea nu are puterea morală și nici dreptul moral să-i pună adulterului și trădătorului în fața ochilor păcatul și vina lui. *Mundus vult decipi* [= Lumea vrea să fie înșelată] – de aceea a trebuit să curgă sângele celui înșelat și înșelătorul să trăiască mai departe ca om de onoare, cu toate că nici chiar el nu crede în restabilirea onoarei sale și nimeni nu are cu adevărat încredere în el.

Mundus vult decipi – de aceea îl provoacă studentul la duel cu pistolul pe bărbatul pe care îl insultă pe stradă. Același student i-a smuls prin șantaj, fără rușine, bătrânei sale mame pfenigii economisiți, pentru a-i prăpădi la petreceri. Bătrâna mamă bolnăvicioasă se ostenește în tăcere și lucrează până noaptea târziu, în timp ce fiul, în cârciumă, vesel, bea bere la comandă în cinstea unuia mai vârstnic și ține cuvântări despre blazonul strălucitor al onoarei bărbătești, admirat și aplaudat de corul chefliilor. *Mundus vult decipi*.

Este într-adevăr corect, este dumnezeiește de adevărat că petele păcatului și ale rușinii nu pot fi spălate decât cu sânge, dar nu cu sângele păcătoșilor, ci *cu sângele Fiului lui Dumnezeu*, Mielul nevinovat și fără pată. Noi mărturisim în fața lumii întregi că pentru adulteri, înșelători, pentru fii nerecunoscători, pentru bețivi și curvari, pentru cel mai josnic păcătos există o restabilire, o tămăduire a conștiinței, o spălare atât de desăvârșit de valabilă, încât Dumnezeu spune: mai albe decât zăpada. Mărturisește-ți vina păcatului, smerește-te înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, crede în Isus, singurul Mântuitor, și vei fi îndreptăți înaintea lui Dumnezeu, eliberat de toată vina pentru totdeauna, fericit, în pace. Aceasta este Evanghelia adevărată! Firește că această spălare nu anulează consecințele pământești ale unei fapte rele; ea nu șterge nici sentința dreaptă de moarte asupra unui ucigaș, nici ocară și nici rușinea unui trădător sau adulter – dar ea aduce conștiința la odihnă, inima găsește pace.

Noi nu vom opri lumea și nici nu vom schimba felul ei de a fi; ea este împărăția stăpânului acestei lumi, a mincinosului de la început. Dar un creștin adevărat, un copil al luminii, un mărturisitor al lui Isus, nu se poate supune pretențiilor lumii în privința duelului. De ce nu?

1. Onoarea sa în fața oamenilor nu este bunul lui cel mai înalt. Bunul lui cel mai prețios este harul lui Dumnezeu, posesia vieții veșnice. Onoarea lui cea mai înaltă, adevărată, constă în a sta în fața lumii ca un ucenic al lui Hristos. Onoarea de la Dumnezeu stă pentru el mai presus decât onoarea de la oameni. Pentru el contează întâi dacă Domnul este mulțumit de el și apoi dacă oamenii sunt mulțumiți de el. Domnul lui îi poruncește să fie blând și smerit, să nu se răzbune, să-și întâmpine cu dragoste vrăjmașii și potrivnicii. El nu poate pași pe terenul de luptă al duelului, fără să acționeze direct împotriva Cuvântului și a voii lui Isus.

2. Viața și sănătatea lui nu-i aparțin lui, ci Domnului. El este numai administrator al bunurilor sale, nu le poate vinde pe vreun preț; el poate numai să le expună acolo unde îi poruncește Dumnezeu. Dacă le jertfește bucuos pe câmpul de luptă în slujba împăratului și a patriei, el va fi răspunzător pentru aceasta înaintea lui Dumnezeu, dar nu are nici un drept să le jertfească pentru un scop personal.

3. Pentru viața fiecărui credincios de pe pământ, Dumnezeu are un plan plin de har. Domnul a pregătit pentru el fapte în care el trebuie să umble spre onoarea Mântuitorului său (Efeseni 2,10.) Dumnezeu vrea să așeze această viață de creștin spre binecuvântare în stat, în popor în profesie, în casă și în familie. Cum ar putea un credincios, care este un administrator

loial, să-și scurteze viața pentru că oamenii pretind aceasta de la el sau pentru că se teme să nu trezească bănuiele din lipsă de hotărâre personală?

4. Neluînd acestea în considerație, el intră singur în primejdie, de dragul onoarei proprii, să ucidă pe un altul, să-i reteze timpul de har altuia, probabil neîntors la Dumnezeu, și să-l trimită în veșnicie ca pe un om pierdut pentru totdeauna.

Decizia de a trage pe alături pe câmpul de luptă, poate să fie luată cu sinceritate și noblețe – ea va rezista cu greu. Dacă nu la primul schimb de gloanțe, atunci aproape întotdeauna la al doilea sau la al treilea, natura omenească egoistă o va călca și mai bine să distrugă o viața străină, decât să lase să-i fie distrusă propria viață. Încă și mai repede se va arăta această biruință a patimii omenești asupra deciziei luate evlavios din voință proprie, când este vorba despre duelul cu spada. Tot gândul acesta – eu însumi am crezut cândva că găsesc aici o cale de ieșire – este un compromis șubred, care vrea să evite ruptura limpede cu concepția lumească, pământească. Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al compromisului. Creștinismul pretinde alb sau negru, fierbinte sau rece, Isus sau satan, Dumnezeu sau lumea, lumina sau întunericul; ceea ce este cenușiu și căldicel și obscur caracterizează stările care pentru Dumnezeu sunt odioase. El îi scuipă pe cei căldicei din gura Lui.

5. Cine pășește pe câmpul de luptă pentru duel, acela ascultă de legea pe care i-o dictează punctul de vedere al clasei sociale asupra lumii.

Cuvântul lui Dumnezeu le spune credincioșilor: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8). Nici un creștin sincer nu va putea spune pe drumul spre duel: trăiesc pentru Domnul! Nu, el a ajuns la o răspântie unde a trebuit să se hotărască pe care dintre cei doi stăpâni voia să-l slujească; deoarece pe amândoi nu i-a putut sluji, I-a întors spatele lui Isus și a omagiat lumea.

6. În multe cazuri nu apărarea sau restabilirea onoarei personale este motivul profund pentru duel, ci dorința de a fi menținut în meseria de ofițer. Cine acționează așa, își pune viața în joc pentru a-și păstra poziția de onoare sau ca să nu-și piardă pâinea. Aceasta nu pot s-o facă ucenicii devotați ai lui Isus. Oricât și-ar iubi gradul și meseria de soldat, ei își pun totuși în joc: viața, viitorul, poziția de onoare, tot ce sunt și au, numai pentru un scop: pentru a-I rămâne credincioși lui Isus. Ei spun: „Aici stau – nu pot altfel!”

Dar pe fiecare care crede în Isus, Fiul lui Dumnezeu, Cel răstignit și înviat, dar care prin cele de mai sus nu vrea să se lase convins care este calea unui creștin adevărat, pe acela îl rog să se întrebe sincer: ți-ai putea imagina în niște împrejurări oarecare, că Fiul lui Dumnezeu îl privește cu plăcere pe ucenicul Său care pășește pe câmpul de luptă al duelului și îi spune: „Du-te în pace!”?

Cred că pentru un asemenea om, Cuvântul lui Dumnezeu poate să sune numai așa: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta. Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42 textual).

VIII

Efectele Evangheliei în interiorul corpului ofițeresc german din zilele actuale

Puterea Evangheliei a devenit mare în poporul german – laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru aceasta! Aproape toată lumea știe astăzi ce sunt creștinii convertiți: ucenici ai lui Isus, care sunt în lume, într-adevăr, dar nu din lume. Dumnezeu Și-a luat prada din toate clasele sociale; martorii Lui stau aici și trâmbița scoate în zilele noastre un sunet atât de deslușit, încât stăpânul acestei lumi se înarmează pentru o luptă energetică împotriva mărturiilor puternice ale lui Dumnezeu.

Multora li se pare că torentul de har al Evangheliei ar trebui să se rupă de stâlpii de aramă ai corpului ofițeresc, scurgându-se la dreapta și la stânga. „Vremurile se schimbă; la noi totul

rămâne cum a fost”, așa a spus cu siguranță mândră un ofițer în vârstă, în privința cercului mare al tineretului plin de speranțe, care îl înconjura în ceasul acela. S-a înșelat – el nu mai este printre cei vii și îi vede acum pe oameni și lucrurile în lumina veșniciei. Nu rămâne cum a fost, că spiritul lumii părea să stăpânească în aceeași măsură inima, viața, speranța și felul de a acționa al tuturor ofițerilor. Harul lui Dumnezeu și-a luat de mult o pradă și din corpul nostru ofițeresc, ici și colo, și i-a câștigat și printre camarazii noștri tineri pe unii care doresc să trăiască pentru Isus: „Vreau să fiu ofițer spre onoarea lui Isus, cel mai conștiincios și cel mai altruist spre onoarea Lui – dar pentru Isus trebuie și vreau să trăiesc. Pe El trebuie să-L mărturisesc!” Acest limbaj al inimii este auzit nu spre pagubă, ci spre binecuvântare pentru armata și flota noastră.

Trăim în zile mari, minunate, când creștinismul intră în arenă în realitatea sa și în adevărul său dumnezeiesc, sub înfățișarea mărturisitorilor devotați. Cu toate acestea, ar fi un gând nebiblic dacă vom aștepta ca marea majoritate a corpului nostru ofițeresc să se convertească la Isus. Numărul ucenicilor lui Isus va constitui în cel mai bun caz o minoritate. Dacă așteptăm sperând și cerem ca întregul corp ofițeresc să ofere acestei mici minorități acceptare și libertate de conștiință în mijlocul lui, atunci lucrul acesta este ceva mare, la care acum zece ani n-ar fi îndrăznit nimeni să se gândească. Faptul că astăzi există pentru mulți „o întrebare despre duel”, la care se cere răspuns, aceasta demonstrează marea schimbare. Înainte nu exista o „întrebare” despre duel, ci numai o lege de fier care a pretins de la toți același punct de vedere.

Este o trăsătură de caracter a prezentului, că în interiorul creștinismului se despart duhurile, se întărește extremele. Ceea ce este creștinism adevărat iese peste tot deslușit la lumină, dar și spiritul lumii și vrăjmășia față de Dumnezeu. Tăgăduirea noțiunilor: „păcat”, „Dumnezeu”, „veșnicie”, „judecată” n-a ieșit la iveală niciodată cu o aroganță atât de obraznică, așa cum este astăzi în toate stările sociale și grupele profesionale ale poporului nostru, în special în lumea bărbaților tineri, atât din fabrici, cât și din universități. Atunci este inevitabil de necesar ca în interiorul corpului ofițeresc să fie creștini gata, decizi, care sunt în stare să fie îndrumători la Isus pentru camarazii și subalternii lor, spre pace, spre nădejdea sigură a vieții veșnice.

Oare corpul ofițeresc german n-ar trebui să poată rosti acest „tolerari posse” pentru creștinii credincioși care trebuie să renunțe la duel din cauza conștiinței? N-ar trebui să fie aproape zilele când convingerea conștiinței lor va fi onorată și respectată, în mod deosebit acolo unde câte unuia nu i se poate refuza mărturia destoiniciei, a loialității și a altruismului. Mulți așteaptă sperând și cer aceasta.

Pentru toată patria și tot poporul nostru este de o valoare inestimabilă ca mărturisitorii adevărați, devotați, care se roahă lui Isus să fie păstrați și înmulțiți în corpul ofițeresc al armatei și al flotei. Ce scrie Dumnezeu despre viața lui Avraam: „Te voi binecuvânta și vei fi o binecuvântare!” (vezi Geneza 12,2), aceasta este valabil și despre viața mărturisitorilor devotați ai lui Isus; ei sunt binecuvântații Tatălui. Fie ca Dumnezeu să-i înmulțească patriei noastre această binecuvântare! Dacă ofițerii credincioși vor ca binecuvântarea pe care Dumnezeu a pus-o în viața lor să-și facă efectul, atunci ei trebuie să-și pună viitorul soldățesc cu încredere deplină în mâinile lui Dumnezeu. Dumnezeu cere de la noi numai loialitate și ascultare. El are mijloace și căi să-i mențină pe bărbații loiali în slujba împăratului și a patriei chiar și atunci când de dragul credinței și din cauza conștiinței ei trebuie să se lepede de concepția moștenită în ceea ce privește duelul.

Multe, multe rugăciuni s-au înălțat la Dumnezeu în decursul ultimilor ani pentru acest mare dar, ca El să dăruiască mărturisitori hotărâți, gata pregătiți, martori devotați pentru Isus în corpul ofițeresc al armatei și al flotei, printre cei bogați și săraci. Ochii noștri pot vedea începutul ascultării acestor rugăciuni. Dumnezeu va face lucruri și mai mari. El va proslăvi

Numele Său prin bărbați care mărturisesc cu viața lor: Pot să las totul, să dau totul, dar pe Isus nu-L pot lăsa și nu pot călca Cuvântul lui Dumnezeu!

Nr. 7. Ce spune Biblia despre petrecerile distractive?

I

Creștinii adevărați nu stau sub Lege, ci sub har

Despre întrebarea: dacă creștinii credincioși pot sau au voie să participe la așa-numitele petreceri de societate, nu trebuie să discutăm, ci să întrebăm Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinii credincioși nu stau sub lege, ci sub har; ei au o lege mult superioară celei de la Sinai; această lege se numește *Hristos*, adică voia și modelul Lui, plăcerea Domnului prezent hotărâsc asupra comportamentului lor. Atâta timp cât instituim porunci: să faci! Să nu faci! Ai voie! N-ai voie! ne aflăm pe drumul greșit. Mulți oameni care nu-L cunosc pe Isus sunt înclinați să vadă esența creștinismul în evitarea distracțiilor lumești, în timp ce despărțirea de esența și de pofta lumii este numai consecința, rezultatul vieții din Dumnezeu. Nimeni să nu umbrească harul liber, care îi cheamă pe toți oamenii cu îndurare divină, ca să găsească în sângele lui Isus înfierea lui Dumnezeu și viața veșnică.

Lucrurile acestei lumi, plăcerea, distracțiile și amuzamentele sunt partea îndreptățită a acelor care trăiesc departe de pacea lui Dumnezeu, sunt roșcovele pe care le râvnește inima flămândă a omului, care este încă departe de casa Tatălui. Sunt oalele cu carne ale Egiptului, lângă care inimile se plâng totuși fără mângâiere și nădejde, pentru că încă nu cunosc eliberarea din jugul robiei. Dar dacă un asemenea om vine la Isus în pocăință și credință, dacă i se deschid ochii ca să-L vadă pe Mântuitorul lui, atunci se transformă totul. Poftea lumii își pierde atractivitatea; omul a găsit ceva mai bun: pe Domnul, Cuvântul Lui, părtășia cu copiii lui Dumnezeu, slujba pentru Isus și Împărăția lui Dumnezeu. Dacă toată această transformare lăuntrică a vieții a avut loc, încât inima a devenit un templu al lui Dumnezeu, unde Isus domnește și este adorat, - atunci transformarea vieții exterioare vine de la sine; căci omul înnoit vede lucrurile lumii în lumina veșniciei, iar Cuvântul lui Dumnezeu, care îi este deschis, îi dă măsura veșnică pentru a le măsura valoarea reală.

Unde într-o viață de creștin lipsește transformarea vieții exterioare, unde nu se produce ruptura cu lumea, există motive să ne îndoim dacă a avut loc într-adevăr o naștere din nou – temerea se bazează pe aceea că Cuvântul vieții n-a găsit suficient pământ ca să dea rădăcini și să aducă rod. În multe cazuri iese limpede la lumina zilei că pământul a fost stâncos, că a existat doar o convertire aparentă, că n-a existat o putere împotrivoare față de cerințele și de batjocura lumii. (vezi Matei 13,20-21.)

II

Să nu punem nici un jug pe conștiința altora

Mult temutele cuvinte la modă: „Dansul și teatrul sunt păcat” sunt departe de un creștin luminat prin Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel de porunci pun un jug exterior pe grumazul *altora*. Ce-i drept, copiii sinceri ai lui Dumnezeu mărturisesc: Aceste lucruri sunt fără valoare *pentru mine*; L-aș întrista și L-aș renega pe iubitul meu Domn dacă aș participa la ele.

Această deosebire între conștiința proprie și cea străină, despre care Cuvântul lui Dumnezeu vorbește atât de insistent (vezi Romani 14,1-6 și 14,19-23), trebuie luată în considerare. În relațiile confuze ale creștinătății de nume, multe au aparența unor distracții care într-adevăr li se impun participanților sub forma unor obligații de serviciu.

De exemplu: Un dîneu oficial¹⁰ în corpul ofițeresc nu este în nici un caz o distracție, pe care indivizii l-ar putea evita după o alegere liberă; ei ocupă acolo un loc care se pretinde de la ei pe baza datoriei lor de serviciu.

Cine și-ar face atunci apariția ca să-i spună ofițerului credincios: „Tu n-ai voie să participi!”? N-ar fi mai corect ca în loc de aceasta să se spună: „Ocupă-ți locul acolo ca un mărturisitor al lui Isus, care Îi este Domnului său spre onoare în umblare și în cuvânt”? Este întotdeauna îngrijorător să impunem altora pretenții severe, ale căror consecințe de multe ori nici nu sunt previzibile; tocmai că aceste consecințe nu le suportă sfătuitorul care l-a băgat pe altul în dificultăți, ci cel sfătuit trebuie să se lupte cu ele. Dacă un credincios spune în cunoștință limpede a voii și a Cuvântului lui Dumnezeu: Nu mai pot să particip la aceasta sau la cealaltă, - atunci el acționează în ascultarea credinței și Dumnezeu îi va da înțelepciune și putere ca să-și urmeze drumul. Dar dacă se lasă mânat de oameni în aceste dificultăți, atunci nu va trece probele credinței.

Iată un exemplu din viață: Un actor s-a convertit; era căsătorit, avea de întreținut o familie de patru persoane și nu avea nici o avere. A existat din unele părți tendința de a-l presa: Nu mai poți urca pe scenă. Un creștin în vârstă i-a spus: „Nu vă lăsați târât de oameni; citiți zilnic Cuvântul lui Dumnezeu cu rugăciunea serioasă să faceți voia lui Dumnezeu și rugați-vă mult ca Domnul să vă pregătească drumul!” El a fost sincer cu soția lui în aceste două privințe. Jugul meseriei lui de actor i-a devenit tot mai greu; simțea profund contradicția lăuntrică, L-a rugat fierbinte pe Domnul: Călăuzește-mă! Condu-mă! El folosea loial ocaziile care i se iveau pentru a-L mărturisi colegilor lui pe Isus și viața veșnică și căuta părtășia copiilor lui Dumnezeu.

După câteva luni a primit de la direcție, absolut pe neașteptate, concedierea lui. Domnul a vorbit. Actorul a înțeles că aceasta a fost ascultarea rugăciunii lui, L-a crezut pe Domnul și s-a încrezut în El; și înainte de a fi fost expirat contractul lui reziliat, Domnul i-a dat un alt post, în care el l-a putut sluji Domnului cu inimă nestingherită și să-și întrețină familia.

Toți trebuie să avem un concept înalt despre puterea harului, care îi poartă și îi călăuzește pe copiii lui Dumnezeu. Și puterea Cuvântului lui Dumnezeu, care le luminează conștiința celor sinceri, este de cele mai multe ori subestimată. Domnul îi poartă pe umărul Lui pe copiii mântuiți ai lui Dumnezeu, ca Păstorul devotat.

Există multe cazuri, cum am spus, în mod deosebit în profesia de ofițer, în care un bărbat apare la festivități pentru că lucrul acesta se cere de la el ca o datorie de serviciu.¹¹

Un ucenic sincer al lui Isus cu greu își va deschide casa curentului de distracții lumești; el va avea mult mai mult dorința să arate tovarășilor lui de rang și de profesie, care sunt musafirii casei lui, adevărata înfățișare a unei case creștine. Dacă procedează altfel, produce pagubă și lumea știe limpede – în cazul că el este un mărturisitor al lui Isus -, că el s-a supus pretențiilor lumii.

---

¹⁰ Ar fi urgent de dorit ca denumirea obișnuită de „masă de dragoste” să fie înlăturată. În zilele apostolice și post-apostolice, creștinii, săraci și bogați, se adunau pentru mese de părtășie, ca să-și dovedească și să-și întărească astfel unitatea și legătura (vezi Iuda 12). Acest obicei se reînnoiește și în zilele prezentului în unele locuri între credincioși și Dumnezeu îl binecuvântează. Când aceasta s-a petrecut la jumătatea ultimului secol, în adunarea bohemiană din Berlin, tinerii ofițeri ai unui regiment de gardă de cavalerie au luat acest cuvânt, „masă de dragoste”, în mod batjocoritor pentru caracterizarea festinurilor lor camaraderesti. Această denumire a devenit de atunci obișnuită în toată armata.

¹¹ Să-mi fie permisă întrebarea: Se poate afirma și despre fiice că acestea sunt legate prin îndatoriri de serviciu?

III Ce spune Biblia?

Creștinii credincioși așează criteriul Cuvântului lui Dumnezeu în toate lucrurile. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10,31). Acesta este îndreptarul general pentru comportamentul unui credincios. Cine acționează după acesta este liber, căci libertatea este aptitudinea de a face voia lui Dumnezeu. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,31-32). Dacă un credincios poate să spună cu sinceritatea profundă a inimii: Eu merg la aceste distracții de societate pentru că acolo eu mărturisesc și apăr onoarea Domnului – atunci nu are nimeni voie să-l împiedice. Cuvântul lui Dumnezeu recunoaște categoric această libertate: „Dacă un necredincios vă invită la masă și voiți să vă duceți, să mâncați din tot ce vă pune înainte, fără să cercetați ceva din cauza conștiinței” (1 Corinteni 10,27 textual). Există unele cazuri când credincioșii fac un obicei din această libertate, în deplină pace a inimii, când Domnul merge cu ei și le binecuvântează drumul și mărturia. Dar aceasta nu diminuează cu nimic aceea, că Domnul enumeră categoric „distracțiile” printre spinii care înăbușe Cuvântul lui Dumnezeu. „Sămânța căzută între spini sunt aceia care, după ce au auzit cuvântul, își văd de drum și-l lasă să fie înăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții și nu aduc rod care să ajungă la coacere” (Luca 8,14 textual). Pentru creștinii credincioși este o problemă serioasă de conștiință, *să rămână supuși în toate lucrurile sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu*. Aceasta din urmă cu atât mai mult, cu cât în mod normal copiii sunt atrași pe calea pe care merg părinții. Și care părinți, care vor să umble pe calea îngustă a urmării lui Isus, n-ar tremura în fața responsabilității veșniciei, dacă și-ar fi călăuzit copiii, cel mai prețios bun încredințat lor, pe calea lumii?

Pavel spune despre plăcerile materiale: „Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa stăpânit de ceva” (1 Corinteni 6,12 textual). Pe drept întrebăm un credincios, care își sprijină fumatul pățimaș pe libertatea lui creștină: Ai și libertatea să nu fumezi? Tocmai că pe aceasta n-o are; a fost sclav, a trebuit să fumeze. „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36 textual). Isus îi conduce pe ai Săi ca în toate să facă voia Lui; atunci sunt liberi. Dacă oameni neluminați, conduși greșit, citează cuvântul „Toate sunt ale voastre” spre îndreptățirea traiului lor lumesc, atunci trebuie numai să citim pasajul din 1 Corinteni 3,18-23, ca să fim convinși că aici este vorba despre un cu totul alt subiect (despre glorificarea învățătorilor umani în Adunarea lui Dumnezeu). Oare ar putea un creștin adevărat să citeze un asemenea cuvânt din Biblie cu conștiința liniștită, ca să caute îndreptățire pentru viața lui lumească? Despre problemele distracțiilor lumesti, Pavel vorbește în multe alte locuri, de exemplu, 2 Corinteni 6,14-18.

Fiecare creștin credincios trebuie să fie asemenea unui concurent la alergări, care aleargă după cununa cerească a vieții. „Nu știți că cei care aleargă pe locul de întrecere, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Tot așa și voi alergați ca să-l dobândiți. Oricine se luptă la jocuri este supus înfrânării în toate lucrurile. Și ei fac lucrul acesta ca să obțină o cunună care se poate veșteji; dar noi, una care nu se poate veșteji” (1 Corinteni 9,24-25 textual). „De aceea și noi, ... dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înainte” (Evrei 12,1). „Uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos” (Filipeni 3,13-14 textual). „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2,15-17).

Acestea sunt cuvinte de adevăr divin, cuvinte de încurajare și de avertizare; cine le citește în smerenie, cu hotărârea inimii de a face voia lui Dumnezeu, acela nu discută despre

participarea credincioșilor la distracțiile lumești și de societate, ci se roagă: Doamne, călăuzește-mi și păzește-mi calea după Cuvântul Tău!

IV

Copiii lui Dumnezeu – copiii lumii

Dumnezeu a așezat o prăpastie între ai Săi, copiii lui Dumnezeu - și copiii lumii. Această prăpastie va fi în veșnicie fără pod.

În timpul de acum există un pod pentru copiii lumii: *Isus*, pe care ei sunt chemați să treacă pe malul celălalt al salvării la copiii lui Dumnezeu. De aceea spune Domnul: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). Dar pentru copiii lui Dumnezeu, Isus nu este o cale, un pod pentru a se întoarce la felul de a fi al lumii. Ce-i drept, stăpânul lumii îi ademenește acolo, dar aproape întotdeauna ei se întorc de acolo cu conștiința rănită la picioarele lui Isus, la locul unde harul lui Dumnezeu i-a salvat. De aceea Domnul îi numește pe ai Săi „pe care Mi i-ai dat din lume” (Ioan 17,6), „lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17,14).

Această prăpastie este acoperită în creștinătatea de nume; nu se dorește ca ea să fie luată în seamă. Dar zilele binecuvântate în care trăim au în ele semnele caracteristice, că contrastele biblice își croiesc drum ca să iasă în evidență. Copiii lui Dumnezeu și copiii lumii, oameni care Îl cunosc pe Domnul și oameni care încă nu-L cunosc, calea îngustă și calea largă – toate acestea sunt adevăruri biblice pe lângă care nici lumea nu poate să treacă fără să ia cunoștință de ele – fie că vrea, fie că nu vrea.

Pretențiile de societate intervin puternic în viața claselor sociale cultivate, atât în viața indivizilor, cât și a familiilor. Așa că este absolut necesar pentru credincioși, să facă să lumineze Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu în felul de a fi al așa-numitei „societăți”. A fost din totdeauna așa și nimeni nu va schimba aceasta, că fac parte din rândul „societății bune” toți aceia care la o instruire corespunzătoare și un post pe viață respectă formele tradiționale ale relațiilor de societate și recunosc cerințele societății. În această societate, a cărei lege sunt datina tradițională și politetea convențională, copiii lui Dumnezeu intră cu mărturisirea: „Voia Domnului, cuvântul Bibliei sunt singura noastră lege de viață. Noi vrem să supunem numai Domnului cuvintele noastre, natura noastră, organizarea vieții și a caselor noastre. Plăcerea lui Isus înseamnă pentru noi incomparabil mai mult decât plăcerea societății.”

Aici se deschide o prăpastie de netrecut. Nu de mult s-a convertit un amiral ilustru (nu în Germania). Apoi, când s-a căsătorit, a fost una cu soția lui credincioasă în hotărârea, ca nimeni să nu plece din casa lor fără să fi primit o rază de lumină și de dragoste de la Isus. Societatea de la curte și-a făcut vizitele și a fost invitată în cercul mic din casa creștinilor. Rugăciunea dinainte de masă au îngăduit-o, dar când după mâncare au fost împărțite Biblii pentru a citi un fragment din Cuvântul lui Dumnezeu, când li s-a propus să se cânte o cântare pentru a-L onora pe Dumnezeu – aceasta a fost prea mult. Când a trecut un an, vizitele societății de la curte au încetat; nimeni nu voia să fie invitat într-o asemenea casă. De ce? Le-au lipsit stăpânului casei și soției lui amabilitatea? În nici un caz, dar acolo era prăpastia care desparte toate punctele de vedere ale vieții. Același creștin a fost însărcinat de către regele său, să exprime la o sărbătoare oficială mulțumirea regelui față de trei amirali din marină, care se retrăgeau, pentru serviciile lor loiale. El a făcut aceasta într-un toast solemn, în care a venerat amănunțit meritele celor în cauză. După ce fiecare dintre cei trei amirali în retragere a fost cinstit cum se cuvine, vorbitorul a continuat aproximativ după cum urmează: „Acum, domnii mei, vreau să vă spun câte ceva din biografia unui alt amiral, la care nu este nimic de lăudat decât harul lui Dumnezeu care s-a îndurat de el. Am fost mort în păcate, înstrăinat de viața din Dumnezeu; am fost pierdut și vinovat, fără Dumnezeu și fără nădejde în lume, în ciuda întregii aparențe exterioare a creștinismului. Atunci m-a întâlnit Isus, Mântuitorul meu,

m-a făcut să văd, mi-a arătat pierzarea mea și harul Său. Sângele Lui mi-a spălat păcatele, din rănilor lui de moarte a curs pentru mine viața veșnică; am găsit pacea cu Dumnezeu, am devenit fericit și aceasta o mărturisesc în fața dumneavoastră, a tuturor.” Ce toast, ce uimire, ce strângere de inimă – prăpastia a fost simțită.

Creștinii credincioși care sunt legați de Isus și de Cuvântul lui Dumnezeu, au obținut concepte noi asupra îndatoririlor lor din societate. Ei vor și trebuie să dea cinste aceluia cărora li se cuvine cinste. Un credincios nu trebuie să neglijeze niciodată ceva din respectarea politeții și a atenției față de alții; el trebuie să fie și în aceasta spre onoarea Domnului său și podoabă pentru mărturisirea lui.

Dar pentru copiii lui Dumnezeu sunt vrednice de o onoare mai înaltă decât „societatea bună” pământească, acel nor de martori despre care se vorbește în Evrei 11 și 12, și Adunarea celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri (Evrei 12,23), Biserica lui Dumnezeu, care va sta în număr complet în veșnicie, în jurul Mielului înjunghiat, ca să cânte cântarea nouă (Apocalipsa 5,9).

V

Societatea și distracțiile ei

Sociabilitatea de astăzi nu se poate numi pe drept „modernă”. Ea seamănă absolut cu sociabilitatea secolelor trecute. Într-adevăr, în zilele împăraților romani totul era extraordinar, risipitor, cu toate că se simțea sărăcia festivităților atât de tare, cu tot fastul lor, încât împăratul Tiberius (14-37) a pus un premiu pentru descoperirea unor distracții noi. Dacă luăm o altă perioadă, situată mai recent, de exemplu vremea Congresului de la Viena, unde Europa, adunată în cele mai înalte somități ale sale, a întrecut așa de multe luni în toate felurile de serbări și distracții, atunci vedem că meniul, pe care stăpânul acestei lumi a putut să-l ofere musafirilor lui, oferea puține sortimente. Dineurile și chefurile, concertele și balurile, vânătorile și serbările mascate, teatrul și circurile, excursiile pe apă și pe uscat, iluminările, bătăile cu flori și distracțiile pe gheață, concursurile de alergări, serbările de călărie, jocurile nautice și luptele cu animale constituie aproximativ toată alegerea. Nici țarul Rusiei, nici sultanul, nici republicile americane n-au putut să facă altceva, decât să varieze puțin cele aproximativ 16 numere ale acestui program, fiecare după caracteristica țării și după ocazie.

Dar să citim din Biblie al doilea capitol al Eclesiastului și atunci ne convingem că esența distracțiilor și a amuzamentelor a rămas neschimbată – dar și că inima omului și puterea păcatului au rămas neschimbate de-a lungul secolelor și a mileniilor.

Sub haina strălucitoare, ademenitoare a festivităților este de fapt mereu vorba despre lupta dintre lumină și întuneric, dintre Isus și satan. Și această luptă este dusă pentru un obiectiv precis: *acesta ești chiar tu, o, omule!* Ei se luptă pentru sufletul tău nemuritor. Isus vrea să te elibereze și să-ți dăruiască cununa veșnică a biruinței și a vieții. Satan vrea să te țină prins, ca tu să împarți cu el soarta întunecată a veșnicei sale pierzări.

Sociabilitatea și tot ce ține de ea este o rețea grea, de fier, pe care stăpânul acestei lumi a întins-o peste cercurile cultivate ale tuturor țărilor. Sub ochiurile ei dese, grele, suspină mii de tați și de mame un trist „Noi trebuie!”

Nenumărate sunt boabele de sămânță ale vieții veșnice, care, aflate în curs de încolțire, au trebuit să moară sub această apăsare. Iată un exemplu care literalmente se poate așeza alături de altele similare. Două fete tinere au fost pregătite cu seriozitate pentru confirmarea lor. Cuvântul vieții părea că mișcă ambele inimi tinere. S-au manifestat germeni de viață. Ziua confirmării, o duminică de Rusalii, a venit. În săptămâna de după Paști a fost un bal la comandantul diviziei, unde părinții ambilor copii și-au dus cu mândrie fiicele de-acum crescute. Ambii tați, mari în rang, fiecare cu fiica lui, au deschis balul în primul vals, pentru a le introduce, strălucind așa, în societate. Admirație generală și bucurie! Pe valurile distracției

zgomotoase se stingea încet, ca un sunet îndepărtat de clopote, Cuvântul serios al lui Dumnezeu, chemarea la viața veșnică. Stăpânul lumii a apucat aceste vieți tinere, ca să le strivească mortal. Câți tați și câte mame nu trăiesc legenda despre craiul ielelor în copiii lor! Câți copii nu trebuie să strige: „Craiul ielelor mi-a făcut un rău!” Un rău veșnic – inima a murit sub nimicurile lumii, în ciuda dragostei tatălui și a devotamentului mamei. Câți oameni, și printre ei câte firi nobile, caractere minunate, n-au fost înșelate pentru viața veșnică, pentru că nu s-au lăsat eliberați din aceste cătușe și legături ale pretențiilor și ale obișnuințelor sociabile! Vrei să devii liber? *Omagiază-L pe Isus!* El rupe lanțurile păcatului și pe cele ale lumii. El mântuiește și eliberează.

VI

În sala de bal

(Trimis din cercurile aristocrației din sudul Germaniei)

Este noapte – dar cine aude în vârtejul dansului și sub sunetele fascinante ale muzicii, bătaia miezului nopții? Cine se gândește la mersul fugitiv al vremii, care nemilos duce în fiecare nouă clipă dincolo, pe tărâmul nevăzut, un suflet nemuritor, a cărui destinație este pecetluită pentru toată veșnicia? Cine se gândește la zborul orelor prețioase, din care fiecare minut ar putea fi un înger al îndurării, un mesager al vieții pentru vreun suflet care se grăbește în întâmpinarea pierzării?

Este noapte – prin întunericul care învăluie pământul ce doarme, strălucește lumina nenumăratelor stele, vie, limpede, liniștită. Dar cine se gândește la ele în mijlocul strălucirii și a scilpicului sălii de bal? Cine privește în sus, spre acele spații nesfârșite și se gândește la cerul minunat de sus, la lumea rea care zace dedesubt? Cine-și amintește de acel „întuneric de afară”, cu nemărginita lui spaimă, spre care se îndreaptă milioane de oameni cu pași ușori, fără griji? Cine-și îndreaptă gândurile spre propriul suflet, la destinația lui serioasă, la cununa slavei, care pentru el este fie câștigată, fie pierdută?

Ah, asemenea subiecte și unele asemănătoare ar pricinui supărare, dacă le-ai introduce într-o sală de bal. Și dacă memoria ar trezi într-adevăr vreodată vreun cuvânt despre lucrurile cerești și veșnice în inima unui dansator sau a unei dansatoare, ar fi imediat respins ca un intrus inoportun. În cel mai bun caz, cel în cauză își va liniști conștiința spunând că se va gândi la aceste lucruri într-un „timp mai potrivit”, uitând că acest timp nu vine niciodată, că astăzi este timpul potrivit – singurul timp pe care îl putem numi al nostru.¹²

Ați privit vreodată dis-de-diminează, după o mare sindrofie, într-o sală goală de bal? Scaunele stau haotic unele într-altele – o aducere-aminte a cotilionului final – acolo un pahar gol, alături cioburi de pahare pe podea – într-un colț o batistă deschisă la culoare, uitată – flori călcate în picioare – carnețele de bal rupte – peste toate acestea un strat subțire de praf – într-adevăr, o imagine pustie! – De ce vă privește acest loc atât de stânjenitor? Aseară părea așa de „frumos, ca-n povești” și ați crezut că aici sunteți fericiți. Dar acum a pătruns aici lumina zilei și a luat iluzia serii. –

Acum imaginați-vă că într-o seară, deodată, într-o sală de bal decorată festiv, în mijlocul unei societăți zgomotoase, care râde, care dansează, ar cădea o rază de soare orbitoare – lumină de zi vie, limpede? Ce am descoperi atunci?

Culorile hainelor, care la lumina de lampă par așa de delicate și de parfumate – sunt schimbate. Câtă artă vedem în machiaj și pudră, acolo unde doar puțin mai înainte am crezut că admirăm „natura”. Ceea ce în lumina amețitoare a emoției de seară ni s-a părut frumos și atrăgător – acum este urât și respingător. „Atracția” conversației dispare dintr-odată - și doi oameni care tocmai au glumit și au râs împreună – acum nu mai au nimic să-și spună.

¹² Descrierea este preluată din mica lucrare „Acel singur cuvânt”, apărută la editura R. Brockhaus, Elberfeld.

„De unde vine această schimbare bruscă, această aducere la realitate?” întrebați poate; „eu sunt încă același om ca mai înainte – cei din jur sunt încă aceiași - și totuși, totul a devenit altfel.” – Vedeți dumneavoastră, v-a atins numai o rază de lumină vie de zi, și această lumină v-a deschis ochii, v-a făcut să recunoașteți adevărul.

Dacă lumina zilei are în ea o asemenea putere lămuritoare, aducătoare de adevăr – cu cât mai mult trebuie să aibă lumina veșnică a Cuvântului lui Dumnezeu puterea să arate adevărul și să lumineze până în sufletele oamenilor?

Despre Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii. Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4,12-13.)

Lăsați odată să cadă o rază a acestei lumini în sala de bal și întrebați-vă ce descoperă această rază de lumină.

Pot sta în picioare toate gândurile, cuvintele, privirile, mișcările, faptele, în această lumină vie, pătrunzătoare?

Aici stă un bărbat tânăr, ale cărui gânduri și dorințe sunt toate pline de dorința s-o câștige pe acea fiică de părinți bogați. Să devină bogat este ținta vieții lui, dorită fierbinte, căreia îi slujesc toate gândurile lui, purtarea lui, cuvintele lui. Iată, este scris: „Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere” (1 Timotei 6,9).

Fata tânără de acolo nu se gândește decât dacă ținuta ei face într-adevăr cea mai frumoasă impresie, dacă este foarte admirată, câte flori va primi și așa mai departe. Toată politețea ei, purtarea ei amabilă, felul prietenos cu care vorbește altor doamne tinere, totul este numai aparență exterioară, mantia amăgitoare sub care își ascunde egoismul arzător – în realitate nu este preocupată decât de ea însăși și de succesele ei. Și totuși, despre femeie se spune: „Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care stă în împletirea părului și în purtarea de podoabe de aur sau în îmbrăcămintea hainelor, ci omul ascuns al inimii, în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și smerit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3,3-4); tot așa, „Femeile să se gătească, având o îmbrăcămintă cuviincioasă, cu modestie și bun simț, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu îmbrăcămintă scumpă, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că se tem de Dumnezeu” (1 Timotei 2,9-10).

Să enumer toate gândurile superficiale, nebune, rele, păcătoase, pe care le descoperă într-o seară o rază de lumină a Cuvântului lui Dumnezeu? – „De departe îmi pătrunzi gândul. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul!” (Psalmul 139,2,4.) Dacă am lansa în tot anturajul întrebarea: „Vreți ca toate gândurile voastre, care v-au trecut prin cap de la intrarea voastră în sala de bal, să fie acum citite tare tuturor?” atunci ar răsuna din toate părțile un „Nu!” hotărât și pe drept. Căci ceea ce s-a gândit acolo, constând în speculații de căsătorie din partea părinților nătângi, în invidie, gelozie, amărăciune, ba chiar gânduri murdare, carnale, rele, acestea nu vrea nimeni să le vadă descoperite.

Dar cât de serios este că Domnul Dumnezeu vede și cunoaște toate gândurile – mai înainte ca noi să fim deplin conștienți de ele și să le fi exprimat!

Și cât de mult se vorbește într-o seară! Oare are măcar unul dintre aceste nenumărate cuvinte valoare veșnică?

Acolo în colț, conversația este deosebit de vioaie – sunt discutate, luate în derâdere, batjocorite greșelile și lipsurile unui cunoscut care lipsește - și încă ce fără dragoste și ce dur! Și totuși se spune: „Dragostea nu face rău aproapelui” (Romani 13,10). Firește, lumea nu știe nimic din ce le poruncește Domnul alor Săi; și dragostea care este de sus nu poate să domnească decât acolo unde Isus a devenit stăpân în inimă. Câtă nenorocire și suferință nu s-

au abătut deja asupra aproapelui prin această bârfire în societate! „Tot așa și limba: este un mădular mic. Iată, un foc mic, ce pădure mare aprinde” (Iacov 3,5.)

Ce ușor tratăm și un neadevăr! „Regret, nu mai am nici un dans liber.” – „O minciună de nevoie este permisă – vreau să păstrez acest dans pentru altcineva – așa că a trebuit să spun aceasta”, își zice tânăra doamnă.

„Abia în clipa aceasta v-am văzut!” (De câte ori n-a ocolit-o intenționat, ca să nu trebuiască s-o vadă!)

Aici stă un bărbat mândru, de rang înalt, și-și varsă focul inimii lui sarcastice, că de curând a fost nevoit să dea o contribuție de 20 de mărci, prin invitația unei doamne sus-puse, pentru eforturile ei de binefacere. Dar iată că vine chiar ea, în grabă, ca și când ar fi auzit, și de pe aceleași buze răsună cuvintele: „Ah, stimată doamnă, m-ați făcut foarte fericit că mi-ați dat ocazia să contribui la această lucrare minunată!”

Cine le-ar putea enumera pe toate, minciunile de politețe și de lingușire, cuvintele batjocoritoare, amare, calomniile – nu se aud uneori chiar aluzii imorale?

V-ați întoarce îngroziți în altă parte dacă vi s-ar pune în față lista unei seri. Cu toate acestea, toți acești oameni se intitulează cu Numele Aceluia care a spus: „Vă spun că în ziua judecării oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat” (Matei 12,36-37).

V-a arătat vreodată raza luminii Cuvântului lui Dumnezeu cât de mult se păcătuiește în societățile noastre moderne prin priviri, prin mișcări, prin toată comportarea unor oameni? Îl vedeți pe bărbatul tânăr care „îi dă târcoale” soției camaradului său? Dar Domnul spune așa de serios: „Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui” (Matei 5,28). La început este numai privire păcătoasă – apoi se ajunge tot mai jos în pierzare. Și câtă mâhnire, rușine, păcat n-au fost deja în multe cazuri consecința acestei prime priviri, a acestui „dat de târcoale”, care în societate trece drept de la sine înțelese!

Tânăra femeia a avut poate în aceeași de suferit din cauza durtății și a egoismului soțului ei – dintr-odată, camaradul dibaci, elegant, i se pare mult mai amabil, căci la acesta ea vede numai exteriorul poleit; astfel primește prima lovitură incurabilă relația de inimă cu bărbatul căruia i-a jurat dragoste și fidelitate. Nici un om nu vede ce se petrece acolo adânc în inimă – veșnicia va face vizibil acest lucru.

Câte o inimă nevinovată, copilărească, este distrusă de exemplul rău prin cuvânt și umblare al altora. „Dar pentru oricine va fi o pricină de cădere pentru unul dintre acești micuți care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării. Vai de lume, din pricina prilejurilor de poticnire!” (Matei 18,6-7.)

Iată cum acolo, la masa de joc, patima îi acaparează tot mai mult pe jucători! Atunci se înjură în glumă, se abuzează de Numele lui Dumnezeu, Numele care este mai presus de orice nume! – „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va socoti nevinovat pe acela care va lua în deșert Numele Lui” (Exod 20,7). –

Ce spune Dumnezeu despre dineurile abundente, supeuri, chefurile lungi? Pentru câți „să mănânce și să bea bine” nu devine lucru esențial în viață? Într-adevăr, omul bogat a spus: „Suflete, ... mănâncă, bea și înveselește-te!” Dar Dumnezeu i-a spus: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul!” (Luca 12,20.) - „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții, și ziua aceasta să vină peste voi fără veste” (Luca 21,34). „Sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul” (Filipeni 3,19).

De multe ori devine pentru noi o dovadă, că frecventarea seratelor este inofensivă; cuvântul Bibliei citat: „Bucurați-vă cu cei care se bucură!” Cu siguranță că aceasta scrie în Sfânta Scriptură și noi ne bucurăm de aceasta, căci ne dovedește că noi, creștinii, avem privilegiul să ne bucurăm în *Domnul*.

Dar judecați singuri: „Oamenii care se adună în sala de bal sunt într-adevăr toți veseli din inimă, astfel încât să ne putem bucura împreună cu ei? Dacă Cuvântul lui Dumnezeu luminează în inimi, găsește el acolo împlinit cuvântul psalmistului: „Toți cei ce Te caută să se veselească și să se bucure în Tine” (Psalmul 70,4)?

Unde sunt cei veseli, care se bucură în Domnul?

Aici un ofițer tânăr care vrea să uite neplăcerea zilei în distracții. El a avut parte de neplăceri serioase și în plus îl apasă datoriile. Ce-i drept, el își spune singur că dimineața următoare va aduce iar cu sine vechea povară și în plus un cap obosit, toane proaste, ambele consecința unei nopți pe jumătate nedormită – dar el nu știe altă cale de ieșire, astfel că așa trebuie să fie.

Cuplul de acolo a venit cu inimi grele. Sunt invitați seară de seară. Copiii întreabă triști: „Mamă, iar plecați?” – Ah, este greu, copiii sunt neglijați, toată gospodăria se duce de râpă – dar ce folos: „Suntem datori pentru postul nostru; ce ar spune oamenii despre noi? – Așa trebuie să fie.”

Tatăl s-a sculat cu dojeni și gemete; mult mai mult ar fi vrut să se odihnească acasă de munca zilei. „Fiica trebuie scoasă în lume. De dragul fiicei (!) trebuie să facem acest sacrificiu”; spune mama și suspină. Ea se gândește la fiica ce din zi în zi devine tot mai morocănoasă și mai nemulțumită. Obosită și afectată de seara dinainte, n-are niciodată chef de vreo muncă. Balurile nu sunt bune pentru ea, aceasta este sigur; dar trebuie să iasă în lume, să-și găsească „fericirea”. Iată, este scris: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16,26.)

Dar acum lăsați raza luminii Cuvântului lui Dumnezeu să cadă și pe acest lanț și veți recunoaște că pentru creștini acest lanț este rupt. „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi!” (Ioan 8,36.) Domnul ne-a eliberat de păcat și de lume, despre care El Însuși spune: „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16,33.) Fiecare este liber, care crede în Fiul, care l-a găsit pe Domnul și a primit în El o viață nouă – un om născut din nou. – „Pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră!” (1 Ioan 5,4.) Pentru un asemenea om „lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” (Galateni 6,14.)

Să dea Domnul ca mulți să vină la El și să se lase eliberați de lanțurile acestei lumi și apoi să vină laolaltă ca niște copii *veseli* ai lui Dumnezeu: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inimile voastre!” (Coloseni 3,16.)

&

Creștinismul sănătos, adevărat, dă naștere la pace și bucurie; Împărăția lui Dumnezeu este *pace și bucurie în Duhul Sfânt* (vezi Romani 14,17). Aceasta trebuie să se dovedească în casele credincioșilor. Cine frecventează cercurile credincioșilor, acela știe din experiență cu ce bucurie ne adunăm în casele unde Isus este adevăratul Stăpân al casei.

Aici suntem împreună cu încredere cordială; veșnicia, Cuvântul lui Dumnezeu, marile lucrări de misiune, munca în Împărăția lui Dumnezeu, experiențele minunate ale bunătății lui Dumnezeu, credințioșia Domnului, ocrotirile și împlinirile rugăciunilor și înainte de toate slava Persoanei Domnului constituie inepuizabile subiecte de conversație. Evenimentele din toată lumea, ca și din patrie, din familie, vor fi așezate în această lumină. Darurile pe care Domnul le dă în muzică și în creația poetică, bucură inimile. Din asemenea cercuri de copii ai lui Dumnezeu nu ne despărțim fără să-L fi lăudat pe Domnul în cuvânt și în cântare; ducem cu noi câștig pentru veșnicie.

Nr. 8. Din întuneric la lumină¹³

VI

Mărturisirea unui francmason

Ceea ce urmează este – cu ștergeri neînsemnate a unor fragmente neesențiale – mărturisirea cu care un bărbat loial, foarte respectat, și-a părăsit acum doi ani locul de francmason, după ce a găsit ceva mai bun în Isus.

Autorul nu ducea lipsă de onoare din partea oamenilor și nici de fericire pământească. Nu, lui îi lipsea ce le lipsește nenumăraților oameni din creștinătatea de nume: pace. Fie ca această mărturisire să fie pentru mulți oameni fără pace și care caută pace, un îndrumător binecuvântat.

De asemenea, fie ca faptul acesta să fie recunoscut, că creștinismul adevărat nu poate rămâne fără efect în viața practică. El schimbă relațiile de viață, Duhul Sfânt îi determină pe credincioși să-și ia în primire poziția de pe pământ, potrivit adevărului recunoscut, ca ei să-L mărturisească pe Isus, Mântuitorul lor, cu o mărturisire deschisă, veselă.

~~~~~

Deja înainte de primirea mea în loja francmasonilor simțeam nevoia să mă preocup în orele de răgaz, cu gânduri serioase referitoare la Dumnezeu și la viața omenească. Întrebarea: „Ce se va alege de noi după viața aceasta?”, ca mai ales întrebarea despre cauza și scopul existenței omenești, mi se impuneau mereu și mereu și iscau în mine o dorință de nepotolit să cunosc adevărul în privința lucrurilor celor mai înalte.

Ce fericit am fost atunci când presupunerea mea părea că se confirmă, că francmasoneria ar putea să-mi dea lămuriri mai detaliate asupra întrebărilor mele. Niciodată nu voi uita seriozitatea solemnă și impresia profund emoționantă pe care actul primirii mele în loja francmasoneriei le-a produs asupra sufletului meu. Au fost cuvinte și gânduri frumoase cele care au ajuns la urechea mea, care au găsit drumul spre inima mea și care promiteau împlinirea dorinței mele fierbinți: să aprofundez adevărul.

Deci, eram hotărât să mă încredințez francmasoneriei, ca fiind călăuzitoarea mea în căutarea drumului spre adevăr.

Ar fi prea mult dacă aș vrea să descriu exact în amănunt ce experiențe am făcut în decursul timpului, ca francmason, în viața mea lăuntrică; numai atât vreau să spun, că de la apartenența mea la francmasonerie, „dorința mea de bine” a fost întărită considerabil, dar că totodată, prin experiența asupra mea și a altora, în ultimul timp a ieșit la iveală cunoașterea că omul nu poate îndeplini din propria lui putere voia lui Dumnezeu, așa cum este ea exprimată limpede în Cuvântul Său, Biblia.

Concepția mea asupra lumii a fost până atunci „deismul”. Credeam că Dumnezeu a creat universul și că a chemat la viață creaturile prin voința Sa, dar acum lasă totul să se petreacă după legile veșnic neschimbătoare ale naturii, fără să se intereseze mai departe de creația Lui, cu atât mai puțin de soarta fiecărui om în parte.

Dar această concepție asupra lumii nu mi-a dat pace pentru suflet și eu simțeam permanent un imbold propriu să cercetez mai departe, pentru a mă pune în ordine în relația mea cu divinitatea. De aceea am căutat mai departe; și în peregrinarea mea prin diferitele sisteme filozofice și pe la reprezentanții concepției „materialiste” asupra lumii, respectiv cea „monistă”, am dat peste Büchner și Häckel. Credința cerută în cadrul acestor învățături, adică

---

¹³ În anii de ediție de mai înainte, sub titlul „Din întuneric la lumină”, pe baza comunicărilor personale a fost povestit de către creștini încercați, cum Isus a devenit biruitor în viața lor. Șirul acestor mărturii prețioase va fi continuat și în viitor.

în divinitatea „putere și materie” (Büchner) și în „atomii însuflețiți” și în misteriosul „eter al lumii”, unde acesta din urmă este la Häckel divinitatea creatoare, m-a îndepărtat și n-a putut să trezească în mine nici un răsunset în zădărnicia și în pustietatea ei, tot așa de puțin ca și filozofia lui Schopenhauer, a lui Eduard von Hartmann, a lui Nietzsche și a altora.

Nevoia mea religioasă a fost satisfăcut-o cel mai mult de așa-numitul „Raționalism”, pe care l-am găsit reprezentat de „Mișcarea religioasă liberă” și am sperat că în această direcție religioasă îmi voi găsi cu timpul satisfacția și pacea sufletească.

Totuși n-a fost așa. – Pe atunci, un inexplicabil dor în lăuntrul meu, după liniște și pace, mi-a rămas nepotolit. Atunci am căutat în teozofie și am făcut cunoștință cu învățătura budistă, ale cărei principii etice îmi erau foarte simpatice și mă lăsau să presupun că voi găsi adevărul în direcția aceasta. După o mai lungă examinare a acestui sistem religios, am găsit totuși că nici această cale nu duce la țintă.

Dar acum eram epuizat prin multele expediții zadarnice de explorare după țara adevărului și m-am familiarizat cu gândul resemnării, că nouă, oamenilor de pe pământ, probabil că nu ne este hărăzit să pătrundem adevărul despre lucrurile cele mai înalte, că ar trebui să ne punem speranța în îndurarea lui Dumnezeu în privința vieții după moarte și că aici, în viața aceasta, misiunea noastră este pur și simplu să facem ce este drept, așa cum am recunoscut lucrul acesta, și în rest să contribuim la a lăsa în urmă generațiilor care vin după noi, condiții mereu mai bune de comportament civilizată și cultură. Acest scop l-au urmărit strădaniile reformatorului social, cu care am fost mulți ani prieten, locotenent-colonelul Moritz von Egidy, reprezentantul „idealismului faptic” și Societatea pentru răspândirea culturii etice, cu care eu am întreținut relații mai animate de atunci și până acum.

Apoi, după ce cu mai bine de un sfert de an înainte – în 28 decembrie 1898 – nobilul Moritz von Egidy se despărțise de viață subit și neașteptat, după o scurtă boală, a intervenit un eveniment care urma să fie plin de însemnătate pentru viața mea lăuntrică și avea să-mi ofere pe negândite lumină în întrebările mele despre adevăr.

Într-o zi m-a vizitat o rudă, un teolog tânăr, care în timpul vacanței a stat aici și cu care am avut mai de mult deja, adesea, discuții orientate serios. Am regretat pe vremuri că vărul meu a ales studiul teologic și pe deasupra, după părerea mea și a altora, a apucat-o pe „o direcție extrem de evlavioasă”. Dar între timp m-am consolată cu aceea, că s-o vedea la timpul său și că vărul meu, cu cinstea lui, care mi-era cunoscută, ar fi cu neputință să poată să rămână mereu pe această cale. În duh l-am văzut deja ca pe un predicator „liber-religios”. Discuția s-a întins în această zi numai asupra lucrurilor generale, totuși, am mai avut după câteva zile o nevoie vie de o explicație în continuare asupra unor gânduri serioase. Știam foarte bine că chiar dacă în unele puncte convingerile noastre religioase coincideau, totuși, asupra unui punct principal – Persoana lui Isus Hristos – se despărțeau de tot. Desfășurarea discuției a confirmat aceasta. În timp ce eu, în ce mă privește, l-am recunoscut pe „Omul” Isus Hristos ca ideal al meu, el a depus într-un mod așa de liniștit, de limpede, o mărturisire despre „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care este viu, înălțat și transfigurat”, cum nu auzisem încă niciodată mai înainte. Cu toate că această mărturisire a făcut asupra mea o impresie ciudată, n-am fost totuși în nici un caz zguduit prin ea în convingerea mea. L-am întrebat pe vărul meu cum de poate să creadă așa ceva, aceasta este cu totul împotriva rațiunii. La aceasta mi-a răspuns: „Într-adevăr, mai presus de rațiune, dar nu împotriva rațiunii.”

Permiteți-mi acum să descriu după sens, desfășurarea în continuare a discuției, așa cum o mai am în amintire:

Eu: „Bine, tu crezi aceasta, dar unde este dovada că Hristos este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu? Nu vreau să mă bag în speculații, ci să cercetez adevărul; dar lucrul acesta pare, după experiențele mele, că nu este hărăzit oamenilor. După simpla afirmație că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, nu pot să cred aceasta; întâi trebuie să fi ajuns la cunoașterea adevărului acestei afirmații.”

El: „Atunci, aceasta n-ar mai fi credință, ci ar fi cunoaștere; dar cunoașterea vine tocmai din credință, iar pentru adevărul afirmației că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, garantează Hristos Însuși, căci El Însuși a spus-o despre Sine (Matei 16,13-17): „Și când a venit Isus în părțile Cezareii lui Filip, a întrebat pe ucenicii Lui: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții Ilie; alții Ieremia sau unul din proroci.” „Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Și Simon Petru, răspunzând, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Și Isus, răspunzând i-a zis: „Ferice de tine, Simon, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.””

Matei 26,63-64: „Dar Isus tăcea. Și marele preot a răspuns și I-a zis: „Te jur pe Dumnezeul cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!” „Da”, i-a răspuns Isus, „Sunt. Ba mai mult: vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.””

Marcu 14,61-62: „Dar Isus tăcea și nu răspundea nimic. Marele preot L-a întrebat iarăși și i-a zis: „Ești Tu, Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat?” „Eu sunt”, a spus Isus, „și veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii și venind cu norii cerului.””

Luca 22,70: „Toți au zis: „Deci ești Tu Fiul lui Dumnezeu?” Și El le-a răspuns: „Așa cum o spuneți: da, Eu sunt.”

Ioan 5,17-47; 9,35-37: „Isus a auzit că l-au dat afară și, când l-a găsit, i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” El a răspuns și a zis: „Și cine este, Doamne, ca să cred în El?” „L-ai și văzut”, i-a zis Isus, „și Cel care vorbește cu tine, Acela este””.

Eu: „Da, aceasta scrie într-adevăr în Biblie, dar dacă Isus va fi spus cu adevărat așa, aceasta este o altă problemă, căci eu nu sunt convins de seriozitatea Bibliei.”

El: „Există un singur mijloc, de care se pot folosi toți cei care vor să ajungă la cunoaștința adevărului, adică la Isus Hristos – căci El este adevărul. Acest mijloc constă în a avea încredere în Isus, că a spus adevărul în afirmațiile, promisiunile și făgăduințele Lui, așa cum sunt păstrate în cele patru evanghelii. Căci fie că Isus Hristos a spus adevărul, fie că a fost un hulitor și un mincinos, care i-a amăgit și i-a înșelat în modul cel mai iresponsabil pe oamenii cu care a fost în contact. – Dar citește cuvântarea de rămas-bun a lui Isus, în mod deosebit pasajele din Ioan 14,6: „Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine””. V.10-11: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și că Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine, credeți-Mă cel puțin pentru lucrările acestea”. V.13-14: „și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie preamărit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face”; (și versetele 15-29).

Cheamă-L în rugăciune, cu seriozitate sinceră; și se vor deschide ochii pentru adevăr și vei avea parte pentru tine de împlinirea făgăduinței din Ioan 14, 21, 23: „„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” Isus a răspuns și a zis: „„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la ei și ne vom face locuință împreună cu el.”” –

Acum, neluând în seamă multele dezamăgiri pe care le-am avut deja ca un căutător al adevărului, am urmat acest sfat cu mare bucurie lăuntrică și Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am făcut-o! Acum știu ce înseamnă dacă Isus spune despre Sine: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). – În Isus Hristos, Mântuitorul și Răscumpărătorul viu, am găsit adevărul și am obținut siguranța iertării păcatelor mele. *Tot dorul meu s-a potolit, am odihnit pentru sufletul meu și o profundă pace a inimii; pacea cu Dumnezeu, fără de care niciodată o inimă omenească nu poate să ajungă la odihna adevărată, a intrat la mine. Am experimentat pentru mine și experimentez zilnice din nou ce înseamnă dacă Isus spune: „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete” (Ioan*

4,14) și: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată”.

După ce L-am recunoscut în Isus pe Fiul lui Dumnezeu și pe Mântuitorul și Răscumpărătorul omenirii, am fost hotărât s-o iau în serios cu creștinismul, să împlinesc poruncile lui Hristos și să fac voia Lui.

Dar cine are această intenție serioasă, – aceasta a devenit pentru mine o certitudine în acest an de cercetare - acela nu mai poate să facă parte din francmasonerie, care nu are nici un loc pentru divinul Isus Hristos și crede că poate să obțină fără El înnobilarea omenirii. Dar cum stau lucrurile cu această înnobilare a propriei persoane, care trebuie să se petreacă din puterea proprie? Vom putea cândva să stăm în picioare în fața ochilor ca para focului ai lui Dumnezeu, chiar dacă am obținut cele mai favorabile rezultate imaginabile de înnobilare proprie? Niciodată” – Să ne cercetăm exact, care va fi soarta noastră dacă nu ne vom putea baza pe divinul Răscumpărător, pe Isus Hristos, a cărui moarte jertfitoare pentru omenirea păcătoasă n-a fost deloc un eveniment fără scop, care la fel de bine putea să nu aibă loc, ci un act de necesitate în planul de mântuire al lui Dumnezeu cu omenirea păcătoasă, care a străbătut deja tot Vechiul Testament ca un fir roșu.

Nici un om nu va fi drept înaintea lui Dumnezeu fără Isus Hristos, ca să poată cândva să stea în picioare înaintea celui mai înalt Judecător; dar să refuzi puterea iertătoare de păcate a lui Isus Hristos aici pe pământ și să vrei să te bazezi pe îndurarea lui Dumnezeu în viitor, acest lucru trebuie să fie caracterizat ca o speranță înșelătoare în privința sfințeniei și a dreptății lui Dumnezeu, așa cum reiese aceasta din Biblie limpede și deslușit. „Fără Mine nu puteți face nimic”, spune Isus. Fără El nu putem nici să fim înnobilați, și totuși, francmasoneria vrea să se descurce fără El.

O, de-ar lăsa fiecare ca aceste cuvinte individuale să devină vii în sine, atunci el va căuta adevărul și, dacă o ia în serios și sincer, îl va găsi foarte precis, după făgăduința lui Hristos (Matei 7,7-8). Dar deoarece nu pot exista mai multe adevăruri diferite, ci numai un adevăr *absolut*, iar acesta este Isus Hristos Înșuși (Ioan 14,6), nu căutați mult timp altundeva, cum din nefericire am făcut-o eu atât de mult timp, ci veniți direct la Izvorul unde curge apa vieții și chemați-L pe Mântuitorul viu, Isus Hristos, care tânjește după fiecare suflet omenesc, ca să-l răscumpere. Isus caută peste tot sufletul în care foamea după harul divin, după dreptatea din Dumnezeu, după bunurile veșnice este mai puternică decât învălmășeala gândurilor lumești, ale grijilor și ale plăcerilor acestei lumi.

Să nu creadă nimeni dintre dumneavoastră că „Aceasta nu este pentru mine, aceasta este bigotism, fanatism sau chiar ipocrizie.” – „Eu fac ce este drept și nu mă tem de nimeni, aceasta este religia mea.” Cel care, cu asemenea cuvinte, într-o îndreptățire personală trufașă nu ține seamă de necesitatea iertării păcatelor prin Mântuitorul răstignit și înviat, va fi în viitor pierdut pentru totdeauna.

Scumpii mei prieteni, considerați căutarea vocii lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită în Biblie, nu ca pe o osteneală inutilă, în plus, nu ca pe o himeră sau pierdere de timp, așa cum este ea privită de către mulți, sau ca pe un sport pe care nu trebuie să-l practice oricine. Dați liniștit la o parte toată teoria omenească despre Biblie și despre Isus și lăsați-vă în impresia puterii spirituale a Persoanei Sale, și vă veți convinge că El trăiește și guvernează ca Domnul căruia Îi este dată toată puterea și care dă Duhul Său acelor care ascultă de El (Faptele apostolilor 5,32).

Ca la apostoli și ca la primii creștini, care încă nu cunoșteau Evanghelia scrisă, tot așa și la noi, ceea ce propriu-zis convinge și trezește credința nu este o literă moartă, ci Duhul lui Isus, care ne mișcă prin literele Scripturii, care prin adevărul lăuntric al Evangheliei ne dă putere pentru o umblare plăcută lui Dumnezeu.

Această putere mântuitoare a lui Dumnezeu trebuie s-o experimentăm pe noi; atunci știm că Sfânta Scriptură este „*Cuvântul lui Dumnezeu*” și pentru aceasta nu avem nevoie de dovezi

artificiale. Dar această experiență de neclintit o face numai acela care, călăuzit de inima lui care tânjește după Dumnezeu, „caută” în Sfânta Scriptură și nu se împotrivesc seriozității cu care ea abordează conștiința.

Iubiții mei prieteni, eliberați-vă de prejudecata că preocuparea serioasă cu Sfânta Scriptură și cu urmarea vocii recunoscute a lui Dumnezeu ar fi „ipocrizie”. Cine spune aceasta n-a verificat deloc conținutul și de aceea nu este îndreptățit să-și dea cu părerea în această problemă mare; el vorbește cel mult din ceea ce spun alții necugetat sau chiar cu rea-credință și de aceea nu este un om „liber”, căci altfel ar examina întâi serios și apoi și-ar da părerea.

Nu vreau să măhnesc pe nimeni cu această dezbatere sinceră, totuși, mai înainte, când credeam că pot să mă descurc fără Hristos, n-am făcut nici eu altfel. Un impuls de felul acesta, nedrept pentru judecarea lucrurilor sau a persoanelor pe care nu le cunoaștem deloc sau nu tocmai exact, există adânc întemeiat în natura umană, dar trebuie scos de către orice om orientat serios, care nu vrea cu nici un preț să păcătuiască împotriva adevărului.

Nr. 9 Sori adevărați și sori falși

Prelegere ținută în adunarea de evanghelizare pentru ofițeri și familiile ofițerilor la Berlin, în 7 martie 1902

Cuprinsul

- I. Soarele
- II. 2 Corinteni 4,3-6
- III. Evanghelia noastră
- IV. Oameni care pier
- V. Dumnezeuul veacului acestuia
- VI. Oameni pentru care nu mai strălucește nici o lumină
- VII. Isus, adevăratul Soare
- VIII. Noi nu ne predicăm pe noi înșine
- IX. Dumnezeuul care a făcut să lumineze lumina din întuneric
- X. Strălucirea luminii cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus
- XI. Soarele care nu apune

I Soarele

Când în dimineața de 2 decembrie 1805 a început bătălia de la Austerlitz, numită bătălia celor trei împărați, la ora opt, soarele strălucitor de iarnă a străpuns ceața deasă unduioasă; el scâldea în lumină în această zi, punctul culminant al vieții lui Napoleon. La prânz a fost decisă deja biruința francezilor asupra austriecilor și a rușilor; încă în aceeași seară, prințul Lichtenstein a apărut ca trimis al aliaților, să-i ceară lui Napoleon un armistițiu. Două zile mai târziu, însuși împăratul Franz I-a vizitat pe învingătorul lui. – Campania militară a fost încheiată cu această singură biruință strălucită. Deja în 26 decembrie s-a ajuns la pacea profund umilitoare pentru Austria, pacea de la Preßburg.

Napoleon și-a încurajat de multe ori trupele, dacă în dimineața unei bătălii soarele a răsărit strălucitor. „Iată soarele de la Austerlitz!” Dar cât de curând avea să apună soarele gloriei și a victoriei sale! Zece ani mai târziu, în 18 octombrie 1815, a debarcat ca prizonier pe coasta insulei Sfânta Elena. El a mai văzut de multe ori, de pe culmile liniștite ale insulei stâncoase, soarele răsărind din valurile oceanului Atlantic, dar soarele nu trimitea pentru el nici raze de victorie, nici de onoare, nici de fericire. Cinci ani și jumătate a durat prizonieratul lui, până când a murit de cancer de stomac, în 15 mai 1821. În acest timp l-a atins raza unui alt soare; el a început să citească Cuvântul lui Dumnezeu. Într-o zi, în timpul unei plimbări, a adresat însoțitorului său, contele Montholon, întrebarea surprinzătoare: „Ce credeți despre Hristos?” Acesta a răspuns: „Sire, trebuie să recunosc că încă niciodată nu m-am gândit de-a binelea la acest subiect, ca să-mi fac vreo părere.” – „Cu atât mai rău pentru dumneavoastră!”, a răspuns Napoleon. Afirmațiile lui din acele zile dovedesc că Persoana lui Isus a preocupat într-adevăr inima lui. El a spus, de exemplu: „Alexandru, Hannibal, Cezar, Ludovic al XIV-lea și alți cuceritori ai lumii au eșuat cu toate talentele lor în aceea, că într-adevăr, au stăpânit lumea, dar n-au câștigat nici un prieten adevărat. Părtașia care îi leagă pe Isus Hristos și pe răscumpărații Lui este mai sfântă și mai puternică decât o altă legătură oarecare. Toți cei care cred serios în El simt această putere supranaturală a dragostei. Ei iubesc pe cineva pe care nu l-au văzut. Acesta este un fapt pe care nu-l explică nici o rațiune, la care nu ajunge nici o putere omenească, și totuși s-a petrecut. Aceasta admir înainte de toate, și cu cât meditez mai mult asupra acestui lucru, cu atât mai mult sunt convins de dumnezeirea lui Hristos. Îi cunosc pe oameni și le spun că Isus Hristos nu este numai Om.”¹⁴

Dacă Napoleon și-a deschis inima pentru acest soare adevărat, dacă a găsit pacea cu Dumnezeu în pocăință și credință, știe numai Domnul. Din nefericire, și relatările despre ultimele sale zile și cuvinte trebuie să fie puse la îndoială. Dar aceasta este întrebarea pentru fiecare dintre noi, cei vii: A răsărit pentru mine adevăratul Soare?

„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele dreptății și vindecarea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4,2). Aceasta a fost prorocit despre Hristos și s-a împlinit. Cel care a avut parte de aceasta, acela poate să cânte:

„Îți mulțumesc, autentic Soare,
Lucirea-Ți lumină mi-a dat;
Îți mulțumesc, cerească desfătare,
Sunt vesel, m-ai eliberat!”

Soarele creat, marele prototip al lui Isus, izvorul luminii și al vieții, a trebuit cândva să-și piardă lumina, când Fiul lui Dumnezeu a pășit pe cruce, în judecata lui Dumnezeu. Atunci s-a împlinit celălalt cuvânt al prorocului: „„În ziua aceea”, zice Stăpânul DOMNUL, „voi face să

¹⁴ Vezi articolul „Ce crezi despre Hristos”, anul I din ”Săbie și scut”.

asfințească soarele la amiază și voi întuneca pământul ziua în amiaza mare” (Amos 8,9 textual). Dar Hristos n-a rămas în mormânt, moartea nu l-a putut reține pe Prințul vieții, El a înviat. El trăiește! Soarele vieții veșnice luminează strălucind în această lume a morții și a păcatului. Dar, vai! Este scris: „Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o” (Ioan 1,5). Dar unde Isus, adevăratul Soare, luminează inima și viața, acolo totul devine luminos și viu, inima, casa, fața, trecutul, prezentul și viitorul.

Luna este o masă moartă, stinsă, fără lumină și fără viață; ea luminează cu o strălucire blândă în lumea nocturnă, care a părăsit lumina soarelui, numai pentru că lumina soarelui o luminează. Tot așa și credincioșii. Ei au fost din fire morți și inima lor a fost întunecată. Dar când au primit lumină de la Soarele Isus, au început să lumineze într-o lume întunecată de oameni, unde Isus nu este cunoscut. Creștinii adevărați nu luminează din strălucirea proprie, ei numai reflectă lumina care vine de la Isus. Dragostea, harul și adevărul lui Isus trebuie să se vadă în viața copiilor lui Dumnezeu.

II

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei.

Căci noi nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Isus Hristos ca Domn, iar noi înșine suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,3-6 textual)

III

Evanghelia noastră

Pavel spune: „Evanghelia noastră!” Este mesajul despre mântuire și pace pentru orice inimă lipsită de pace, pentru orice conștiință împovărată. Este strigătul către păcătoșii vinovați, către păcătoasele vinovate: „Dumnezeu te iubește! Dumnezeu te caută! Dumnezeu vrea să te facă fericit pentru timp și veșnicie!” Poți și tu să spui: „Evanghelia mea!”?

În formula de jurământ pentru catolici, încheierea sună așa: „Așa să mă ajute Dumnezeu și sfânta Lui Evanghelie!” De câte mii de oameni nu sunt repetate cu venerație aceste cuvinte la depunerea jurământului! Dar vai! – Pe nimeni nu poate să-l ajute sfânta Evanghelie a lui Dumnezeu, numai dacă o apucă cu pocăință și credință și dacă poate spune cu o siguranță tare ca stânca: „Evanghelia mea!”

Moody, marele evanghelist al Americii, în timpul Războiului Civil din America și-a dedicat toată puterea în slujba Evangheliei, în armata statelor nordice. El era iubit și foarte stimat printre soldați, pentru serviciile lui de dragoste, gata de sacrificiu. Unele dintre trăirile sale din această perioadă de război le-a notat, spre binecuvântare pentru mulți. Printre acestea este și următoarea:

După bătălia de la Murfreesborough¹⁵ am rămas într-un spital. În timpul ultimelor două nopți am găsit puțin timp de dormit și deoarece eram complet epuizat, în noaptea a treia am adormit profund. Pe la miezul nopții a venit un îngrijitor să mă cheme la un rănit, care era într-o stare foarte gravă. La început m-am gândit că problema se poate amâna până dimineața. Dar îngrijitorul era de părere că până dimineața omul ar putea fi deja mort. De aceea m-am dus imediat acolo și l-am găsit pe omul grav bolnav, care dorea să mă vadă. Nu voi uita

---

¹⁵ La Murfreesborough, în statul Tennessee, a avut loc în 31,12,1862 și 1.01.1863, o bătălie nedecisă între generalul Uniunii, Rosenkranz, și armata Confederației, a generalului Bragg. Fiecare dintre acești rivali au pierdut în această bătălie de două zile aproape 12 000 de soldați.

niciodată fața pe care am văzut-o la lumina pâlپătoare a lumânării. L-am întrebat ce aş putea face pentru el. El a răspuns: „O, ajutați-mă în agonia mea!” I-am spus că l-aş duce cu plăcere în brațe dincolo, în Împărăția lui Dumnezeu, dacă un om ar putea s-o facă și am început să-i propovăduiesc vestea bună despre Hristos. Dar el a dat din cap și a spus: „Isus nu mă poate salva; am fost în fiecare zi din viața mea un păcătos.”

Gândurile mele au călătorit atunci la cei apropiați lui și la rudele lui de acasă și mă gândeam cum bătrâna lui mamă probabil că se ruga tocmai acum în depărtare pentru fiul ei. I-am prezentat muribundului o făgăduință după alta, m-am rugat cu el, dar părea că el nu putea găsi mângâiere în nimic din ce îi spuneam. Atunci am deschis capitolul 3 din evanghelia după Ioan și i-am citit pasajul unde Nicodim a venit noaptea la Isus. Ochii bolnavului au rămas fixați neclintit asupra mea în timp ce citeam și părea că ar vrea să înghită cuvintele. Când am ajuns la locul: „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”, m-a rugat să mă opresc. „Scrie aceasta acolo?” a întrebat el. „Da”, i-am răspuns. „N-am știut că scrie așa ceva în Biblie; vă rog, mai citiți o dată!”

Bolnavul s-a sprijinit pe o parte a patului, și-a împreunat mâinile și după ce am citit a doua oară pasajul, a strigat: „E frumos! Vă rog, citiți încă o dată!” Am citit pentru a treia oară pasajul, rar, cuvânt cu cuvânt. Când am terminat, am văzut că ochii bolnavului erau închiși și că expresia plină de îngrijorare făcuse loc unui zâmbet pașnic. Buzele lui se mișcau și când m-am aplecat asupra lui ca să ascult ce spune, am auzit cuvintele: „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

A deschis încă o dată ochii și a spus: „*Îmi este de ajuns*. Nu trebuie să-mi citiți mai departe.”

În dimineața următoare, devreme, m-am dus să văd de el; dar patul era gol. Îngrijitorul mi-a povestit că bărbatul tânăr murise în pace. După vizita mea stătuse culcat liniștit și din când în când spunea încet cuvintele: „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Ce l-a ajutat pe acest om muribund să ajungă la pace? Două lucruri: el avea o cunoștință profundă despre aceea, că în toate zilele vieții lui fusese un păcătos, absolut nedemn de har. Conștiința lui l-a convins că vina enormă a păcatelor lui trebuie să-l ducă în prăpastia pierzării veșnice. De aceea suspina după mântuire.

Și apoi celălalt lucru: el a apucat în credință cuvântul harului, care promite viața veșnică *tuturor* celor care cred în Isus cel înălțat la cruce.

„Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21).

Păcătosule vinovat înaintea lui Dumnezeu, împovărat cu blestem, dragă omule sărman, cu conștiința care suspină, ascultă: aici este mântuire veșnică, desăvârșită. Aici scrie: „pentru ca oricine crede în El”. Ascultă: *oricine*. Nu este aceasta suficient? Să nu spui: „Eu sunt prea rău”, să nu spui: „Vina mea este prea mare!” Să nu spui: „Inima mea este prea rece!” sau „Nu pot să înțeleg!” Nu, *tu* trebuie să ajungi la pace! *Toți*, cei mai răi, cei mai pătați, *toți*, chiar și cei care au fost chemați de multe ori, care au auzit și au disprețuit mulți ani glasul harului; *toți* cei care au vrut cândva să-L urmeze pe Isus și apoi totuși I-au întors spatele ca să meargă cu lumea. *Toți* aceștia sunt chemați, ca totuși să poată să vină în pocăință și credință la Isus.

O, învață din această întâmplare ce înseamnă dacă un om poate să spună: „Evanghelia mea!”

IV Oameni care pier

Dar această Evanghelie fericită „este acoperită pentru cei care pier”. O perdea a îndărătniciei, a trufiei, a dragostei de lume, a slujirii păcatului atârnă în fața ochilor multor oameni. Ei nu pot să vadă Împărăția lui Dumnezeu. Domnul a spus: „*Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu*”. Cu toate că dragostea lui Dumnezeu este propovăduită în toată lumea, deși crucea lui Hristos luminează peste marea agitată a popoarelor, totuși, cete de oameni nu pot vedea Împărăția lui Dumnezeu cu ochii inimii lor. Inima lor oarbă, înșelată și gândurile lor omenești, încăpățănate, le-o acoperă.

Mulți bănuiesc că în spatele perdelei care le acoperă privirea în veșnicie, mai există o viață pe care ei n-o cunosc și o responsabilitate care îi sperie. Ei se tem de un ceva necunoscut, de aceea nu vor să audă mărturia serioasă despre harul prezent și despre judecata viitoare. O predică ce este ținută la modul general și care nu-i pune pe ascultători personal în fața unei decizii, este admisă; ei vor să trăiască mai departe așa cum au trăit. Dar Evanghelia care vrea să aducă schimbarea vieții și în felul acesta pocăință, schimbarea minții, care cere întoarcere la Dumnezeu, pe aceasta o refuză.

Ce durere va fi atunci când moartea va sfâșia perdeaua și acești oameni vor merge în veșnicie ca pierduți, unde strigătul de jale: „Prea târziu! N-am vrut, am refuzat!” va rosti propria lor condamnare. De câte ori nu vedem aceasta la paturile morții unor asemenea oameni, a căror inimă a fost atinsă de raza Evangheliei, dar care n-au vrut să lase Soarele vieții să pătrundă în inima lor, pentru că iubeau lumea. Nu un om vorbește aici despre „cei care pier”, ci Cuvântul veșnic al Dumnezeului veșnic.

Realitatea că omul născut în păcate este pierdut și trebuie să fie mântuit, face parte dintre adevărurile fundamentale ale Bibliei. Cu toate acestea, ea este așa de puțin cunoscută în creștinătatea de nume, încât majoritatea oamenilor cred că cei plini de vicii pier într-adevăr prin viciul lor, dar că dacă n-ai exagerat foarte tare, poți să mai sperii să ajungi totuși în cer. De aceea găsim foarte ușor de înțeles că bețivii, hoții și pușcăriașii trebuie să se convertească – dar oamenii respectabili? Da, dragă prietene, Domnul a spus un cuvânt remarcabil, trebuie să meditezi odată asupra lui, care a fost adresat fariseilor virtuoși, preoților mai de seamă și bătrânilor poporului, numai oameni respectabili. Lor le-a spus Domnul: „Adevărat vă spun că vameșii și prostituatele vor merge înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu!” (Matei 21,31 textual)

Aceste două cuvinte: „mântuit pentru totdeauna” sau „pierdut pentru totdeauna” nu pot fi evitate de nimeni, fie el om de rând sau sus-pus, virtuos sau plin de vicii, religios sau fără Dumnezeu. O, omule, după natura ta ești pierdut. Dar Isus a venit „ca să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luc 19,10). El te întreabă astăzi cu acest cuvânt: Ești tu mântuit? Ai tu viața veșnică? sau Evanghelia este acoperită în tine? „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”, pierde. Moartea îl duce în fața tronului de judecată, în fața căruia nu va putea să stea în picioare. Ce uriașă ceată va apărea aici, oameni cărora le-a fost propovăduit Isus, Soarele dreptății, dar care au iubit mai mult întunericul decât lumina!

De curând am găsit în ziar următoarea știre: „Vaporul Chardonnia” a dus un vapor american remorcat în portul New York; vaporul era fără cârmă, mînat încolo și-ncoace și n-avea la bord alimente pentru 64 de persoane, dintre care 11 femei. Căpitanul se sinucisese.” – tot așa este târât și omul pe oceanul vieții, pe o corabie pierdută – vai de pasagerii care s-au încredințat acestui căpitan, stăpânului acestei lumi – el îi conduce pe toți spre pierzarea sigură și apoi îi părăsește. Acolo nu se găsește nici apa vieții pentru sufletele uscate de sete, nici pâinea vieții pentru inima flămândă. Din puhoiul nemărginit de sare nu luminează nici o salvare. Iată – o corabie! Se apropie salvarea. Așa se apropie Isus, ca să-i mântuiască din

veșnica pierzare pe păcătoșii pierduți. Ce nebunie să-L respingi pe acest Salvator și să spui trufaș: „N-am nevoie de ajutor; vreau să rămân cum am fost – tot am să ajung eu în port.” Aceasta este o imagine frapantă a celor care pier.

V

Dumnezeul veacului acestuia

Cuvântul lui Dumnezeu îi descrie pe oamenii care pier ca pe aceia în care „*dumnezeul veacului acestuia* a orbit gândurile necredincioșilor”.

Cine este dumnezeul veacului acestuia? Nu este Dumnezeu care S-a arătat în Hristos, ca să salveze pe oricine ar vrea să se lase salvat; nu, este satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu.

Omul ar trebui să iubească lumina, că doar este creat după chipul lui Dumnezeu, care este lumină. Dar înșelat de satan, stăpânul întunericului, a învățat să iubească întunericul. De fapt, luminile pământești le acceptă și le iubește. Cine nu se bucură de case și de gări care strălucesc viu? O flotă iluminată electric, un oraș iluminat, un mare joc de artificii – ce priveliște strălucitoare! Dar pot în această lumină să fie mângâiate inimile triste, pot să fie îmbărbătate inimile descurajate? Găsesc cei rătăciți calea păcii? Nu, ei nu găsesc decât beția iute trecătoare a clipei.

Profesorii și savanții, școlile și cărțile dau lumii lumina necesară instruirii. Dar găsesc păcătoșii iertare în această lumină? Sunt recunoscute în ea înșelăciunea păcatului, seriozitatea veșniciei? Nu, este numai lumină pământească, amăgitoare pentru inimă. Lumea nu vrea să privească lumina adevărată, pe Isus. Dumnezeu veacului acestuia numește întunericul „lumină”, iar cei care îi slujesc, numesc lumina „întuneric”. Iată, o ceată mică de copii ai lui Dumnezeu, rugându-se, adunați în jurul Cuvântului lui Dumnezeu, cu Isus în mijlocul lor, cu pace în casele lor, cu nădejde în inimile lor, cu cântări de laudă pe buzele lor, cu siguranța vieții la paturile lor de moarte – aceasta este lumina lui Dumnezeu, iar lumea spune despre acești oameni: bigoți, obscuranțiști. Vai de cei care fac întunericul lumină și lumina întuneric!

De curând, ministrul francez de război, André, ateu, a ținut următoarea dezbatere într-un cerc de ofițeri: „Domnii mei, ideea existenței unui Dumnezeu este una absurdă. A crede într-o ființă superioară, într-un cârmuitor conștient al universului, este o credință învechită, cu care nu vă veți bate capul. Dar nu este suficient să fiți liberi personal de astfel de prejudecăți, ci este o înaltă datorie să-i eliberați și pe alții de acestea, pe soldații care stau sub comanda dumneavoastră; aceasta este datoria dumneavoastră ca ofițeri. În ceea ce mă privește, nu voi înceta până la ultima suflare să combat această superstiție.”

Dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, el face să lumineze sori falși în inimile și în ochii lor, ca să nu strălucească peste ei lumina Evangheliei.

Dintre aceste forme de înșelăciune fac parte onoarea și gloria. Câți oameni nu și-au mistuit anii și puterea vieții în lumina acestor sori falși, iar apoi au disperat în pragul veșniciei!

În fața memoriei mele stă imaginea unui camarad foarte talentat. Grav rănit de către dușman, s-a întors în 1871 din Franța ca însănătoșit. Ambiția lui arzătoare a fost satisfăcută; promovat repede și transferat în posturi pline de influență, destinul lui de soldat părea de invidiat; dar adevăratul Soare n-a putut să lumineze în această viață. Ambiția și mândria i-au orbit ochii. Nemulțumit lăuntric, îmbătat de marile lui succese, și totuși nesățul, a înnebunit – o moarte fulgerătoare a încheiat această viață, pe care părea c-o prezintă cuvântul Domnului: „Oricui bea din apa aceasta, - apa succesului pământesc și a plăcerii pământești - îi va fi iarăși sete!” (Ioan 4,13.)

Dintre sori falși fac parte și: pofta carnală, slujba păcatului, beția. Câte figuri nu apar în fața ochilor noștri, din trecut, care au pășit cândva în viață pline de speranță și cu vioiciunea tinereții, și apoi s-au scufundat de timpuriu, veștede! Altele rămân înfășurate de lanțul păcatului până la adânci bătrâneți. Ce priveliște, când vedem genunchii deja clătinându-se ai

unui bărbat încărunit în păcate, în ciuda onoarei mari și a succesului pe care le-a avut, mergând pe căile păcatului, evident spre rușinea propriilor lui copii! Dumnezeu veacului acestuia este un înșelător crud; el fură fericirea și îl lasă pe om în roadele otrăvite, amare, să-și mănânce singur moartea. Câte priviri aruncăm adesea în inimile profund nefericite ale sclavilor poftei carnale, ce mărturisiri primim de la sufletele care suspină!

Gândurile multor oameni sunt orbite de strălucirea amăgitoare a aurului. Este o minciună enormă că bogăția și posesiunea aduc fericirea. Dacă privim în familiile a căror avere permite orice cheltuială a părinților și a copiilor, ce inimi nemărginit de nefericite găsim aici!

Lăsați-vă conduși în zile de mai de mult, într-o casă strălucitoare, într-o grădină situată frumos, unde în planul din spate se arată grajdul și dependențele. Încheierea conturilor de bilanț la sfârșit de an le dă proprietarului și soției lui anual un excedent care se ridică la multe zeci de mii, în ciuda modului strălucitor de trai exterior. Dar – singurul fiu, în creștere, este departe, pentru că nu se poate înțelege cu părinții. Tânărului îi stă la dispoziție orice sumă, cu toate acestea este nefericit. Nici vânătoria, nici teatrul, nici caii nu pot umple golul inimii lui. Și părinții? Lor le merge ca fiului; ei nu-i pot da și nu-i pot spune ce-i lipsește. Într-o zi a încercat să se împuște. Omul rănit mortal a fost adus la spital, unde a murit fără să ajungă la o înțelegere cu părinții. Acesta este un exemplu dintre multe.

Aici, în împrejurimi, locuiesc cinci familii pe moșiile lor moștenite, a spus odată un creștin vârstnic dintr-o clasă socială distinsă. Ei sunt toți avuți și nefericiți; la unii este neînțelegere între soț și soție, la ceilalți este între părinți și copii.

Cât de sincer este Dumnezeu când le strigă făpturilor omenesti: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2,15-17 textual.)

Satan are un scop precis cu sorii falși, cu care orbește gândurile necredincioșilor: ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos să nu strălucească peste ei”. De aceea viața aceasta hăituită, acest gonit și zorit de datorie și grijă, de cerințe înmiite, care jefuiesc viața atâtor oameni, pentru săptămâni și luni, de orice oră calmă și liniștită. De aceea dominația cotidianelor, a jurnalelor ilustrate, a romanelor, care devorează restul de sferturi și de jumătăți de oră disponibile ale oamenilor, așa încât nu mai găsesc timp pentru Biblie. De aceea strălucirea autorităților științifice, care vor să arunce Biblia în coșul de hârtie ca pe mituri băbești și să-L declare pe Dumnezeu și veșnicia, păcatul și judecata ca noțiuni abrogate. De aceea i se oferă omului atâta plăcere și divertisment, de aceea așa de multe distracții, nenumăratele sindrofii, de aceea birturile și flecărelile. Satan este dumnezeul acestui veac, care îi impune aceste lucruri ca datorie și lege omului stăpânit de el. Ba sunt datinile de băut, ba sunt mâncatul și băutul bine la dineuri și sărbători, cele care trag inima în jos. Toți cei care slujesc dumnezeului veacului acestuia, fie că o fac de bună-voie și cu plăcere, fie că o fac siliți și cu suspin, ei stau sub influențele care le orbesc gândurile, așa încât nu văd strălucirea slavei lui Isus. Marele Eliberator le este aproape, întinde mâinile spre ei și le strigă: „Am deschis ușa temniței, vino afară, în lumina lui Dumnezeu, crede și trăiește!” Dar răspunsul este: „Nu vreau”, sau „Nu pot”, sau „N-am voie”; sau este așa: „Nu acum, mai târziu, cândva”. Și aceste pagini sunt o chemare a dragostei lui Isus pentru tine: vino la Isus!

Nu te lăsa înșelat de vrăjmașul șiret! Nu-ți lăsa gândurile orbite! Lucrurile pe care stăpânul acestei lumi le folosește nu sunt în nici un caz întotdeauna rele în sine. Dimpotrivă, ele au adesea un caracter pașnic sau uman sau nobil. Acum aproximativ zece ani trăia în X..... un domn în vârstă. El avea un mare interes pentru artă și o mare înțelegere a artei, în mod deosebit pentru acvaforte. Colecția valoroasă, în care unele foi aveau o valoare de multe sute, se odihnea bine pusă în ordine în nenumărate dosare. Aceste comori erau arătate străinilor cunoscători de artă numai cu ocazii speciale. Acestei înclinații i-au fost dedicate venituri disponibile considerabile. Așa au zburat anii în veșnicie, starea bolnăvicioasă a bătrânului

domn s-a accentuat; tot mai rare au devenit orele când putea să se dedice comorilor sale de artă. Dar gândurile lui erau cu un interes nediminuat la „pasiunea lui”. Catalogele negustorilor de artă cu licitațiile și vânzările gravurilor în aramă au fost examinate cu zel. Într-o zi, această viață dedicată interesului pentru artă a expirat. Comorile de artă au fost moștenite de o rudă apropiată de familie, potrivit testamentului.

În viața aceasta n-a fost nimic rău; niciodată n-a fost auzit un cuvânt de batjocura la adresa religiei – dimpotrivă, atât timp cât sănătatea i-a permis, bătrânul domn puneă preț pe a merge la serviciul divin - și totuși, gândurile lui au fost orbite de dumnezeul veacului acestuia, prin soarele fals. În interesele în care trăia nu era nici un cuvânt de veșnicie, nici o mângâiere, nici o pace, nici o nădejde. Cauza pentru care trăia nu era nici rea, nici împotriva credinței – dar inima a fost orbită, incapabilă să vadă lumina strălucitoare a dragostei lui Dumnezeu în Hristos. Astfel există multe înclinații care blochează accesul dragostei lui Dumnezeu.

Tu, om care suspini, care simți că n-ai fericirea adevărată, *pentru ce trăiești?* Tu trăiești această singură viață care zboară, purtat în veșnicie pe aripile timpului; o, vino la acela care vrea să ia povara vinei și a grijii de pe inima ta și să-ți dea viața veșnică!

VI

Oameni pentru care nu mai strălucește nici o lumină

Numărul oamenilor acestei lumi, pentru care o pungă cu aur sau plăcerea de o clipă a păcatului valorează mai mult decât dragostea lui Dumnezeu, se ridică la mii; și tot la mii se ridică și al acelora pentru care onoarea din partea oamenilor și fericirea trecătoare înseamnă mai mult decât Isus. Sunt aceia care, ca Esau, pentru mâncarea de linte a plăcerii de o clipă, devorată la repezeală, și-au vândut dreptul de întâi-născut. Citește povestea lui Esau în ceasul în care și-a pierdut dreptul de întâi-născut. „Când a auzit Esau cuvintele tatălui său, a scos mari țipete pline de amărăciune și a zis tatălui său: „Binecuvântează-mă și pe mine, tatăl meu!” ... „N-ai decât această singură binecuvântare, tatăl meu? Binecuvântează-mă și pe mine, tatăl meu!” Și Esau a ridicat glasul și a plâns.” (vezi Geneza 27,34-40.) Pavel îi numește pe oamenii cu concepții pământești, care se numesc creștini și nu sunt, vrăjmași ai crucii lui Hristos. (vezi Filipeni 3,18.)

Esau n-a avut un caracter josnic, ci era un bărbat nobil – dar cu concepții pământești. „Și Esau a răspuns: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi poate folosi dreptul acesta de întâi-născut?” (Geneza 25,32 textual.) El era un om al câmpului, priceput la vânatoare, mândru și totuși împăciuitor, a putut să ierte, a putut să verse lacrimi de emoție pe gâtul aceluiași Iacov care l-a înșelat, a putut să-l îmbrățișeze și să-l sărute pe fratele lui. Dar i-a lipsit un lucru: nădejdea lui n-a fost în Dumnezeu, speranțele și dorințele lui au fost pământești. Făgăduințele veșnice ale lui Dumnezeu, date lui Avraam, n-au avut nici o valoare pentru inima lui. *Nu stau lucrurile tot așa cu mulți oameni nobili și bravi din creștinătate? Câte unuia nu-i poți contesta teama de Dumnezeu, dar credința lui nu ajunge mai departe decât că dorește să fie binecuvântat pe acest pământ. El recunoaște că binecuvântarea și reușita vin de la Dumnezeu și el își dorește acestea pentru el și pentru ai săi. El recunoaște că creștinismul este un sprijin sigur pentru tron și pentru patrie și el își dorește să le vadă păzite pe acestea. Dar că Dumnezeu le-a promis o moștenire veșnică și o cunună în ceruri aceluia care au găsit în Hristos o viață nouă, nu are pentru el nici un punct de atracție. Gândul că de dragul de a-L urma pe Isus ar trebui să sacrificăm ceva sau să renunțăm la ceva din onoarea, plăcerea, câștigul pământesc, îi este cu totul străin. Apoi sunt alții, care vor și ei să fie mântuiți; ei consideră creștinismul ca pe o vrajă care, în cele din urmă, dacă pe pământ și-așa nu mai pot poseda și savura nimic, trebuie să deschidă poarta cerului. Ce eroare! Pavel vorbește printre lacrimi despre acești oameni și Dumnezeu spune: „Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine va semăna în firea lui păcătoasă,” – cine își folosește timpul și puterea vieții ca să obțină ceea*

ce îl atrage pe omul firesc și ceea ce este vrednic de dorit pentru el – „va secera din firea păcătoasă stricăciunea; dar cine seamănă în Duhul,” – adică cel care în viața lui pământească năzuiește să obțină ceea ce sufletul lui nemuritor trebuie să posede, - „va secera din Duhul viața veșnică” (Galateni 6,7-8).

Cât de serios este pentru o viață pierdută, consumată în nimicuri, dacă boala, bătrânețea și accidentele fac inima să se îngrijoreze pentru mângâiere! Un om care zeci de ani a iubit, a căutat și a slujit lumea, în marea majoritate a cazurilor a devenit incapabil să-L apuce pe Dumnezeu și harul în zilele de necaz, de nenorocire și de dureri trupești.

Un mărturisitor încercat și devotat al lui Isus a vizitat un moșier bogat. Discuția a ajuns la Paradis. Atunci el a zâmbit și a strigat prin fereastră, arătând spre întinsa lui moșie: „Acesta este paradisul meu!” Și într-adevăr, acolo se întindeau în lumina soarelui vii și pășuni, încadrate de pomi fructiferi în florare, în jos, pe panta lină până la lacul albastru; pe malul celălalt se înălțau coline frumoase și deasupra, culmile înzăpezite ale Alpilor, în aerul albastru: un tablou măreț! – După câțiva ani, vizitatorul a venit iar. Lacul încă mai zâmbea în lumina soarelui, și pomii înverzeau; dar în cameră, proprietarul stătea distrus, meditănd sumbru în fotoliu. Iubitul său fiu se înecase în lac sub ochii lui, o fiică era nefericită în căsnicie, iar el personal se prăpădea încet, de o boală incurabilă. Fiica lui cea mai tânără a intrat în cameră și a spus: „Tată, mă duc în oraș; ce să-ți aduc?” Atunci bărbatul a răspuns întunecat: „Un pistol!” – Bărbatul stătea în „întuneric” și pentru el nu strălucea nici o lumină. Nu există nici o lumină pentru el? O, ba da, lumina dragostei lui Dumnezeu strălucea și pentru el. Dar el n-a vrut-o în zilele sănătoase; pentru el a însemnat atunci mai mult fericirea lui pământească; acum inima lui se înăcrise în zilele nefericirii. Cuvântul: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” a bătut zadarnic la urechea lui.

Ce nenorocire, dacă la apropierea morții, anii pierduți și conștiința acuzatoare trebuie să fie singurii însoțitori care-l duc pe un om din timp în veșnicie, când trebuie să se spună despre o viață expirată: „Secerișul a trecut, vara s-a dus și noi tot nu suntem mântuiți ” (Ieremia 8,20 textual)! Nici o strălucire a înmormântării, nici o statuie din marmură sau din bronz, nici un discurs funerar, oricât de impresionant ar fi, nu poate să compenseze această pagubă veșnică. Satan și-a atins ținta cu o asemenea viață; Isus, Soarele vieții, a lăsat să lumineze zadarnic raza dragostei Sale; sorii falși au înșelat-o; acum se spune: „Și era noapte”; noaptea după care nici un soare al nădejzii nu va mai răsări.

Dar astăzi este pentru tine ziua harului. În această lume pierdută răsună tare vestea harului, că în Isus a răsărit Soarele vieții veșnice și că pentru toți oamenii este ziua mântuirii.

VII

Isus, adevăratul Soare, „slava lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”

Isus este cel „prin care a făcut și veacurile” (Evrei 1,2), „nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,3). „Căci prin El (Isus) au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El” (Coloseni 1,16). El este oglindirea slavei lui Dumnezeu și întipărirea Ființei Sale și susține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui (vezi Evrei 1,3). Dar Isus nu consideră slava Sa divină ca pe un lucru de apucat, pe care îl ții bine și-l păzești în mod egoist. Nu, dragostea pentru noi, neamul de păcătoși pierduți, L-a determinat să vină aici jos. El S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob. El S-a smerit pe Sine Însuși până la moarte și încă moarte de cruce. Ce vrednică de închinare, ce de neînțeles este această dragoste! Isus a văzut pe ogorul împovărat de blestem al acestui pământ o comoară ascunsă: oamenii care se lasă biruiți de harul și de dragostea lui Dumnezeu, pentru a deveni proprietatea veșnică, scump răscumpărată a lui Isus. Ai devenit și tu proprietatea Lui? Atunci adori și tu, din țărână, admirând, dragostea care s-a împovărat cu

vina ta; atunci recunoști în Isus pe marele Chezaș, care a pășit în judecata lui Dumnezeu în locul tău, pe crucea de la Golgota. Nimeni n-a putut să cerceteze sau să măsoare această dragoste, dar credința se bucură nespuse pentru acest fapt de neînțeles, că judecata dreaptă a fost executată asupra Fiului nevinovat al lui Dumnezeu, care a venit din sânul Tatălui, ca păcătosul care se apropie de Dumnezeu crezând și dornic de mântuire, să fie iertat. Harul lui Dumnezeu vrea nu numai să ne elibereze de pedeapsă, nu numai să ne anuleze și să ne șteargă vina, nu numai să ne spele petele, - nu, dragostea Lui are gânduri mult mai înalte: noi vom deveni copii ai Dumnezeului veșnic și moștenitori ai slavei. Cei răscumparați cu sângele de la Golgota aud uimiți și adorând, cum vorbește Isus cu Tatăl Său: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de la întemeierea lumii” (Ioan 17,24 textual). Ce nădejde, ce ținută a vieții după acest timp grăbit!

Nu vom înțelege ce a răbdat Domnul la cruce pentru ai Săi, de ce i-a iubit atât.

Dar cine să dezlege
Ce-adânc e și ce-nalt,
Și cine va-nțelege
Ce acolo s-a-ntâmpat!
Ești Izvorul vieții, Tu,
Fiul lui Dumnezeu,
Ai gustat în locul nostru,
Plata păcatului.

Dar ce a făcut El pentru ei pe tot drumul lor prin această lume, ca să-i binecuvânteze și să-i poarte, să-i păzească și să-i întremeze, aceasta poate s-o înțeleagă mai degrabă un copil al lui Dumnezeu, căci aceasta constituie experiența vieții sale. De câtă credincioșie de neclintit, de câtă purtare delicată de grijă are parte un creștin adevărat pe drumul lui pe pământ, din partea bunului Păstor! Isus întinde scutul puterii Sale și al harului Său peste slăbiciunea alor Săi, mâinile Lui poartă prin orice luptă, prin orice greutate. Ce i-a fost făgăduit odinioară lui Israel: „Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne” (Deuteronom 33,27 textual), de aceasta are parte un creștin adevărat în zilele vieții lui pământești.

Într-adevăr, Evanghelia răspândește strălucirea slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. La această lumină ești chemat. A răsărit pentru tine acest Soare? Dacă trebuie să spui: „Nu, încă nu”, atunci lasă-mă să te întreb: Dorește inima ta să privească în lumina acestui Soare al dragostei, Isus, în acest Soare al harului?

Viața și moartea copiilor lui Dumnezeu dau lumii marea dovadă despre ce este Isus pentru cei iubiți ai Lui. Așa că să relatăm aici exact, după o notare a dr. W., din anul 1892, ce a trăit el cândva, într-o cămăruță de mansardă, unde a fost chemat la o fată bolnavă de tuberculoză: „Soarele de seară tocmai lumina prin fereastra mică și-și arunca toată raza luminii care își lua rămas-bun, în odaia mică, murdară și pe patul sărăcăcios din colțul de acolo, unde se odihnea bolnava pe care o căutam. Evident că aceasta a fost mai de mult o fată puternică și frumoasă, dar acum, crudul distrugător, oftica, n-a mai lăsat decât „piele și os” pe ea. Părul ei negru, bogat, care stătea pe pernă încâlcit, era în contrast total cu fața palidă ca marmura, întoarsă spre mine. Buzele și pleoapele erau bine închise. Am văzut că moartea era aproape, ceea ce mi-a și confirmat apăsarea pe pulsul aproape imperceptibil.

După ce am adresat câteva întrebări despre boala ei, mamei ei, care m-a rugat să iau loc, m-am întors spre muribundă și am spus tare: „Aveți dureri?” N-a urmat nici un răspuns. Mi-am repetat întrebarea pe un ton și mai tare, dar și acum fără succes, așa că mama mi-a spus: „Nu cred că vă mai poate înțelege.” Și mie mi se părea la fel, dar am decis să mai încerc o dată; m-am aplecat iar peste ea și am spus: „Îl cunoașteți pe Isus?” O, puterea acestui Nume

pentru o inimă care Îl cunoaște! De îndată s-a întors duhul care pleca, ce părea că era deja pe alte meleaguri, pleoapele s-au deschis și m-au lăsat să privesc în niște ochi strălucitori, care s-au odihnit o clipă asupra mea, un străin care îi adresase această întrebare. Buzele s-au deschis și în timp ce un zâmbet de o dulceață de nedescris a alunecat pe fața ei, a spus: „Este Mântuitorul meu!” – „Slavă Domnului!” am răspuns eu. „De când Îl cunoașteți ca Mântuitor al dumneavoastră?” Ochii i s-au umplut de lacrimi la amintirea harului Său; ea a răspuns: „Nu de mult; abia de când zac bolnavă. Am fost o mare păcătoasă, dar Isus m-a iubit și a murit pentru mine și știu că El mi-a spălat toate păcatele cu sângele Lui.” – „Dar sunteți absolut pregătită și vă bucurați că plecați acasă?” – „*Deplin fericită!*” a fost răspunsul ei, în timp ce un zâmbet de bucurie s-a repetat peste obraji ei umezi; și apoi, după ce puterile ei au fost epuizate, a recăzut în acea stare asemănătoare somnului, din care numai Numele Isus a putut s-o trezească. Mi-am luat rămas-bun; câteva ore mai târziu a plecat astfel acasă. Într-adevăr, rar am văzut o dovadă mai convingătoare despre puterea Numelui Domnului Isus!”

Are acest Nume valoare și pentru inima ta? Poți și tu să spui: „El este Mântuitorul *meu!*”? Să nu rămâi la a putea spun: „El este un Mântuitor!” Și dracii știu aceasta. Tu nu ești salvat de mânia viitoare înainte să poți spune: „El este Mântuitorul meu!” El vrea să devină Soarele vieții tale, a cărui rază îți luminează viața și moartea.

VIII

Noi nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Isus Hristos ca Domn

Există destui oameni care se predică pe ei înșiși, care caută propria lor onoare. Fiecare creștin adevărat este un trimis al marelui său Domn. Dacă îl întâmpini ostil și caustic, el trebuie să spună cu smerenie: Faceți ce vreți cu mine; puteți să mă ironizați, să mă scuipați, - să mă declarați nebun – eu caut onoarea Domnului meu, care a pățit la fel în lumea aceasta – vreau să vă conving că Isus vă iubește și vă caută – împăcați-vă cu Dumnezeu! Privește la acest Pavel, care s-a așezat singur ca cel dintâi păcătos în fața ochilor lumii, ca să fie recunoscut în el nemărginita bogăție a harului lui Dumnezeu. El nu s-a predicat pe sine, ci pe Hristos. El n-a pretins nimic pentru sine, ci cerea inimile pentru marele său Domn. El a putut să spună: „Când suntem insultați, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii,” – adică murdărie fără valoare, disprețuită – „ca lepădătura tuturor” (1 Corinteni 4,12-13). Astfel și-a isprăvit el calea ca un slujitor al lui Dumnezeu „prin multă răbdare, în neazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în chinuri, în răscoale, în munci obositoare, în vegheri, în posturi, prin curăție, prin cunoștință, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, prin dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu” (vezi 2 Corinteni 6,1-10). El L-a propovăduit pe Hristos Isus ca *Domn*, ca pe Acela căruia I se cuvin omagiu și adorare.

Cine-și deschide inima acestui Soare, la acela vrea Isus să devină Domnul și Stăpânul peste toată viața. Un creștin adevărat a devenit un sclav al lui Isus Hristos, el nu-și mai aparține lui însuși, ci Aceluia care a murit pentru el. Isus nu este un asemenea Mântuitor, pe care ai putea să-L duci cu câteva pomeni sau cu câteva servicii divine duminică dimineața. Nu, noi Îl propovăduim pe Isus ca Domn, care nu cere daruri și jertfe, ci toată inima, toate înclinațiile, tot ce sunt și au și pot ai Săi.

Apucarea creștinismului adevărat înseamnă în viața unui om o revoluție fundamentală, o schimbare a domnitorului. Este vorba despre detronarea tiranului „eu”, care face viața omului săracă și nefericită, despre întronarea unui nou Domnitor, Isus, care o face bogată și fericită. Dacă această mare schimbare de guvern este efectuată în capitală, adică în inimă, atunci este vorba despre aceea, că noul Domnitor va fi recunoscut peste tot în provincii, adică în toate domeniile vieții.

Aici mai există multă luptă. Un copil adevărat al lui Dumnezeu spune, într-adevăr: „Doamne, Ți dau tot ce sunt, ce am și ce pot”. Dar după o vreme Isus pune degetul pe un punct nou și întreabă cu dragoste sinceră: Mi-ai dat și aceasta? Aici nu este vorba numai despre bani, despre onoare; de multe ori este vorba și despre dorințele inimii, despre planurile vieții. Cunoști tu creștini adevărați, oameni pentru care a răsărit acest Soare al vieții veșnice, care spun: „Eul meu a fost acela care m-a făcut nefericit, dar acum Isus a devenit Domnul meu, care mă face nespus de fericit!”? Asemenea creștini nu se predică pe ei înșiși cu viața lor, ci pe Isus Hristos ca Domn.

IX

Dumnezeul care a făcut să lumineze lumina din întuneric, a luminat în inimile noastre

„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; și *întuneric era peste suprafața adâncului*. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor. Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină.” (Geneza 1,1-3 textual.)

Ce se relatează aici despre creație, trebuie să se petreacă în viața fiecărui om. Puterea păcatului a făcut inima și viața pustii, goale și întunecoase – aceasta este lucrarea lui satan. Acum trebuie să se facă lumină; Dumnezeu strigă în inimile întunecate ale păcătoșilor: Să fie lumină! Și se face lumină. Apoi lucrurile se petrec ca într-o casă încuiată de mult, unde după mulți ani de întuneric sunt deschise obloanele și pătrunde lumina vie a soarelui. Peste tot se văd pânze de păianjeni, praf gros, găngăanii. Lumina arată că este necesară curățenia. Primul efect al luminii lui Dumnezeu este acela, că păcătosul se detestă singur. Cu cât este lumina mai vie, cu atât mai adâncă și mai dureroasă este recunoașterea stării pierdute. Nu se vede numai murdăria, se văd chipuri idolești care trebuie sparte, se vede voința proprie, care nu întreabă de voia lui Dumnezeu nici în societate, nici în discuții, nici în cheltuirea banilor; se vede ce a fost viața înaintea lui Dumnezeu când omul a trăit an după an în slujba evidentă a păcatului. Se văd păcatele temperamentului. Atâta vreme cât totul a fost întunecat, sentințele lui dure și izbucnirile de mânie au fost scuzate; povestirile calomnioase, vesele, prin care alții au fost înjosiți fără îndurare, păreau normale, iar puhoiul milioanei de gânduri agitate, necurate, invidioase, răzbunătoare au fost o chestiune de care conștiința nu s-a poticnit. Acum s-a făcut lumină: ce lume de păcat se vede! Dar Domnul este în stare să facă totul luminos, strălucitor și curat; cu cât ne deschidem mai mult pentru lumina Lui, cu cât umblăm mai mult în lumina Lui, cu atât mai strălucitoare devine ea în viața noastră. Isus spune: „Eu sunt lumina lumii.” Nu o lumină, ci lumina. Nu lumina pentru un om, ci lumina pentru lume, în afară de care nu există lumină. Singura lumină pentru orice categorie profesională: ofițer, diplomat, medic, meșteșugar, slujitor și slujnică; pentru orice relație în viață: părinți și copii, stăpân și servitori, superiori și subalterni; pentru orice vârstă de viață: copii și bătrâni; în toate împrejurările vieții: în alegerea profesiei și în alegerea soției, la nunți și înmormântări, la întreprinderile de afaceri și la proiectul unui plan de bătălie. Isus este lumina lumii. Cine Îl urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. Înțelepciune, sfat, putere, ocrotire, binecuvântare, pace și bucurie găsesc credincioșii la Isus, dacă Îl urmează în ascultare copilărească și cu încredere. Vino la această lumină a lumii și laudă-L pe Dumnezeu!

Privindu-L pe Isus prin Duhul lui Dumnezeu, cunoscându-L pe El și ce Îl este Lui plăcut, fiind în relație cu El, acestea trebuie să facă luminoasă până în străfunduri viața fiecărui creștin adevărat. De câte ori nu suntem dezamăgiți la creștini, căroră lumina lui Dumnezeu nu le-a pătruns decât până în cap și pe limbă, dar în cămăruța inimii a rămas întuneric, omul chiar a rezervat anumite domenii ale vieții, în care nu dorește să pătrundă lumina lui Dumnezeu. La unul este ambiția fără scrupule, la un altul sunt banii, la un al treilea sunt relațiile și distracțiile. Toate aceste domenii rezervate trebuie supuse voii Domnului, iluminate până în

adânc de lumina Lui și atunci se merge din slavă în slavă. Astfel devine un om al lui Dumnezeu asemenea Domnului. Atunci intră bucuria, atunci luminează ochii în amabilitatea Domnului, atunci încep inima și gura să cânte. N-ai văzut încă niciodată creștini a căror fețe preafericite strălucesc de pace și bucurie? Recent am citit despre o misionară care a fost numită de chinezi „față strălucitoare”. Dumnezeu vrea să așeze în mijlocul poporului nostru mulți asemenea mărturisitori.

X

Strălucirea luminii cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1,18 textual). Nu există altă cale la Tatăl, decât prin Isus. Nu există altă contemplație a slavei, a harului și a adevărului lui Dumnezeu, decât în Isus. În afară de această cale poate să existe teamă de Dumnezeu, religiozitate, virtute omenească, dar nici o relație cu Dumnezeu, nici un devenit cunoscut cu Dumnezeu și nici un iluminat de razele strălucirii Sale. „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14,9). Este o eroare satanica dacă oamenii afirmă că ar putea avea cu adevărat relații cu Dumnezeu și să trăiască pentru Dumnezeu și pe lângă aceasta, să nege în același timp slava divină a lui Isus. Asemenea învățături îi smulg Fiului lui Dumnezeu cununa de pe cap; cine spune, învață sau crede asemenea lucruri nu este creștin.

Cine vrea să recunoască slava lui Dumnezeu, trebuie să privească în Cuvântul și în fața lui Isus; ce strălucire de lumină și dragoste! Pentru copiii lui Dumnezeu nu există decât o singură centrală: Isus Hristos – adevărații creștini nu cred într-o profesiune de credință, ci într-o *Persoană*. Un om născut din nou umblă în prezența lui Dumnezeu, în relație cu Hristos. Cum să nu strige de bucurie o inimă care și-a găsit pentru totdeauna locul de adăpost la inima lui Isus! Aceasta este viața veșnică; ea începe aici, în acest timp, - nu cum învață o teorie nebiblică, dincolo de moarte. Cine a primit viața veșnică trebuie să lumineze pentru Isus ca o lumină strălucitoare într-o lume întunecoasă. „Voi sunteți lumina lumii. O cetate situată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub baniță, ci în sfeșnic; și luminează tuturor celor care sunt în casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte și să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5,14-16.)

La un creștin născut din nou s-a creat pentru totdeauna o relație de dragoste și de viață de neșters: oricât de sărac și de slab s-ar simți în sine însuși, Domnul lui, care îl iubește, este bogat și puternic și mare. Isus a devenit totul pentru el; acest Soare nu poate apune niciodată.

XI

Soarele care nu apune

Pe muntele Rigi, într-o sâmbătă a anului 1875, era adunat un grup mare de străini. O liniște solemnă domnea de jur-împrejur, totul era scufundat în priveliștea minunată pe care o oferea în ceasul acesta lumea Alpilor, iluminată de soarele care apunea. După-amiază vuse o furtună; acum norii s-au răspândit, cerul lumina într-un albastru senin, adânc. Numai în vest mai stătea un zid întunecat de nori, dar el nu se întindea până jos, la orizont. Sub el strălucea soarele care apunea, într-o strălucire minunată. Lanțul munților de zăpadă de la răsărit de Rigi s-a înroșit sub privirile soarelui care pleca, în incandescența tot mai minunată a Alpilor, în timp ce în vest, muntele Pilat, întunecat, a fost îmbrăcat de soarele de seară care apunea, într-un roșu închis. Dar priveliștea din față le întrecea pe toate. Întinsa câmpie elvețiană, pe care se ridica o ceață ușoară, era ca o mare agitată de aur mat. Cu o strălucire de nedescris apăreau

din ea lacurile, în deosebi lacul Zug, care este egalat în limpezime, dintre toate lacurile lumii, poate numai de lacul Ghenezaret.

Deodată, perdeaua deasă de nori a coborât, acoperind repede soarele. Dintr-o lovitură, splendoarea aurie a dispărut. Ținutul se întindea acolo într-un cenușiu rece, posomorât. Uriașii Alpi priveau fix, înspăimântător, spre grupul speriat de oameni. Durerea pentru vremelnicia măreției de pe pământ, pe care tocmai o priviseră, a impresionat toate inimile.

Unele exclamații de surpriză dureroasă s-au auzit în clipa când soarele dispărea; dar apoi s-a lăsat o tăcere stranie. Atunci, o voce groasă a străpuns liniștea, toți ochii s-au întors spre un bărbat înalt, învelit într-o manta, din gura căruia răsunase vocea. El a spus tare, ferm și liniștit:

„Hai, du-te! – Un alt Soare,
Isus, este a mea desfătare,
El strălucește viu în inima mea!”

Nu toți au înțeles ce a spus bărbatul, dar au simțit că trebuie să fie ceva mai mare să porți în inimă Soarele față de care chiar splendoarea soarelui de seară, care dispărea, pălea ca o imagine vagă.

Înțelege, o faptură omenească: *vestea bună* despre *dragostea lui Dumnezeu este o realitate*. Acestea nu sunt cuvinte ca vorbele unui discurs festiv înflăcărat, care entuziasmează momentan inimile pe fundal muzical și în clinchetul de pahare, dar după aceea nu rămâne în urmă nici putere, nici efect.

Evangelhia renunță la succesul ieftin de a impresiona simțurile. Mulți merg în iad dintre cei care au plâns cu lacrimi mari la o predică emoționantă. Este vizat ceva mai mare: inima, voința, punctul de plecare al tuturor hotărârilor și al deciziilor de viață trebuie să-L omagieze pe Isus. Întoarce-te cu pocăință la El și atunci va răsări pentru tine Soarele vieții veșnice!

Eu știu de ce am bucurie,¹⁶
Că pe Isus eu L-am găsit;
O mai mare credincioșie,
Pământul, cerul n-au trăit.

În planurile mântuirii,
Cu drag la mine S-a gândit,
Și din hotarele-nrobirii,
În libertate m-a sădit.

Din cer venit-a pentru mine,
Cum altfel spre cer să pășesc?
A luat vina mea la Sine;
Cum altfel moartea s-o privesc?
Și ce mi-a dat și-mi dă: salvare,
Chiar inima Sa, viața Sa,
E totul, totul mult mai mare,
Decât gândește inima

Dar cine poate să gândească,
Ce-n Isus al meu am aflat?

---

¹⁶ Poezia care urmează este copiată din culegerea „Cântări spre onoarea Răscumpărătorului”.

Cum poate-un cuvânt să vestească,
Ce comori Domnul meu mi-a dat?

Licărind, aurora vine,
Care în nopți n-are apus;
O viață a venit la mine,
Ce morții îi e mai presus.

O bogăție mie-mi crește,
În numere cum s-o descriu?
În față-mi un portret lucește,
Ce-n veci va fi frumos și viu.
În cale-mi un izvor țâșnește,
Ce curge veșnic viu, bogat,
El inima-nsănătoșește,
Înviorează minunat!

Eu de la Domnul am o pâine,
De-acum nu voi mai flămânzi;
Nevoie nu mai am de mâine;
Știu: veșnic ea mă va hrăni.
Am marea în imensitate,
Nimic n-o poate măsura;
Nu pot să laud acestea toate,
Gura lumii-ntregi de-aș avea!

Cu mii de mii de limbi deodată,
Cu vorbe doar de lăudat,
Și tot n-aș reuși vreodată,
Să-L laud, cum m-a ridicat.
Chiar mii de vieți de mi-ar da sorțul
Pământu-ntreg de-ar fi al meu:
Vreau lui Isus să Îi dau totul;
Eu am destul, căci sunt al Său!